

Na titulní straně foto Václava Šebka

Reportáže

Mezinárodní letiště 2–5
U policistů v Horní Vltavici.....20–23

Otázky pro...

...mjr. Mgr. Jana Kučeru, vedoucího
ICP Praha-Ruzyně..... 6–7

Slovo pol. prezidenta a jeho náměstků

Priority vedení Policie ČR na rok 2010.....7–8

Zahraničí

Mizející svět červených luceren.....10
Podvodný záznam..... 11
Parking pro ženy.....11
Sunnysoft v Afghánistánu.....12
Balistické brýle pro specialisty.....13

Případ skončil do čtyř měsíců

V balkánské domácnosti tuctová Pražanda.....14–15

Prevence kriminality

Hazard v Česku je třeba omezit.....16
PC hra GhettoOut.....46–47

Rozhovor

Přeshraniční zkušenost.....18–19

Jak to chodí jinde

Policie Spolkového sněmu.....26–27

Portrét

Chtěl být policistou už jako malý kluk.....28–29

Školství

V Praze 9 se připravují na své povolání.....30–31

Z kraje

Vánoční střelecká soutěž.....32
Chtěl skočit z výšky 25 m..... 32
Ledová Praha v policejním muzeu.....33

Křížky u silnice

Dvojnásob těžké řidičovo minus.....35

Z policejních archivů

Doktor na odstřel.....36–37

Případy majora Zahrádky

Vrah je v domě.....38–39

Kultura

Mašinové ožijí na obrazovkách.....40
Loučení s Rebusem.....40

Sport

V posilovně pro další osobní zbraň.....44–45

Příloha

Trestněprávní aspekty použití zbraně policistou..I–IV
Jazykové mosty – Angličtina III.....V–XII
Bezpečnější Ostrava v roce 2009.....XII–XVI

MOBILNÍ MONITOROVACÍ CENTRUM (str. 8–9)

PREVENCE
SE MUSÍ VYPATIT

UNIFORMY V ZASNĚŽENÝCH KOPCÍCH (str. 20–23)

DROGY ZA DESET MELOUNŮ (str. 14–15)

JEDNORÁZOVÝ POUTACÍ SYSTÉM (str. 25)

CHTĚL BÝT POLICISTOU (str. 28–29)

V POSILOVNĚ PRO DALŠÍ OSOBNÍ ZBRAŇ (str. 44–45)

VRAH JE V DOMĚ (str. 38–39)

Měsíčník POLICISTA vydává MV ČR, odbor prevence kriminality

Ředitelka: Mgr. Jitka GJURIČOVÁ

TISKNE: Tiskárna Ministerstva vnitra, s. p. o., Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha-Chodov.

REDAKCE:

šéfredaktorka Mgr. Dagmar LINHARTOVÁ Grafická úprava a reprodukce: Kristina Pokorná
Příjem inzerce v redakci: tel.: 974 816 570 až 577, Inzeráty zasílejte na adresu redakce v tiskovém
PDF, nebo JPG, v barevnosti CMYK. Za obsahovou náplní a případné textové chyby v zaslaných
inzerátech v elektronické podobě redakce neodpovídá.

Adresa redakce: nám. Hrdinů 4, 140 00 Praha 4 Tel: 974 816 571, fax: 974 816 846
e-mail: redakce@mvr.cz, <http://www.mvr.cz/clanek/casopisy-policista.aspx>

MK ČR E 5199 ISSN 1211–7943

Informace o předplatném, objednávky policistů a veřejnosti vyřizuje Tiskárna Ministerstva vnitra, s. p. o.
obchodní úsek, Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha 4-Chodov
tel.: 974 887 334, 335, 341, fax: 974 887 333, e-mail: pavel.komarek@tmv.cz Objednávky veřejnosti
a zahraničních zájemců vyřizuje: Předplatné tisku, s. r. o. Obchodní úsek Hvoždanská 5–7 CZ – 148 31
Praha 4 Roční předplatné činí 360 Kč Předplatitelům zasílá Jindřich Matouš, distribuce tiskovin.
Redakční uzávěrka 12. 2. 2010. Číslo 3/16. ročník vychází 9. 3. 2010.
Podávání novinových zásilek povoleno: Českou poštou, s. p. Odštepny závod přeprava, č. j. 23/96,
dne 3. 2. 1996. Nevyžádané rukopisy, fotografie a kresby se nevracejí. Za původnost a pravdivost odpoví-
dá autor. Některé příspěvky budou uveřejněny i v počítačové síti internet.

Tiskárna nezodpovídá za nekvalitní výtisků nekvalitního obrazového materiálu
dodaného redakci, fotografií od externích spolupracovníků redakce a archivních materiálů
z policejních spisů.

K letištní policii patří i odstřelovači, kteří jsou v pohotovosti při každé významné zahraniční návštěvě

„Žádáme naléhavě, aby se paní Anna Hloušková a pan Miroslav Hlouška dostavili ihned k odletu letadla linky OK 351 do Madridu. Pro síme manžele Hlouškovy, dostavte se ihned k odletu letadla do Madridu, gate B 12. Pokud se cestující nedostaví do 10 minut, budou vyloučeni z přepravy,“ ozývá se několikrát opakovaná výzva z amplionu do obrovské haly Terminálu 2 na letišti Praha-Ruzyně.“

Mezinárodní LETIŠTĚ

Hala je plná cestujících, někteří sedí na židličkách vyrovnaných v řadách tak, aby z každé z nich bylo dobře vidět na obrazovky neustále blikající, ale aktuálně ukazující, kam které letadlo letí, v kolik hodin, kdy se mají cestující dostavit a na jaké číslo gatu, z obrazovky je také hned zřejmé, která letadla mají zpoždění. Většina těchto cestujících má u sebe ještě svá zavazadla, k odbavení se teprve chystají. I u odbavovacích pultů je velmi rušno, lidé stojí v zástupu a pomalu se posouvají k odbavovací přepážce, kde obdrží palubní letenku, jsou jim zvážena zavazadla a odeslána někam do podzemí, do třídírny, kam není přístup veřejnosti umožněn, ale zavazadla se po patřičné kontrole, kdy jsou podrobena důkladné prohlídce pomocí několika různých vysoce výkonných rentgenů, dostanou na správné místo určení.

Bezpochyby lidé přechází od stánků s novinami k automatu na kávu, jiní sedí v místní restauraci, děti se honí po rozlehlé hale a jsou svoláváni svými rodiči, všichni však mají cosi společného. Ze všech přítomných vyzařuje zvláštní nálada, která vzniká očekáváním cesty, někdy se tomu říká cestovní horečka. Mnozí by to jistě nepřiznali, ale cestování působí, vyjma těch otrlých, kteří cestují denně někam za obchodem, snad na každého. Cesta letadlem, očekávání něčeho zajímavého, co uvidím v cizích zemích, případně těšení se na dovolenou, moře, nicnedělání. Do toho hlášení, rozléhající se v různých intervalech z místního rozhlasu v češtině a angličtině, to všechno jsou činitelé

vytvářející zvláštní atmosféru, kterou člověk zažije jen při cestování.

Mezinárodní letiště Praha-Ruzyně je mezinárodní civilní letiště umístěné na severozápadním okraji Prahy. Jedná se o největší letiště v Česku a zároveň největší ve střední a východní Evropě. Cestující mají k dispozici nabídku 50 leteckých společností, spojujících Prahu přímou linkou se 125 destinacemi po celém světě. Letiště je určeno pro mezinárodní i vnitrostátní, pravidelný i nepravidelný letecký provoz.

Bylo bylo vystavěno na pláni zvané Dlouhá míle v letech 1933–1937. Konstrukce letiště (dnešní terminál Jih 1) byla ve své době nesmírně moderní a stala se vzorem pro mnoho dalších zahraničních letišť. Na letiště Praha-Ruzyně se přemístila veškerá civilní letecká doprava z letiště Praha-Kbely, kde zůstal pouze vojenský letecký provoz. Prudký rozvoj techniky a letecké dopravy si

Mjr. Mgr. Jan Kučera, vedoucí ICP Praha-Ruzyně, se rád pochlubí svojí rozsáhlou sbírkou policejních čepic

vynutil takřka okamžité rozšíření výměry letiště z původních 80 ha na čtyřnásobek. Byly vybudovány zpevněné vzletové a přistávací dráhy, některé z nich byly prodlouženy. Prvních velkých úprav se letiště dočkalo po válce. V letech 1947–1956 doznalo rozšíření a vylepšení jeho technické zázemí. V letech 1960–1968 bylo rozšířeno o oblast označovanou dnes jako Sever, na tzv. Nové letiště. Budovala se nová odbavovací budova, hangár, nový systém vzletových a přistá-

Specialistka na výbušniny Sandy se svým psovodem procházejí letištní halu a kontrolují zavazadla cestujících

Taxikářské klany se na letišti tvrdě hádají o každého zákazníka

Labradorka pečlivě prohledává jeden odpadkový koš za druhým, stopy po výbušninách nebo střelivu tentokrát nenachází

působností Brno-Tuřany, Ostrava-Mošnov, Karlovy Vary a Pardubice. Brzy přibude i letiště České Budějovice. Inspektorát cizinecké policie na těchto mezinárodních letištích se zřízeným hraničním přechodem pro vnější lety plní zejména úkoly spojené s ochranou vnějších hranic, kontroluje bezpečnostní prostor letiště, dovoz, vývoz a průvozy zbraní a střeliva a podílí se na ochraně civilního letectví před protiprávními činy. Chrání například objekty zvláštního významu vyhledáváním výbušnin, za využití více než dvaceti služebních psů cvičených na vyhledávání výbušnin, spolupracuje s policejními orgány na určených mezinárodních letištích států Evropské unie.

Na letištní plochu Ruzyně dosedlo letadlo přilétající z Istanbulu. Cestující spořádaně vystupují a tubusem procházejí do budovy letiště, do transitního prostoru. Zde se řadí do zástupů u přepážek pasové kontroly. Každý cestující přistupuje jednotlivě k přepážce, a to mu zaručuje určité soukromí. Za přepážkami sedí příslušníci Inspektorátu cizinecké policie a pečlivě sledují doklady, které jim cestující předkládají. Před jednu z přepážek, za kterou sedí policistka, přistupuje cizinec, evidentně se však silně potí a policistka si všimá, že i podivně téká očima. Na předloženém cestovním dokladu bylo, jak se zdá, manipulováno s fotografií. Policistka proto ohlašuje své podezření na pozměněný cestovní doklad svému nadřízenému, vzápětí přicházejí její kolegové, doklad odnášejí do nedaleké místnosti k podrobnému prozkoumání odborníky za pomoci nejšpičkovější techniky a přístrojů. Mají zde své zkušenosti, neboť doklady bývají často pozměňovány nejruznějším způsobem. Od změny rastrů, výměny fotky, změny písma, kopií, použití tiskárny, kompletní padělání celého dokladu, nebo třeba jen přechodových razítek, vízových štítků atd. Pasažér je zatím ponechán pod dozorem cizinecké policie v tranzitním prostoru. Jeho případný trestný čin bude nadále řešen podle platných předpisů a zákonů.

„Pokud někdo nemá v pořádku doklady a nepožádá o mezinárodní ochranu (azyl), tak se v podstatě pokusil o násilné vniknutí na území ČR a je s ním proto nakládáno dle zákona a platných právních předpisů. Tako-

vý člověk může být vrácen přepravci dopravní společnosti, se kterou přiletěl. Nejprve vyrozumíme zástupce letecké společnosti, pokud tu je, nebo vyrozumíme společnost, která odbavuje letadlo, ve kterém přestupce přiletěl. Pokud zde nepůsobí zástupce dané společnosti, vyrozumíme dispečera handlingové společnosti, obeznámíme ho s tím, že přiletěla osoba nesplňující podmínky ke vstupu na naše území a že jí byl odepřen vstup do České republiky. Tito zaměstnanci jsou povinni, podle zákona o pobytu cizinců, takovou osobu dopravit zpět tam, odkud přiletěla. Ve většině případů takoví pasažéři odlétají ihned, nejbližším možným letem. Pokud se stane, že tady zůstávají, protože nemají hned k dispozici zpáteční let, pak v takovém případě čekají na odlet v tranzitu. Péči o ně, ať už se to týká ubytování – v tranzitu je tranzitní hotel, stravy atd., zabezpečuje letecký přepravce. Převážně se jedná o cizince z tzv. rizikových zemí. Většinou o nich už předem víme, že nemají v pořádku všechny náležitosti. Máme na to systém zpracovaný již dlouhou řadu let, a je velmi úspěšný. Úzce spolupracujeme se zahraničím, týká se to především EU, předáváme si vzájemně důležité informace.

V schengenském prostoru máme naše hlídky, které se zabývají namátkovou kontrolou. Máme ale i poznatky a záchyty, kdy k nám ze schengenských letišť přiletí osoby, které jsou buď bez dokladů, nebo nemají náležitosti k pobytu na území Schengenu. V takových případech přijímáme opatření v souladu s schengenským kodexem a zákonem o pobytu cizinců tak, abychom zamezili vstupu nežádoucích osob,“ vysvětluje k případu vedoucí ICP Praha-Ruzyně mjr. Mgr. Jan Kučera.

V odbavovací hale letiště prochází mezi cestujícími policista v černé pracovní uniformě, doprovázený černým labradorem, lépe řečeno psí slečnou Sandy. Ta patří mezi psy specialisty na vyhledávání výbušnin, zbraní a střeliva. Na pokyn svého pána obchází pomalu zavazadla cestujících, očichává je, vyskakuje předními packami na odpadkový koš a natahuje svůj velmi citlivý čenich. Naštěstí nic podezřelého nenachází, tak spolu s psovodem odcházejí z haly s tím,

vacích drah, letiště se stále rozšiřovalo. V roce 1997 byl otevřen nový terminál Jih 2. V současné době letiště obsahuje dva oddělené terminály – hlavní je nová budova Terminálu Sever, ze kterého je odbavována většina běžných letů, u terminálu je hlavní odbavovací plocha, vybavená 17 stánky s výsuvnými tunely pro přímý nástup z haly do letadla. Budova původního, starého letiště je nyní označena jako Terminál Jih a slouží hlavně pro VIP lety, leteckou taxislužbu a lety všeobecného letectví. V roce 2005 přibyl další terminál, počet nástupních mostů se zvýšil na 27. Kapacita letiště se tak, co do počtu odbavených pasažérů, zvětšila o 30 %. Nyní umožňuje nepřetržitý provoz ve dne i v noci. Je plně koordinováno v rámci EUROCONTROL v Bruselu z hlediska přidělování časů vzletů.

Po vstupu do Schengenu je letiště Praha-Ruzyně jednou z pěti vnějších hranic našeho státu, společně s letišti s mezinárodní

Cestující jsou již odbaveni k letu a čekají na pasovou kontrolu

že další obhlídka se bude zakrátko opakovat.

Cizinecká policie k ochraně letiště využívá i další ochranné prostředky, ke kterým patří i např. vozidlo s termovizí k ochraně perimetru, velkým pomocníkem v práci zdejší policie je i zvláštní přenosný rentgen, používaný v případě nálezu odloženého zavazadla, vyhodnoceného jako podezřelý. Pokud se takové zavazadlo objeví, hlídka musí ihned vyklidit bezpečnostní prostor, přivolat pyrotechniky a ti už konají podle toho, jak vyžaduje jejich povolání.

P ČR má na starosti i kontrolu zbraní a střeliva, které cestují na území České republiky nebo přes její území tranzitují. Je nutné kontrolovat, zda splňují veškeré požadavky z hlediska práva, to znamená legálnost, tak z hlediska bezpečnosti. Kontrolují zbraně, veškeré náležitosti, které zbraň musí mít a také jestli osoba, která zbraň převáží, splňuje dané nároky dle legislativy. To znamená, že pokud se jedná o českého občana, musí mít zbrojní průkaz, je-li to občan EU evropský zbrojní pas, případně další náležitosti, jako je zbrojní průvodní list. Občan třetí země, který by chtěl na naše území nebo přes něj vézt zbraň, musí mít zbrojní průvodní list z českého zastupitelství, vystavený v dané lokalitě, odkud pochází, a zbraň se tímto registruje pro účel, za jakým je přivážena. Pokud jde o trvalý dovoz, znamená to, že někdo zbraň zakoupí a zanechá ji zde, pak se vše předem dojednává přes zastupitelství s Ředitelstvím služby pro zbraně a bezpečnostní materiál. Pokud jde o sportovní činnost, lovné zbraně atd., tak je možné – pokud existuje oficiální pozvání – vystavit zbrojní průvodní list přímo na letišti.

„Cizinecká policie provádí také pravidelná školení posádek letadel. Školení probíhá 2x v týdnu ve výcvikovém středisku ČSA. V rámci jejich opakovačích výcviků jim vysvětlujeme správný postup při nálezů podezřelého předmětu na palubě letadla. V případě nálezů podezřelého předmětu mají posádky stanovené postupy podle

Hlídka cizinecké policie prochází pravidelně letištní prostory

jejich manuálu a my tady působíme jako dozor. Potom vysvětlujeme, v čem třeba udělali chybu, vyložíme princip výbuchu a co je vlastně může při výbuchu na palubě čekat, jakým způsobem mohou výbuchu čelit, co s danou situací můžou udělat,“ doplňuje činnost cizinecké policie na Ruzyni vedoucí 1. oddělení npor. Bc. Vladimír Olič.

Nesmíme zapomenout na situace, kdy jsou přijata zvýšená bezpečnostní opatření. Bývá to většinou při příletu významných státníků a dalších význačných osobností. Cizinecká policie využívá i služeb odstřelovačů, nebo-li specialistů na dlouhé zbraně, kteří jsou ve službě i v případě příletů a odletů zájmových linek. To jsou takové linky, u kterých je vyhodnoceno zvýšené bezpečnostní riziko, např. hrozby terorismu apod. Speciální služby jsou připraveny na situace případného násilí, mohou působit na palubě letadel, na ploše letiště při nástupu a výstupu cestujících a všude, kde hrozí nebezpečí.

Zajímavostí na letišti také je, že pro Letiště Praha platí speciální dopravní řád pro pohyb veškerých dopravních prostředků po ploše letiště. Důvody jsou nasnadě, jde o to,

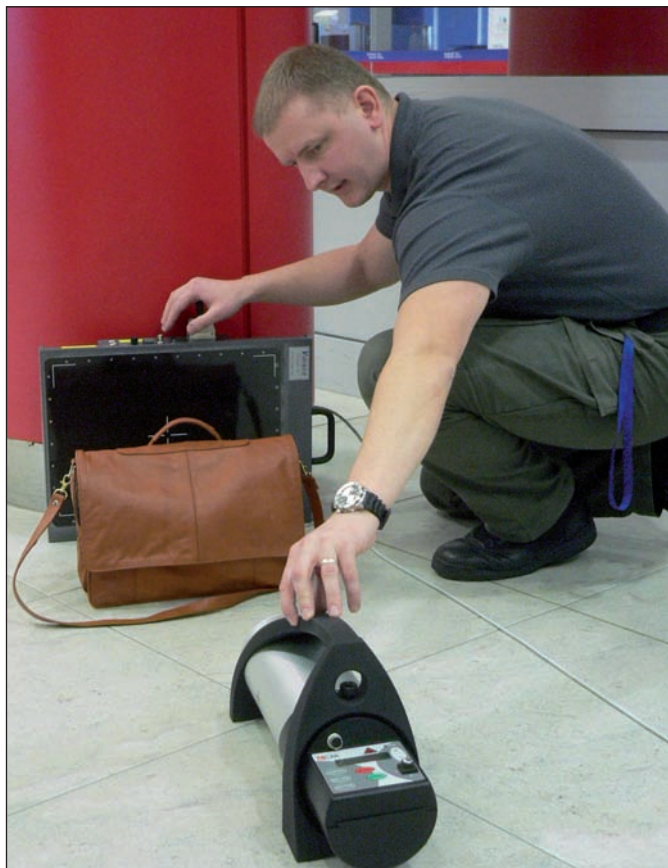
aby nedocházelo ke kolizím mezi auty, ale ani s letadly, aby byli posádky v bezpečí. Na ploše je povolena maximální rychlost 30 km v hodině, vzdálenost od motoru letadla, které je v pohybu nebo má nastartované motory, je od 70 do 300 metrů, je nutné věnovat maximálně zvýšenou pozornost při pohybu na letištní ploše.

Inspektorát cizinecké policie má na starosti také dopravní režim v rámci ochrany veřejného pořádku na katastru letiště Ruzyň. Při kontrolách v silniční dopravě, které provádí pravidelně, kontrolují i náležitosti, které mají mít vozidla taxislužby při provádění své činnosti. ICP se dohodl s Magistrátem hl. m. Prahy a s Městskou policií a společně provádějí opatření vůči taxikářům, jejichž nepatřičné jednání a chování v regionu letiště je nutné eliminovat. Vytvářejí se proto společné hlídky složené z policisty, strážníka Městské policie a magistrátního úředníka, který kontroluje, zda má taxikář platnou licenci, zda s ním neprobíhá na magistrátu správní řízení pro nějaký delikt z minulosti – a často tomu tak bohužel je. Zjistilo se už bezpočet případů, kdy sem jezdili taxikáři, se kterými bylo zahájeno řízení o odebrání licence. Tito taxikáři přitom bez-

Služebním vjezdem se na letištní plochu bez přísné kontroly nikdo nedostane

Přenosným rentgenem lze zkontrolovat jakékoli podezřelé zavazadlo

ostyšně okrádají své zákazníky. Policisté toho byli i několikrát svědky. Konkrétní případ: taxikář přivezl paní z Holešovic na letiště za 1 300 Kč a před policejní hlídkou potom vytáhl z taxametro celý záznamový kotouček, zmačkal jej, vyhodil a řekl, že paní přivezl zadarmo, skutečně už od ní nic nechtěl. Zkoušejí i fintu jezdit ve vláčku, to znamená, že když se zvedne závora, projedou rychle za sebou tři taxivozy, aby mohly nabrat více zákazníků. Vede se zde těžký konkurenční boj, kdy se taxikáři mezi sebou i verbálně napadají, narušují veřejný pořádek, hádají se o štafle, hádají se o zákazníka. ICP se snaží častými kontrolami těmto jevům zabránit. Policie je na nekalé praktiky některých taxikářů upozorňována i ze strany cestujících, kterým samotným vadí, že se před nimi taxikáři vzájemně hádají, číhají před halou a když cestující vyjde, rovnou ho naloží do auta, aniž by se zeptali, zda chce někam odvézt. Právě proto, že tato situace byla v poslední době velmi vyhrcoená, zavedla ICP společně hlídky a soustavné kontroly.

Úkolem Služby cizinecké policie je ochránit občany České republiky, aby nejen oni, ale i ti, kteří naši republiku přijdou navštívit, se zde cítili bezpečně a dobře.

Dagmar LINHARTOVÁ
Foto Václav ŠEBEK

Každé sebemenší odchylky, chybičky a změny v cestovních dokladech odhalí dokonale vybavení Inspektorátu cizinecké policie, se kterým pracují špičkové vyškolení odborníci.

...mjr. Mgr. Jana KUČERU, vedoucího Inspektorátu cizinecké policie Praha-Ruzyně

Inspektorát cizinecké policie na pražském Ruzyňském letišti má své specifické úkoly, které plní pod vedením mjr. Mgr. Jana Kučery. V čem spočívá práce policistů pracujících na mezinárodním letišti, nám vysvětlil mjr. Kučera u hrnku výborné kávy, ve své kanceláři budovy Cizinecké policie, stojící vedle letiště.

Inspektorát cizinecké policie Praha-Ruzyně plní tři základní úkoly. Prvním z nich je ochrana vnější schengenské hranice a provádění hraniční kontroly. Druhým důležitým úkolem je ochrana veřejného pořádku v katastrálním území letiště Praha-Ruzyně a třetím jsou vymezené úkoly k ochraně *civilní* letecké dopravy.

Můžete blíže charakterizovat, co znamená mezinárodní letiště v souvislosti s ochranou schengenských hranic?

Česká republika má vnější schengenskou hranici na pěti mezinárodních letištích. Největší a nejfrekventovanější je letiště Praha-Ruzyně, další mezinárodní letiště má Česká republika v Karlových Varech, Ostravě-Mošnově, Brně-Tuřanech a v Pardubicích. Největším hraničním přechodem je Praha-Ruzyně, kde prochází ročně zhruba kolem 12 až 13 milionů cestujících.

Prvořadým úkolem je kontrola cestujících na vstupu do schengenského prostoru, tzn. osob přilétajících na letiště Praha-Ruzyně ze třetích zemí (země mimo schengenský prostor). Tato kontrola se provádí i na výstupu ze schengenského prostoru.

Provádíme kontrolu cestovních dokladů a všech náležitostí, které musí cestující při vstupu nebo výstupu z našeho území předložit. Případně řešíme následné problémy, které vznikají při překračování státní hranice, ať už je to překročení délky pobytu, anebo když chce cizinec vstoupit na naše území a nemá veškeré náležitosti ke vstupu a pobytu na území ČR nebo schengenského prostoru. Dále se setkáváme i s žadateli o azyl a pak samozřejmě i s takovými, kteří chtějí vstoupit na území České republiky, potažmo do schengenského prostoru, a použijí k tomu padělané či pozmeněné cestovní doklady. Od začátku roku (ke dni 29. 1. 2010) máme již 13 případů, kdy se cizinci pokusili vstoupit na

území ČR na padělané nebo pozmeněné doklady. Pro nás to vždy znamená zpracovat veškerou agendu, související s takovým trestným činem, a případ poté předat státnímu zástupci. Následně jsou tito lidé odsouzeni za spáchání trestného činu padělání a pozměňování veřejné listiny.

Trochu jiný případ jsou žadatelé o azyl, kteří přiletí na naše území, nebo jsou v tranzitním prostoru a nemají patřičné náležitosti, požádají o mezinárodní ochranu, přičemž my zpracováváme veškerou prvotní dokumentaci a potom předáváme tyto cizince do zařízení ministerstva vnitra a veškerou dokumentaci odboru azylové a migrační politiky MV, která roz-

CIZINECKÁ POLICIE na Ruzyni

hoduje o dalším postupu a o tom, co se s žadatelem stane.

Provádíme i pobytové kontroly v rámci mezinárodního letiště jak ve veřejné, tak neveřejné části. Zase se zaměřujeme především na to, zda cizinci, kteří pobývají na letišti v mezinárodním tranzitním prostoru, mají veškeré náležitosti pro pobyt v tranzitním prostoru. Je to nutné, protože někteří státní příslušníci musí mít pro pobyt v tranzitním prostoru tzv. letištní vízum. Pokud ho nemají, tak samozřejmě podle zákona o pobytu cizinců musíme tyto případy řešit. Týká se to v současnosti občanů 13 států. Které státy to jsou, je určeno nařízením vlády a operativně se to mění na základě poznatků ve vztahu k nelegální migraci.

Policisté, kteří provádějí pobytové kontroly, plní i další úkoly, jako je ochrana veřejného pořádku, ochrana civilní letecké dopravy a samozřejmě i pátrání po osobách a věcech.

Zmínil jste se, že jedním z vašich úkolů je ochrana veřejného pořádku, což je zároveň úkol P ČR na celém území naší republiky. Je nějaký rozdíl mezi prací vašich policistů tady na Ruzyni a prací policistů na obvodních odděleních?

My jsme jediný útvar cizinecké policie, který má ve své organizační struktuře zařazené tzv. územní oddělení, které se zabývá zejména ochranou veřejného pořádku, kdy šetří nápad trestné činnosti, přestupků a řeší i dopravní režim

v katastrálním území letiště Praha-Ruzyně. Do naší kompetence spadá i např. řešení současného problému s taxikáři, kteří provozují svou činnost na letišti Praha-Ruzyně. Nejen proto spolupracujeme velmi úzce s Městskou policií Praha a Magistrátem hl. m. Prahy a provádíme pravidelné společné kontrolní akce zaměřené na dodržování pravidel při provozování taxislužby.

Naším dalším úkolem je řešení problémů s bezdomovci, zabývali jsme se i skutečností, že byly na letišti velmi často vykrádány prodejní stánky. Tato situace se zásadně změnila od okamžiku, kdy bylo již uvedené územní oddělení zřízeno. Problém se podařilo eliminovat na minimum. Do naší kompetence spadá i dopravní situace na letišti, to znamená že provádíme kontroly dodržování režimu při parkování, zaměřujeme se na kontroly dodržování rychlostí, provádíme dechové zkoušky na alkohol atd. Řešíme i případy občanů nebo cizinců, kterým se ztratí, nebo je odcizeno zavazadlo nebo doklady. Tak jako ostatní obvodní oddělení P ČR přijímáme a řešíme jejich oznámení o přestupcích či trestných činech. Veškerý nápad trestné činnosti se řeší na našem útvary. Týká se to i případů ztrát nebo odcizení cestovních dokladů, kde se posléze zjistí, že osoba doklad ztratila nebo byla okradena mimo katastrální území letiště. V takových případech šetření přeposíláme místně příslušným útvarům, dle místa kde

k přestupku nebo trestnému činu došlo.

Velmi mě zajímá váš třetí, podle vás nejdůležitější úkol, a tím je ochrana civilní letecké dopravy. Co si mám pod tím představit?

Ochrana civilní letecké dopravy je vlastně ochrana cestujících, ale i zaměstnanců a všech občanů, před protiprávními činy. Přijímáme zvláštní opatření při ochraně civilní letecké dopravy na základě mezinárodní bezpečnostní situace, na základě poznatků a informací, které v dané situaci jsou. Prakticky to znamená postavit na správné místo dostatečný počet hlídek. Hlídky nesmějí chybět na perimetru letiště, ve veřejných prostorách a samozřejmě nasazujeme i specialisty. Jedná se především o specialisty oddělení mobilního zásahu, kde slouží specialisté na dlouhé zbraně, jsou mezi nimi i odstřelovači a jejich výzbroj tvoří samopaly, brokovnice atd.

Dále jsou to pyrotechnici a skupina ochrany objektu zvláštního významu, což jsou policisté se služebními psy vycvičenými na vyhledávání výbušnin, kteří jsou v současné době často využíváni a zapojováni do výkonu služby. Jako příklad mohu uvést třeba přijatá opatření v souvislosti s chystaným bombovým útokem na letadlo, které letělo z Amsterdamu do Detroitu. V současné době máme zavedena bezpečnostní opatření na veškeré lety do USA, kdy jsou nasazeni psodvři na vyhledávání

výbušnin, pyrotechnici i ostatní specialisté.

Hlídky se pohybují jak na ploše letiště, tak na perimetru, tak ve veřejných prostorách, ve vytipovaných místech, kde by mohlo dojít k narušení veřejného pořádku, potažmo až k nějakému teroristickému útoku.

Inspektorát plní úkoly i v případě protiprávních činů, jako je třeba únos, přítomnost bomby na palubě letadla, bomby v rámci objektu letiště Praha-Ruzyně, může se jednat třeba i o pokus násilného průniku do vnitřních prostor letiště, kdy inspektorát plní úkoly ve smyslu pokusit se zamezit možnému napadení letiště nebo letadla tak, aby byl pachatel eliminován dříve, než dojde k činu.

Samozřejmě v případě únosu provádíme prvotní opatření a úkony a pak už úzce spolupracujeme se specializovanými útvary P ČR jako je URNA apod.

Létají z Ruzyně také letadla naložená zbožím nebo jinými zásilkami?

Z letiště se vypravují i letadla s nákladem zboží. Jsou to tzv. Cargolety, kdy na letišti jsou dva Cargolety. Léta od nás společnost DHL a Česká pošta a létají po celém světě. Pokud se u nás nějaké zboží překládá, plníme také zde své úkoly. Za vstupu do prostoru letiště je odpovědný provozovatel letiště. To znamená, že provádí kontrolu zboží a při nakládce zboží rentgenuje, prohlíží. Ale v případě, že zboží nemůže jít do rentgenu nebo se jedná o zboží, které podléhá zvláštní kontrole, jako jsou třeba zbraně nebo munice, tak v takovém případě kontrolu provádíme my jako P ČR, potažmo Inspektorát cizinecké policie Praha-Ruzyně. Kontrolu provádíme za přítomnosti vyvčených psů – specialistů na výbušniny a ve spolupráci s pyrotechniky.

Moje závěrečná otázka je jednoduchá. V jakém počtu policistů tady na letišti působíte?

Pracuji na letišti od roku 1991, ve funkci vedoucího inspektorátu od roku 2002. V roce 2002 jsme začali s 222 policisty a dnes zde máme 429 policistů a 4 občanské zaměstnance. Někdy, zejména v obdobích vyšší nemoci, dovolených nebo v obdobích, kdy jsou naši kolegové ve školách, máme trochu problémy s obsazením všech pozic, ale nikdy nám to nebránilo v zodpovědné a s plným nasazením prováděné službě.

**Děkuji za rozhovor
Dagmar
LINHARTOVÁ**

Foto Václav ŠEBEK

PRIORITY VEDENÍ Policie ČR na rok 2010

V budově Policejního prezidia ČR se ve středu 27. ledna 2010 uskutečnil briefing, na kterém byly představeny priority vedení Policie České republiky na letošní rok.

**NEJPRVE VYSTOUPIL POLICEJNÍ PREZIDENT
GENMJR. MGR. OLDŘICH MARTINŮ.**

V úvodu svého příspěvku vyhodnotil loňské priority Policie ČR a dále poděkoval všem policistům a policistkám za práci v roce 2009, kdy se například podíleli na zajištění českého předsednictví v Radě Evropské unie. Následně představil své priority, tak jak je naše redakce představila již v čísle 1/2010. Policejní prezident také hovořil o otázce lidských zdrojů, kdy řekl:

Chceme pokračovat v personálním rozvoji a stabilizaci P ČR v mezích finančních prostředků, které nám byly vládou pro rok 2010 přiděleny, to znamená finanční prostředky na 43 851 policejních míst. Pro rok 2010 budeme pracovat s řízeným podstavem, převyšujícím 3 200 policistů. Pokud by nedošlo k omezení těchto finančních prostředků, dovedl bych si představit, že by se policii, tak jak jsem odhadoval loni a předloni, podařilo zhruba do dvou let naplnit plánovaný stav, který čítá 47 000 policistů. Ovšem vzhledem k ekonomické krizi a v této situaci, respektujeme toto rozhodnutí vlády a budeme pro rok 2010 pracovat právě s finančními prostředky v oblasti platů, znovu opakuji pro 43 851 míst.

V roce 2010 dojde pouze k běžné personální obměně, která čítá 1 500 policistů. Již teď, díky náborové kampani, máme celou řadu kvalitních uchazečů o práci u policie, kteří ovšem musí počkat na to, až někteří policisté opustí naše řady v letošním roce. Chceme věnovat pozornost v oblasti lidských zdrojů samozřejmě vzdělávání, odborné přípravě, a to zejména v souvislosti s nabytím účinnosti nových právních předpisů, např. v trestním právu, a chceme se rovněž zaměřit na další zlepšování interní komunikace, upevňování etiky policejní práce a budování firemní kultury. Pro shrnutí opakuji tři priority. První je zajištění výkonu služby v modelu čtrnácti krajových ředitelství od 1. 1. 2010, druhou prioritou extremismus, terorismus, korupce a účinný postup policejních útvarů proti těmto fenoménům a třetí prioritou lidské zdroje.

**NÁMĚSTEK POLICEJNÍHO PREZIDENTA
PRO SLUŽBU KRIMINÁLNÍ POLICIE
A VYŠETŘOVÁNÍ
PLK. ING. VIKTOR ČECH**

Priority na rok 2010 za úsek Služby kriminální policie a vyšetřování. Vedle priorit, které představil pan policejní prezident, máme ještě další. Radíme mezi ně boj s korupcí, zkvalitnění trestního řízení a sjednocování informačních systémů. Co se týče boje s korupcí, zde bychom rádi reagovali na zavádění legislativních změn, a to zvážením nových metod a forem policejní práce, rádi bychom také prohloubili a zintenzivnili součinnost se subjekty, které se podílejí na odhalování a postihování všech

forem korupce. Co se týče zkvalitňování trestního řízení, budeme reagovat na nový trestní zákoník, a to odbornou přípravou a vzděláváním policistů. Rádi bychom sjednotili a vyhodnotili aplikační praxi nového trestního zákoníku a v neposlední řadě budeme pokračovat v zavádění nejlepší praxe do odhalování trestního řízení.

Co se týče sjednocování informačních systémů, zde se budeme věnovat zjednodušování a zpřijemňování práce pro koncového uživatele, rádi bychom snížili počet informačních systémů a v neposlední řadě se zaměřili na sdílení analytických informací na národní a mezinárodní úrovni.

**NÁMĚSTEK POLICEJNÍHO PREZIDENTA
PRO VNĚJŠÍ SLUŽBU
PLK. MGR. ING. IVAN BÍLEK**

Rád bych představil a komentoval priority náměstka pro vnější službu s tím, že tyto priority budou rozvinuty a budou účinné v rámci celé P ČR. Za prvé se jedná o vstřícnost a respekt, druhou prioritou jsou bezpečnější silnice a třetí prioritou je eliminace nelegální migrace. Obsahem první priority je zejména sjednocování postupů a naplňování principů Community policing směřující ke zlepšení poskytování služeb veřejnosti. Dále pak uzavírání a naplňování koordinačních dohod mezi orgány P ČR a orgány samosprávy. Dále projekt Každý zná svého policistu, který se zaměřuje na co nejširší informovanost lidí o kontaktech na útvary zejména vnější služby P ČR. Obsahem druhé priority je projekt Bezpečně do školy. Ten je zaměřen na zvýšenou pozornost při příchodech a odchodech dětí do a ze školských zařízení, dále pak projekt Bezpečné přechody, což je spolupráce se správci komunikací, zaměřená na zlepšování vybavenosti přechodů pro chodce a případné hodnocení jejich opodstatněnosti. Samozřejmě k dopravě patří i projekt Alkohol za volant nepatří a zde bych upozornil na to, že orientační dechová zkouška, zda řidič není ovlivněn alkoholem, je součástí základní kontroly při dohledu nad silničním provozem. Dalším obsahem této priority je kooperace s ministerstvem dopravy na sjednocování aplikační praxe správných orgánů ke zvýšení vymahatelnosti práva v České republice. Dalším mezníkem je činnost autotýmu a mototýmu, což ve své podstatě znamená dokumentaci závažných přestupků, které jsou základní příčinou dopravní nehodovosti a následků, zejména usmrcených osob. Tedy nepřiměřená rychlost, nebezpečné předjíždění, nesprávný způsob jízdy. Obsahem třetí priority je odhalování nelegálně pobývajících cizinců ze třetích zemí a snižování jejich počtu, a to ve spolupráci všech policejních složek a resortních i neresortních subjektů. Důslednými postupy vyplývajícími ze zákona o pobytu cizinců a z dalších právních předpisů bude uplatňována snaha odfiltrovat tzv. účelové pobyty, zejména odhalovat nelegální sňatky, nelegální podnikatelské aktivity, účelová otcovství apod.

Stejně tak jako aktivní účast v mezinárodních agenturách a organizacích ke společnému postupu v rámci schengenského prostoru.

Stručně ještě jednou naše tři priority: je to vstřícnost a respekt, bezpečnější silnice a eliminace nelegální migrace.

NÁMĚSTEK POLICEJNÍHO PREZIDENTA PRO EKONOMIKU PLK. ING. BC. JIŘÍ NOVÁK

Rád bych představil priority ekonomického úseku, který řídím. Jsou také tři.

Za prvé ekonomické řízení P ČR, za druhé zlepšování vybavení policistů a P ČR, a za třetí budování krajských ředitelství. Od 1. ledna provozujeme 14 krajských ředitelství, což znamená změnu nejenom pro výkoné složky, ale i ekonomické úseky, které se v tomto případě budovaly zcela nově. Cílem je nastavit a koordinovat jejich činnost tak, aby byl maximálně zajištěn výkon služby ve stejné kvalitě na celém území České republiky a zároveň udržet maximálně hospodárný provoz za dosažení co největší efektivity. V rámci zlepšování vybavení P ČR dále pokračujeme v našich klíčových aktivitách, to je projekt P 1000, budování koordinačních kontaktních center pro občany. S tím souvisí vytváření zázemí pro policisty tak, aby byla kvalita jak vstupu pro občana, tak pro ty, kteří službu občanům poskytují v tom zázemí, které už pro občana není viditelné. Za třetí je to v této oblasti především obnova vozového parku P ČR, práce na zkvalitnění a zavádění nových výstrojních součástek, které odpovídají trendu dnešní doby a zároveň i zvyšují bezpečnost policistů při výkonu služby. Nad rámec toho všeho se ještě v letošním roce budeme intenzivně zabývat sjednocováním a standardizací vybavení policistek a policistů na celém území ČR tak, abychom stejnou službu v tom jasně definovaném standardu poskytli občanům na celém území ČR, ať už potkají policistu v Aši, nebo Ostravě, tedy tak, aby vždycky obdrželi stejnou službu v pojmenované minimální kvalitě.

Třetí prioritou je budování krajských ředitelství, což je záležitost již zmiňovaného několikaletého horizontu.

Od 1. ledna jsme vytvořili fakticky krajská ředitelství na nových územích, samozřejmě z hlediska zázemí nic nemůže být z jednoho dne na druhý, máme proto vytvořen několikaletý harmonogram dobudování dislokačních prostor, ať už je to výstavba nových krajských ředitelství, nebo rekonstrukce vytípaných objektů. Tento proces bude pokračovat až do 1. ledna 2012. Pro letošní rok máme popsanou stanovenou fázi, kdy bychom chtěli vybudovat stavby v naplánovaném rozsahu a hospodárně vynaložit finanční prostředky určené pro tuto činnost tak, abychom co nejdříve předali maximum možného policistům, kteří na daném území již působí.

Zaznamenala
Dagmar LINHARTOVÁ

Moravskoslezští policisté vlastní mobilní monitorovací centrum

Moravskoslezští policisté využívají od těchto dnů čtyři nová, „na míru šitá“ vozidla. Jedná se o mobilní monitorovací centrum (tzv. štábní, velitelské vozidlo) a tři terénní automobily. Všechna vozidla v hodnotě 9 435 475 korun byla zakoupena s příspěvkem fondů Evropské unie v rámci Operačního programu příhraniční spolupráce Česká republika – Polská republika 2007 – 2013, konkrétně v projektu Česko-polské příhraničí – zlepšení bezpečnosti.

Vozidla budou policisté krajského ředitelství využívat k plnění úkolů v oblasti služby pořádkové policie a služby kriminální policie a vyšetřování. Vyjedou do terénu zejména v rámci bezpečnostních opatření při konání různých hromadných akcí, jako jsou například sportovní utkání, různé pochody a shromáždění, pátrání po pohřešovaných nebo uprchlých osobách a kulturní akce.

Kamerový systém, kterým disponuje mobilní monitorovací centrum, je jedinečný v rámci republiky. Policisté tak mohou přímo z vozidla díky kamerám monitorovat jakoukoli akci.

MOBILNÍ MONITOROVACÍ CENTRUM

Jedná se o vozidlo Mercedes-Benz Sprinter 516 CDI, které vychází ze sériového modelu, nicméně bylo upraveno na základě požadavků policie. Takzvané velitelské vozidlo, se šesti místy k sezení, má maximální rychlost 120 km/hod a pohon 4 x 4.

Z výbavy je vhodné zmínit zesílený a zdvojený vozidlový akumulátor, couvací kameru a několikametrový hydraulický výsuvný stožár určený pro uchycení kamer a technického zařízení.

Vzhledem k určení je mercedes vybaven monitorovací, dokumentační, záznamovou dorozumívací telekomunikační technikou a technikou pro připojení na internet. Jedná se o termokameru, dvě autodoom kamery pro sledování okolí vozidla, venkovní autodoom kamery pro rozmístění v okolí vozidla a megapixelovou kameru se směrovým mikrofonom.

Kamerový systém, kterým disponuje mobilní monitorovací centrum, je jedinečný v rámci republiky. Policisté tak mohou přímo z vozidla díky kamerám monitorovat jakoukoli akci.

TERÉNNÍ VOZIDLA

I tyto tři automobily značky Mitsubishi Outlander vycházejí ze sériového modelu, přičemž jsou upraveny pro potřeby policistů. Budou je využívat policisté při výkonu společných česko-polských hlídek. Terénní vozidla mají maximální rychlost 187 km/hod, pohon 4 x 4 a sedm míst k sezení.

Z výbavy je možné se zmínit o elektrickém navigáku, xenonových světlech, diodovém majáku a tažném zařízení. Nechybí kovový bezpečnostní rám, který je umístěný vpředu na vozidlech.

por. Mgr. Soňa ŠTĚTÍNSKÁ

Záhadná všemocná rušička?

Po internetových stránkách koluje (dostali jsme podnět do redakce) dramatická zpráva o nočním pronásledování velerychlého vozu A8, který ve finále havaroval v pražské příměstské obci za rozestavěným kruhovým objezdem. Řidič stačil uprchnout a v automobilu se našly zcela výjimečné „doplňky“ výbavy:

Např. sada kompletních paklíčů na vozidla koncernu VW, kompletní sada karet pro auta zn. Renault, cca 1 000 ks nevyplněných zelených karet jedné velké pojišťovny, krabice zahraničních registračních značek... a krabice od papírů do tiskárny, v níž byly kabel, zásuvka na 12 voltů a tři malé větráčky (jakoby k počítačům), každý s anténkou. Když experti, zkoumající řidičem po karambolu opuštěný vůz, zapojili do antének proud, nestačili se divit. Všem do 10 sekund „odešel“ signál v mobilních telefonech.

Jednalo se o rušičky telefonního signálu ve třech (vlastně veškerých) frekvencích. Další zkoumání potom ukázalo na funkčnost antének v dosahu 2 km a nejen pro „vymazání“ osobních mobilů, ale stejně tak i policejních a jiných služebních vysílaček, zabezpečovacích nebo vyhledávacích systémů, automatického ovládání vrat, vjezdů do myček apod.

Tolik skoro sci-fi zpráva z internetu. O reakci na výše uvedenou zprávu jsme požádali odborníky.

Reakce na článek rozšiřovaný na internetu

Po přečtení výše uvedeného textu jsme začali pátrat po zdroji, protože je třeba znát aktuální stav věcí, zvláště, pokud se dotýkají oblasti, ve které naše členské firmy podnikají.

Nevíme, co si představit pod pojmy – sada kompletních paklíčů na vozidla koncernu VW, čtečka klíčů a dálkových ovladačů apod. Dále popis rušičky telefonního signálu je také nevěrohodný, neboť k rušení GPS/GSM signálu jsou používány přístroje o velikosti krabičky od cigaret.

1/ Pohovorem s několika policisty bylo zjištěno, že rušičkou signálu GPS/GSM nelze vyrušit systém Matra, neboť tento systém pracuje na jiné frekvenci a navíc se jedná o bezpečnostně ošetřený přenos dat.

2/ Na internetu lze běžně koupit rušičku signálu GPS/GSM v ceně již od několika stovek korun. Tyto rušičky spolehlivě vyruší všechny tři hlavní operátory a fungují do různé vzdálenosti v metrech od místa rušení. V případě, že je vozidlo vybaveno pouze tzv. satelitním vyhledávacím systémem, ten využívají všechny společnosti v ČR, které se zabývají pokrádežovými vyhledávacími systémy, tak je spolehlivě vyrušen signál GPS/GSM a operační střediska těchto společností nezjistí, že je jim chráněné vozidlo odcizováno. Pokud zloději mají tuto rušičku zapnutou stále a s vozidlem zajedou do místa, kde nelze chytat signál GPS/GSM (např. garáže), tak tyto společnosti nejsou schopny příslušné vozidlo lokalizovat a zloději mají dost času si při zapnuté rušičce prohlédnout vozidlo a najít i odstranit zabezpečení vozidla satelitním systémem.

V současné době lze konstatovat, že kvalifikovaní zloději vždy při krádeži vozidla předpokládají existenci satelitního vyhledávacího systému a při nelegálním vstupu do vozidla již mají rušičku zapnutou.

3/ Výjimkou na trhu v Evropě je naše členská firma, společnost Secar Bohemia a. s., která provozuje vlastní vyhledávací systém Sherlog. Jedná se o pokrádežový systém, který je založen především na rádiovém vyhledávání odcizených vozidel. U vozidel zabezpečených systémem Sherlog je jedno, zda pachatelé mají zapnutou rušičku, protože tento systém po krádeži začne vysílat na nevyrůstelné rádiové frekvenci. V ČR, SR a dalších zemích je vybudován systém stacionárních vyhledávacích bodů, který zachytí bezpečně signál od rádiového zařízení a poté jsou do místa výskytu odcizeného vozidla vyslána operačním střediskem Secaru Bohemia vlastní vyhledávací vozidla (včetně vyhledávacího letadla), která odcizené vozidlo za asistence P ČR dohledají.

Sepsání a distribuce zmíněného článku, včetně jeho obsahu, ukazuje na jinou alarmující skutečnost. A sice na tu, že vozidla se kradou stále a že ti, kteří je zcizují, se neustále snaží doběhnout technikou ochranu vozidla. Z praxe vím, že je optimální ochrana kombinace různých typů zabezpečení, ať mechanických, elektronických, nebo i skrytým značením dílů. Pokrádežové vyhledávací systémy jsou vrcholem ochrany automobilu. Je pravda, že počet zcizených vozidel klesá, ale je třeba si uvědomit, že právě roste počet zabezpečených vozidel. Pro volbu zabezpečení vozidla doporučuji navštívit webové stránky Asociace Grémium Alarm, která ty nejvýznamnější společnosti s garancí kvality sdružuje.

Ing. Jirí DUFEK, prezident Asociace tech. bezpeč. služeb Grémium Alarm

PYKAT ZA SVÉ ČINY SE JIM NECHCE !

Hned několik výtečníků, kteří se vyhýbali nástupu do vězení, zjistili začátkem února tohoto roku valašskomeziříčtí policisté. Na prvního odsouzeného dosáhla ruka zákona jedno únorové pondělí po jednadvacáté hodině. S hlídkou policistů se potkal poblíž Koliby ve Valašském Meziříčí.

Policisté muže požádali o doklady. Při jejich kontrole a následném prověření v příslušných evidencích vyšlo najevo, že dvaatřicetiletý muž je celostátně hledanou osobou. Vsetínským okresním soudem byl totiž před třemi lety poslán do vězení, kam nenastoupil. Rožnovan tak musel následovat policisty na místní obvodní oddělení. Noc strávil v prostorách cely a ráno společně s hlídkou nasedl do policejního vozidla, které vyrazilo směr Ostrava. Potom vše proběhlo snadno a rychle a už po několika hodinách prošel branou zdejší věznice, kde už na něj čekali pracovníci vězeňské služby.

Stejnou branou jen o den později a samozřejmě také v doprovodu policistů prošel i sedmadvacetiletý muž

z Valašského Meziříčí. Tento výtečník měl do výkonu trestu pro změnu nastoupit počátkem ledna letošního roku. Přestože k tomu neměl vážný důvod a o jeho pobytu ve vězení rozhodl soud, muž si daný trest nehodlal odpýkat a dál se pohyboval na svobodě. Policisté si pro sedmadvacetiletého muže přišli tentokrát přímo domů.

I když byli oba dva muži zatčeni a předáni do vězení, byly s nimi zahájeny úkony trestního řízení. Jsou podezřelí z přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní. Ani jeden z nich totiž neměl vážný důvod nenastoupit trest odnětí svobody.

Ze stejného přečinu je podezřelá i další osoba, tentokrát čtyřiatřicetiletý muž z Valašského Meziříčí. Odpýkat si svůj trest nehodlal a dva roky se mu úspěšně vyhýbal. Nepomohlo ani rozhodnutí soudu zasláné přímo do jeho rukou, aby do vězení nastoupil. Začátkem února i tohoto mladého muže policisté vypátrali a to přímo v prádelně, kde pracoval. Ještě téhož dne byl předán do ostravské věznice.

Kdo maří nebo podstatně ztěžuje výkon rozhodnutí soudu nebo jiného orgánu veřejné moci tím, že bez závažného důvodu nenastoupí na výzvu soudu trest odnětí svobody nebo se jiným způsobem neoprávněně brání nástupu do výkonu tohoto trestu, bude potrestán odnětím svobody až na tři léta.

nprap. Ludmila BROUSILOVÁ

BIOMETRICKÉ KONTROLY NA LETIŠTÍCH

Místo důkladné prohlídky a dlouhého pohovoru přijdou možná ke slovu na letištích v Izraeli speciální čipové karty. Kontrolovaná osoba ji vloží do speciálního zařízení a to porovná fotku, otisky prstů a další biometrické údaje z čipu s reálem.

Izrael představil novou bezpečnostní technologii, která může zvýšit bezpečnost letecké dopravy a současně zkrátit

dobu kontroly cestujících na letištích. Jde o biometrický systém, který se začal testovat na mezinárodním Ben Gurionově letišti u Tel Avivu. Informovala o tom agentura AP.

Namísto zdoluhavých prohlídek a dotazování letištního personálu bude mít každý cestující čipovou kartu, na které bude uložena jeho současná fotografie, otisky prstů a další osobní údaje. Biometrický skener, podobný bankovnímu automatu, který je vybavený kamerou, zároveň osobu stojící před ním vyfotografuje a údaje srovná s daty z vložené čipové karty.

Cestující následně odpoví na několik otázek, které se objeví na obrazovce. Zařízení bude obsluhovat školený personál, který bude kontrolovat osobě nápomocný při odpovídání na dotazy. Bude přitom také monitorovat dotyčného a zjišťovat případné známky jeho nervozity, jako zvýšené pocení a podobně.

Technologie vznikla v Izraeli a podle jejích tvůrců je první svého druhu na světě. Jestliže budou testy úspěšné, bude se od příštího roku používat na všech izraelských mezinárodních přechodech.

Izrael má s útoky na svá letadla již řadu nepříjemných zkušeností. Díky přísným bezpečnostním pravidlům má ale současně pověst země s nejúčinnější ochranou své letecké dopravy.

PODVODNÝ ZÁZNAM

Moskevská policie půl roku dostávala z pouličních kamer ve velké části ruské metropole nikoliv reálný obraz, ale zfalšovaný záznam. Vedení společnosti, která kamery obsluhovala, je nyní ve vyšetřovací vazbě s obviněním z podvodu.

Efektivnost systému 80 tisíc pouličních kamer, který ruské hlavní město vyšel na půl miliardy rublů (více než 300 milionů Kč), zpochybnil koncem loňského roku šéf moskevských vyšetřovatelů. „Utratily se obrovské peníze, ale smysl to nemělo žádný,“ prohlásil Anatolij Bagmet, podle něhož kamery pomohly odha-

MIZEJÍCÍ SVĚT ČERVENÝCH LUCEREN

Už tak nelehké časy pro provozovatelky nejstaršího řemesla se v Amsterdamu ještě ztíží. Ve světově proslulé čtvrti červených luceren budou muset mít prostitutky nejméně 23 roků a ovládat slušně nizozemštinu nebo angličtinu.

A aby toho nebylo málo, podél malebných grachtů ve čtvrti De Wallen (Na Valech) se plánuje uzavření veřejných domů s okny do ulice a všech porno-show od čtvrté do osmé hodiny ránní. V tomto čase se po Valech potulují hlavně různí opilci a jiná individua.

Prozradil to v rozhovoru nizozemskému listu De Telegraaf městský radní Lodewijk Asscher. „V osmácti letech jsou dívky, které sem přicházejí pracovat hlavně z Bulharska, Rumunska nebo Maďarska ještě velmi citově zranitelné,“ uvádí radní, který chce novými opatřeními bojovat jak proti zneužívání a vykořisťování dívek a žen, tak za lepší image Amsterdamu.

Amsterdamská radnice v budoucnu také prosadí, aby se všechny prostitutky skutečně registrovaly u příslušné obchodní komory, jak jim to prikazuje už po několik let platná zákonná úprava.

„Amsterdam je světovým městem a k tomu patří i prostituce. Pokud se to děje z vlastní vůle, nic proti tomu. Bohužel vidíme mnoho případů, že tomu tak není,“ argumentuje Asscher.

O nové, hezčí podobě čtvrti De Wallen rozhodlo město Amsterdam už před dvěma lety. Čtvrť s nevěstinci se má výrazně zmenšit. Z historického centra má zmizet 500 sex-clubů s okny (či výklady), v nichž dámy předvádějí potenciálním klientům své vnady. Zavřeno bude také na osmdesát tradičních coffeeshopů, v nichž se legálně nabízejí měkké drogy.

Do uvolněných domů podél grachtů se mají nově nastěhovat muzea, galerie, restaurace či obchody. Svůj plán na obnovu čtvrti ale amsterdamská radnice zatím realizuje jen velmi pomalu.

lit pachatele jen každého stého zločinu.

Od podezření, že systém správně nefunguje, byl jen krůček ke kontrole. Policisté se nestačili divit, jak moc se liší obraz na monitorech, přenášený z městské kamery, od jejich kontrolního záznamu, pořízeného na témže místě.

Podle vyšetřovatelů jedna z firem obsluhujících systém poskytovala od loňského května do září policejnímu ústředí místo obrazu skutečné situace předtočené záběry, aby tak zakryla výpadek více než poloviny z obsluhovaných kamer na severovýchodě a západě Moskvy.

Za padělek inkasovala více než 30 milionů rublů (přes 18 milionů Kč). Programátoři firmy prý také na pokyn vedení vložili do programu speciální virus, jehož prostřednictvím znemožnili testování kamer a zejména vyhledávání starších archivovaných záznamů.

Přátelé stíhaných podnikatelů však z jejich uvěznění obviňují hlavně bezohlednou konkurenci, která prý prostřednictvím policie odstranila svého soupeře z trhu. Nejde přitom o malé peníze – Moskva jen v loňském roce vynaložila na provozování kamerového systému 2,7 miliardy rublů (1,65 miliardy Kč).

POLSKÁ AUTA ZABÍJEJÍ CYKLISTY

Smutné prvenství v počtu usmrcených cyklistů na silnicích má v Evropské unii Polsko, kde každý rok tragicky zahyne 18 cyklistů v přepočtu na milion obyvatel. V celé EU jsou to pak v průměru čtyři zabití cyklisté na milion lidí.

Polské ředitelství silnic a dálnic na základě policejních statistik z let 2006 až 2008 zjistilo, že každoročně přijde na silnicích o život 500 lidí, kteří jeli na kole, dalších pět tisíc utrpí zranění. Odpovědnost za jejich životy a zdraví nesou hlavně neukáznění řidiči aut. V Česku, které má přibližně čtyřikrát méně obyvatel než Polsko, zaplatilo předloni střet s autem svým životem 77 cyklistů. Příčinou nehod je nejčastěji to, že řidiči aut nedávají cyklistům přednost, bezohledně je předjíždějí a špatně odbočují.

„Řidiči stále cyklisty nepovažují za plnoprávné účastníky silničního provozu, kteří jsou přitom s nimi na stejné úrovni,“ řekl deníku Gazeta Wyborcza Bogumil Siewruk, polský aktivista a propagátor cyklistiky. Poláci přitom nakupují stále více kol. Nejméně jedno kolo má v současnosti téměř 64 procent polských domácností.

Ačkoliv se řidiči aut často domnívají, že cyklisté, kteří mají dopravní nehodu, jsou pravděpodobně opilí, opak je pravdou. Podle statistik je pod vlivem alkoholu

jen každý dvanáctý z nich.

Vzhledem k tomu, že jezdit na kole po polských silnicích je velmi nebezpečné, navrhla skupina poslanců, kteří sami využívají tento dopravní prostředek, změny v silničním zákoně do té podoby, jak je to běžné v jiných zemích Evropské unie. Chtějí například, aby řidiči aut museli dát přednost cyklistům, kteří vyjíždějí ze silnice, jejíž část tvoří stezka pro cyklisty. Lidé na kolech by podle nich také měli mít povoleno jezdit za špatného počasí po chodnících.

**Dvoustranu připravil
Jaroslav LÍNHART
Foto internet**

PARKING PRO ŽENY ŠIRŠÍ A BAREVNÝ

Nákupní centrum na severu Číny v provincii Che-pej nepochybně myslí na ženy a jejich specifické potřeby víc, než kdekoliv jinde na světě.

Nedávno tu bylo vybudováno a zprovozněno parkoviště, speciálně určené pouze pro ženy-řidičky, které sem přijdou nakupovat.

Jak uvedl britský deník Telegraph, základní předností nového parkoviště jsou především výrazně širší parkovací stání. A to o celý metr více, než je v krytých garážích a parkovištích běžné. Každé stání je také mnohem výrazněji osvětleno, než je obvyklé.

Nepřehlédnutelná je také barva okolních stěn – vymalováno je tu hlavně ve fialových a růžových odstínech. „Jde nám o to co nejlépe uspokojit vyvinutější cit pro barvy a také zohlednit poněkud odlišný přístup při odhadování vzdále-

nosti u ženské části populace,“ zdůvodnil stavbu Wang Čeng, provozovatel uvedeného nákupního centra ve městě Š'-tia-čuang.

Upraveno je i značení a bezpečnostní systém parkoviště – to vše k plné spokojenosti motorizovaných zákazníků.

Řidička, která se představila jako slečna Čang, řekla: „Jsem moc spokojená. Ženské řidičky zkrátka nejsou technicky tak zručné jako muži. V těchto nových prostorách však dokážeme parkovat zcela bezpečně. Zejména mě těší, že celý tento nápad a jeho realizace dokazuje respekt k nám, ženám.“

Obsluha parkoviště – složená výhradně z žen – prošla před zahájením provozu odborným výcvikem jak v navigaci, tak i v řízení nejběžnějších typů vozidel, aby v případě potřeby pomohla řidičkám bez problémů zaparkovat.

SUNNYSOFT V AFGHÁNISTÁNU

Pražská firma Sunnysoft, s. r. o., specialista na oblast mobilních řešení, kapesních počítačů, smartphonů a GPS navigací, vyslala společně s českou misí vojáků z Prostějova do Afghánistánu také dva své produkty. Reálnými bojovými podmínkami prošly britské výrobky – powerbanka PowerGorilla (záložní zdroj pro notebooky) a solární nabíječka SolarGorilla. Potvrdilo se, že zařízení dokázala bez ztráty kapacity efektivně (několik hodin) nabíjet zařízení, jako byl notebook, mp3 přehrávač nebo PDA komunikátor...

„Kvůli nebezpečí přepadů povstalců Tálibánu zde byly všechny přesuny realizovány v bojových vrtulnících. Při otevřených střelištích kulometů zde rozhodně nebyla nouze o otřesy, vibrace a zvřený pouštní prach. Solární přístroje vydržely bez úhony i bojové manévry vrtulníků, když se náš stroj dostal do situace, kterou pilot vyhodnotil nebezpečí palby ze země a zahájil sérii ostrých úhybných manévru, doprovázených vystřelováním klamných cílů,“ komentuje Petr Blahuš, který celý test prováдел. Kromě speciálních jednotek z Prostějova měla nabíječky k dispozici i 4. brigáda rychlého nasazení Armády České republiky.

Tisková zpráva Sunnysoft, foto Petr Blahuš

HEJTMAN Z KOPNÍKU V PODALPI

„Je krize, časy jsou zlé, nutno šetřit. Nebudu retardovaný blb jako ostatní,“ řekl si pětadvacetiletý programátor z Curychu, zaměstnaný u banky v sousedním kantonu Zug. Cestu do zaměstnání, kde jako zřejmě schopný IT měl plat kolem 10 000 franků měsíčně (čistého), absolvoval ekologicky, vlakem. První třídou a navíc zdarma – celý rok. Než spadla klec. Podnikavý chytrolín zneužil švýcarské tradice, podle které nejen vojáci v uniformě, ale i důstojníci v civilu jezdí vlakem (a ostatními dopravními prostředky, např. MHD, lodí, lanovkou, autobusem, atd.) zdarma – za předpokladu, že mají v kapse povolávací rozkaz nebo cestovní příkaz. I když zdarma je to jen zdánlivě, armáda za to platí státním drahám, SBB, ročně zhruba 18 milionů franků. Důvod je jednoduchý, voják má přijet do služby oproštěn stresu při jízdě autem, odpočatý a v udané době. Což cestování na minutu přesně jezdícími vlaky víceméně splňuje.

Náš IT si ruče falšoval cestovní příkazy a aby nebyl v civilu podezřelý a mohl cestovat první třídou, vlastnoručně se povýšil na důstoj-

níka. Pravděpodobně se občas i převlékl do uniformy; tu není problém koupit, nechat si ušít nebo pronajmout v půjčovně kostýmů. Nicméně ke konci roku se podivný důstojník stal vlakvedoucím, jenž na trase pravidelně slouží, podezřelý. Vlakvedoucí cestovní příkaz zadržel. Případ ohlásil drážní kontrole falzifikátů a vojenské i civilní policii.

Netardovaný neblb byl odsouzen k 500 frankům pokuty a podmíněnému trestu ve výši 18 000 franků. Odsouzený se okamžitě odvolal k vyšší instanci, neboť prý „se stal obětí bezdůvodné lživé obžaloby, někdo po inkriminovanou dobu zneužíval jeho čest a dobré jméno a svědkové jsou zřejmě z jemu neznámých důvodů předpojatí“... Obhájkyně formálně argumentovala pouze tím, že obžalovanému nebyly předpisově sejmuty otisky prstů – ovšem soud prohlásil, že v tomto případě to ani nebylo nutné.

Mluvčí SBB R. Kormann se vyjádřil v tom smyslu, že v dřívějších dobách se cestující vojsko kontrolovalo jen sporadicky, uniforma nebo jedním okem zběžně zhlédnutý pomačkaný papír s hlavičkou armády se respektovaly jako platná jízdenka. Tuto praxi bylo nutno v poslední době urychleně opustit. Armádní cestovní příkazy, které jsou v podstatě celostátní permanentkou a opravňují ke všem cestám během data vyznačené služby a při dovolenkách, se staly oblíbenými falzifikáty šetříků a během roku je jich zadrženo kolem 350.

-srk-

OBÉZNÍ POLICISTÉ V RUSKU

„I fyzické normativy pro uchazeče o práci u Policie Ruské federace se průběžně mění,“ říká v rozhovoru s redaktorem časopisu Štít a meč Ministerstva vnitra RF náčelník Ústřední vojenskolékařské komise plukovník Ganišev. Každoročně projde komisí v celostátním měřítku 300 000 lidí, a to jak nových uchazečů, tak naopak policistů odcházejících do výslužby. Na dotaz, zda se nějak významně liší frekvence a charakter onemocnění policistů od ostatní populace, plk. Ganišev odpověděl záporně. Na prvním místě jde o onemocnění srdečně cévního systému a různá zranění, u starších adeptů pak i o nemoci pohybového ústrojí. Ganišev se domnívá, že je to dáno i stresujícím charakterem služby, přičemž argumentoval například značným nárůstem srdečně cévních onemocnění v průběhu protiteroristických operací na Severním Kavkazu.

V další části rozhovoru se dotazy zaměřily na jev, který se nedá u mnoha ruských policistů přehlédnout, a tím je tloušťka. Plukovník potvrdil, že samozřejmě existují tabulky rozlišující tloušťku vzniklou v důsledku choroby a nabírání váhy v důsledku nezdravého způsobu života. V této kategorii se pak policisté dělí do čtyř skupin. Kritéria jsou ale interní záležitostí a jsou aplikována individualizovaně, berou se v úvahu veškeré okolnosti, které ke ztloustnutí vedly. Policisté zařazení do druhé a vyšších skupin, kteří pro svá kila navíc nemohou pokrýt všechny služební povinnosti, jsou většinou z aktivní služby propouštěni. Vyjádření odborníka ve velké většině pošle domů i policejní kandidáty s onemocněním, které vede k tloustnutí omezujícímu plně policistovo nasazení.

Platí ale i obráceně, že pokud si policista plní své povinnosti, není důvod posílat ho k lékařskému konziliu. Totéž se pak vztahuje na výsledky různých zátěžových testů nebo sportovních utkání v rámci útvarů MVRF. Považovalo by se za porušení zákoníku práce, kdyby ojedinělý pokles fyzické výkonnosti měl být důvodem k odeslání policisty před lékařskou komisí. Plukovník Ganišev si ale povzddechl, že na rozdíl od zahraničí v Rusku si s obezitou mezi policisty nikdo moc hlavu neláme.

Na dotaz, zda se požadavky na zdravotní stav a fyzickou připravenost změnilы oproti sovětské době, Ganišev odpověděl kladně. S tím, jak se rychle mění technická vybavenost policie, musí se průběžně měnit i požadavky na policisty samé, na jejich adaptabilitu, psychickou i fyzickou výdrž. Podle měnících se pracovních podmínek se mění i konkrétní náplň skupinových normativů.

V závěru rozhovoru se Ganišev zmínil o nejnovější tendenci v policejních sborech, a sice stále mohutnějším přílivu starších zájemců o práci, jak z řad již v minulosti sloužících příslušníků, tak propuštěnců z armády, jejichž v mnoha případech velmi specializovaných znalostí policie Ruské federace ráda využije.

Mgr. Dana SLOŽILOVÁ

BALISTICKÉ BRÝLE PRO SPECIALISTY

Policisté nosící ve službě tmavé brýle se neřídí jenom módou, ale i praktickou užitečností. Ochrana zraku před účinky intenzivního slunečního záření, ale i před mechanickými vlivy rozhodně není zanedbatelná záležitost. Příslušníci speciálních jednotek ostatně mívají nošení brýlí povinné, stejně jako i ostatní policisté na střelnici. Nemohou to však být brýle ledajaké; speciální výrobky k tomuto účelu nabízí více firem.

Crossbow je název nových taktických a střeleckých brýlí, které představila společnost Eye Safety Systems (ESS) ze Sun Valley ve státě Idaho. Brýle mají černý rám a jednodílná výměnná „skla“ z 2,4mm balistického polykarbonátu; v soupravě jsou průzračná, kouřově šedá a „hi-def“ žlutá, dodávají se také růžová (rose copper). Sklo je ve velké ploše bez optického zkreslení a údajně poskytuje stoprocentní ochranu proti ultrafialovému záření. Poskytuje také balistickou ochranu proti výstřelu brokovnice ráže 12 ze vzdálenosti 10 metrů (velikost broků se neuvádí), přičemž ani takový náraz nevede k uvolnění skel z rámu. Povrchová úprava skla je odolná proti poškrábání, stejně jako proti zamlžení zevnitř či ulpívání vodních kapek zvenčí. Rám se vyrábí v jedné velikosti, která prý vyhoví každému. Zevnitř se k rámu dají upevnit dioptrická skla. Brýle vyhovují předpisu US MIL SPEC MIL-PRF-31013 a jiným požadavkům ozbrojených sil a sborů v USA i v Evropě.

-pl-

ACCURACY INTERNATIONAL V NOVINÁCH

Britský deník Daily Express připomněl pětadvacetiletého desátníka Chrise Reynoldse od 3 Scots, The Black Watch, jenž odstřelovačkou Accuracy International L115A3 v ráži 338 Lapua Magnum na vzdálenost 1853 metrů zastřelil jednoho z velitelů Tálibánu. Odstřelovač už má na svém kontě 32 Tálibánců nebo osob, které za ně považoval.

Zbraně britské firmy Accuracy International patří už od první poloviny 80. let minulého století do výzbroje britských ozbrojených sil. V listopadu 2007 vláda objednala 580 opakovacích odstřelovaček L115A3 se zaměřovacími dalekohledy Schmidt & Bender 5-25x56 PM II LP. Zbraně se na bojišti v Afghánistánu velmi dobře uplatnily.

-jtv-

Koncem loňského srpna bylo pár náhodných chodců, obyvatel poklidné dejvické malobytkové zástavby svědky celkem nenápadné události. Zlehka exoticky působící muž sestoupil s chodníku, chystal se vkročit do luxušnějšího automobilu a najednou – kde se vzali, tu se vzali, ze země či zpoza rohů vyskákali – všude kolem něj ramenatí, povětšinou podsadití chlapi. Dál jenom jaksi nepovedený, neakční film. Žádná obrana, natož třeba se střelnou zbraní v ruce. Jenom – i na dálku tušený - povzdech rezignace a odevzdanosti zadrženého, nadobýčež statného muže. Vzápětí pak ticho po pěšině...

V BALKÁNSKÉ DOMÁCNOSTI tuctová Pražanda (a deset melounů k tomu!)

V září 2009 kolovala denními zprávami sdělovacích prostředků informace o úspěchu Národní protidrogové centrály Služby kriminální policie, již se podařilo zadržet občana Kosova a jeho českou přítelkyni. Vykutálená dvojice provozovala na území České republiky distribuci heroinu. Nelegálních drog našli policisté v bytě zajištěných osob výrazně nemalé množství!

Následující řádky jsou pokusem odvyprávět příběh, svým způsobem kriminální povídku, ze současného života velkoměsta, z každodenní trpělivé a jasně cílené práce policistů – v tomto případě neuniformovaných:

Protože na každé háčce existují protiháčky, musela se k detektivům Národní protidrogové centrály (dále jen NPC) dostat hláška, poznatek z terénu, o působení mladé Češky, která žije s cizincem a disponuje solidním heroinem.

Detektivové NPC nejsou včerejší, neustále vyhledávají trestnou činnost na poli kšeftu s omamnými a psychotropními látkami a nutně se k nim sbíhají nejrůznější „ozvěny“ z příslušného podsvětí. Zvěst o zajímavé Pražandě byla o to závažnější, že se mělo jednat o střední obchodní článek. Smíšená domácnost neposkytovala dávky ke konečné konzumaci, většinou točila větší zakázky k lidem, kteří teprve prodávali heroin dál – nebo finálně přímo na ulici.

Nebylo nijak složité zjistit, že se jedná o Drábkovou Barboru (jméno jsme pozmenili – pozn. red.), třicetiletou rozvedenou paní s devítiletou slečnou. Drábková žila společně s jistým – řekněme – Borisem Zako, pětáctýřicetiletým Albáncem s kosovským státním občanstvím. Detektivové měli zpočátku klid na vytváření obrazu soužití a podnikání nerovného tandemu. Pan Zako byl zase někde na cestách. Spolupracovnice vyřizovala objednávky.

Sousedé klevetně prozrazovali charakter balkánského „svazku“, časté dohadování, odchody mladé Drábkové k mamince, cel-

kem brzké návraty, skoro až dojemná péče zahraničního náhradního tatínka o malé děvče. Už jenom podle používaných aut – BMW X5, Mercedes 220 CDI, další bavorák, nějaká VW vozítka – solventní, vysoký, jako těžký atlet stavený cizinec a tuctová pražská panička, rozhodně žádná krásvice, popojíždějící osobním vozem po

odlišné identity. Na ně si v Kosovu opatroval v posledních letech víza do různých zemí Evropy, poté celkem pohodlně cestoval napříč Schengenem a dlouhé týdny, vlastně jakoby na průjezdu, prožíval rodinnou idylu v jinak krutě zakázané Praze. – Antropologický posudek potvrdí, že na pasových fotografiích je vždy jedna a tatáž osoba.

A v cestovních dokladech dokonce vždy stejný den i měsíc narození muže ročníku 1965!)

Každopádně policisté měli při novém spatření pana Zaka jistotu, že jsou na správné stopě, že se hlava zvláštní domácnosti dlouhodobě zabývá obchodem s drogami. Následovalo pátrání v ještě usilovnější míře – a více k mužské složce spojení.

mani a pedikúrách, do bazénů a na masáže. Zdánlivě bezpracný život ovšem v provedení dosti nad všední poměry.

Pak se milý Boris vrátil do hnízda. Zpracovaly teleobjektivy a zkušený protidrogový pátrači se pleskli do čela. Hned bylo zřejmé, kdo je mister Zako (skoro by se chtělo zarýmovat – žádné pako).

V roce 2002 zadrželi policejní specialisté tohoto muže na cestě z Prahy do Teplic, ve vozidle tenkrát přepravoval půlkilovku heroinu. A vystupoval pod zcela jiným jménem. Ještě dříve totiž přišel do našich končin nelegálně, měl zákaz pobytu, byl stíhaný za padělání dokladů. Za držení drog dostal podle paragrafu 187, odst. 1, 2, písmeno a 6 let mimo svobodu, což si v ČR odseděl, v listopadu 2007 byl volný a opakovaně na něj platilo vyhoštění ze země.

Bud' vůbec nevystoval, nebo se k nám rychle vrátil. Nač dlouze studovat prostředí pro naučený, zaběhaný obchod, když se v Praze a okolí tolik vyznáte. (Po uzavření tajné kauzy s pojmenováním Drba se vyjeví, že Boris Zako měl pohotově osobní dokumenty minimálně na tři jména, na tři

Z původně policií střeženého bytu se stala na čas pouze úschovna materiálu. Nájemníci se odstěhovali na pražskou šestku. Šéfa po pár týdnech opět cosi táhlo dolů na jih. Nepochybně nejen ze stesku po rodinných příbuzných. Na obchodní výpravy za ním česká partnerka – jen v poslední fázi soužití na pokyn „pošli, došly“ – odslala na půl milionu korun!

A smýček se postupně zatahovala.

Po čtvrt roce shromažďování důkazů a konkrétních „kauzálních“ souvislostí byl příslušný spis zralý k uzavření. Detektivové zadokumentovali řadu realizovaných prodejů, pochopitelně ustanovili okruh pravidelných odběratelů. Drobnou potíž i výhodu současně představovalo přesídlení pachatelů. V původním bytě skončila nájemní smlouva, Zako do nového bytu přestěhoval také „sklad zboží“. Protože byl vlastně líný na krok, také místa kšeftovních transakcí se vzápětí ustálila v blízkosti aktuálního bydlíště. Sledované lokality se tím pádem – a našťástí pro neustálou sledovačku – rovněž zúžily.

Když se Boris Zako vrátil ze srpnové

Domovní prohlídka odhalila u pachatelů „zboží“ zhruba za 10 000 000 korun

V různém balení, v typických hnědých balících páskách i jen tak v alobalu, se našlo 5,5 kilogramu heroinu v kvádrech!

zajíždí do kosovského domova a ihned začal kontaktovat své zákazníky, bylo to pro policii evidentním znamením, že drogová zásobárna je vrchovatá. (Byť on sám – osobní – převoz vzácného sortimentu z balkánských zdrojů k Vltavě již delší dobu pravděpodobně neriskoval...)

Klec mohla sklapnout.

Ptáčka v poklidu, jak nahoře uvedeno, lapili před obydlem v Praze 6. Paninka zrovna pobývala s juniorkou na prázdninové dovolené, zadrželi ji o několik dní později.

Obchodník Zako od první chvíle tušil, co bude následovat. Nijak se nepokoušel komplikovat ani domovní prohlídku. „Jo, ukážu vám, kde a co mám, jenom tady nic nezničíte, aby to nevydělalo naši holčičku,“ nechal se odevzdaně slyšet.

V různém balení, v typických hnědých balících páskách i jen tak v alobalu, v jedenácti kvádrech se našlo 5,5 kilogramu heroinu! K tomu 5 kg „mixu“, chcete-li ředidla, paracetamolu. Vše v celkové, koncové tržní, hodnotě „pocitivých“ 10 milionů korun českých!

Přímo v bytě 3 + k.k., sice nepřilíš v pořádku udržovaném, ale s viditelně nadstandardním vybavením, měl podnikatelský pár po ruce půlkilovou heroinovou kostku. Dále 150 g úlomků drogy, zasvěcení říkají „kámen“, a veškerý paracetamolový „nastavovací“ materiál. Něco v igelitce na balkoně a dále něco v předstíni za zamčenými dveřmi komory. V botníku v jedné botě spočíval „bezpečně“ ukrytý příslušný klíč – spolu s klíčkem od sklepa. Tam byla v laťkové kóji v jiné igelitové tašce a v papírové krabici nejzajímavější část pokladu – pětikilová „dávka“ čistého, výchozího heroinu v deseti bločcích. Na jedné z polic to leželo, předtím na podlaze vyrovnaná – asi zakrývací, zabezpečovací – sada náhradních autopneumatik.

A bylo vymalováno. Zbývá veškeré aktivity zúčastněných jednak vyšetřovatelsky zcela vyjasnit, potom patřičně soudně pochybným jedincům vytmavit.

Barbora Drábková se hájila, že o kšeftících druhu nic nevěděla a že od něj navíc právě definitivně odchází. Darebně ji po balkánsku, jak jsou tam zvyklí, ponižoval, mezi kamarádky nechtěl pouštět, žádné zvláštní prostředky na vedení domácnosti jim s dcerkou neposkytoval, věčně prý byla bez peněz.

Na její podílňictví přitom má úřední soubor dat nezvratné důkazní doklady, byť se žádné účetní či jinak „pracovní“ záznamy „hospodářských výsledků“ dvojice lidí žijících „na hromádce“ nevedly.

Férově posuzováno, Boris Zako do vlastního průšvihů družku, o níž mezi obchodními partnery často mluvil jako o manželce,

naprosto nezatahoval – ba naopak má snahu všemožně ji chránit, nepřitěžovat jí. Jemu, jako „staré recidivě“, hrozí za objevené množství drogy nejspíš 10 let plus jedna třetina trestu navíc. Jestliže minule seděl 6, mohl by za nový skutek natvrdo pykat 8 let.

Z jistého úhlu pohledu možná pěkně do důchodu v době doma šikovnými investicemi zajištěném zbytku života.

Tři poznámky závěrem: V pozici zcela nemajetného člověka má Borisek advokáta ex off. Jeho partnerku Drábkovou obhazuje na plnou moc právník, kterého jí obstarala sestra. Mezi důkazy k „práci“ zadržené dvojice se snaží policisté využít poprvé vědeckou metodu, která vychází ze skutečnosti, že každé lisovací zařízení k balení heroinu zanechává na všech vzniklých „kostkách“ jedinečný podpis – tak trochu podobný lidským daktylům!

To je ale už povídka z úplně jiného soudku...

Jaroslav KOPIC
Foto archiv P ČR

MUZEUM POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY

Ke Karlovu 1, Praha 2

tel.: 224 922 183

fax: 974 841 091

e-mail: muzeum@mvcv.cz

**PROGRAM
březen 2010**

Středeční odpoledne pro děti –

od 14.00 do 15.00 hod.

Měsíc s Kriminologickým ústavem Praha aneb Poznej práci kriminalistických znalců:

✱ 10. 3. **Daktyloskopie**

✱ 24. 3. **Biologie**

✱ 17. 3. **Trasologie**

✱ 31. 3. **Mechanoskopie**

Objednávka předem nutná, vstupné na dětské pořady 5 Kč.

Výstavy

✱ 2. 3.–25. 4. **Svět očima dětí** – výtvarné práce dětí ze stejnojmenné soutěže

✱ 3. 3.–25. 4. **Afrika** – prodejní výstava fotografií Jana Foltána z cest po Namibii, Botswaně a Zimbabwe. (Výtěžek bude předán Klinice dětské hematologie a onkologie FN Motol.)

✱ do 22. 5. **Kriminalistika proti zločinu** – výstava k padesátému výročí Kriminalistického ústavu Praha

✱ do 22. 5. **Kriminalistický kabinet 1954–1970**, výstava ze sbírek muzea

✱ **Ochrana obyvatelstva** – expozice Hasičského záchranného sboru

✱ **Prostituce staré Prahy, Ochrana osob a majetku** – stálé výstavy

Filmový čtvrtek – od 17.00 hod.

✱ 18. 3. **Život je zázrak** – humorný snímek režiséra Emira Kusturici na pozadí dramatického balkánského válečného konfliktu.

NA OBJEDNÁVKU: **Dopravní výchova** pro mateřské školy a 1.–4. ročníky zákl. škol

✱ **Mládež a kriminalita** – besedy pro 2. stupeň ZŠ a studenty středních a učňovských škol

Informace o programech a případné objednávky na tel.: 974 824 862

Internetová adresa –

<http://www.muzeumpolicie.cz>

Expozice je otevřena denně mimo pondělí od 10.00 do 17.00 hod.

Změna programu vyhrazena

Hazardní hry jsou sociální zlo, které zasahuje všechny vrstvy české společnosti, včetně dětí. Podle studie ESPAD hraje na hazardních automatických přístrojích téměř denně 1,1 % českých chlapců ve věku 16 let a zkušenost s hazardem před 18. rokem věku uvedlo 32 % patologických hráčů.

HAZARD

v Česku je třeba konečně omezit

K rizikům hazardu patří mimo jiné:

Pro samotného hráče: Nemoci vyvolané stresem, rozvoj patologického hráčství, deprese, úzkosti sociální problémy, agrese vůči sobě, trestná činnost, roste riziko zneužívání návykových látek.

Pro rodiny hráčů: Odcizení, rozpad vztahů, domácí násilí, zneužívání dětí a násilí vůči nim, rozvody, sociální izolace, nouze, exekuce. Děti jsou citově i hmotně deprivovány a trpí pocity viny za chování rodičů.

Pro děti a dospívající: Rychlý rozvoj patologického hráčství v dospívání, horší vzdělání, a tím i horší uplatnění. Zneužívání alkoholu a drog, homosexuální prostituce u chlapců.

Pro pracovní prostředí: Nižší produktivita a horší kvalita práce, vyšší nemocnost hráčů. Pozdní příchody, absence, fluktuace, pracovní úrazy, zpronevěry a krádeže na pracovišti. Konflikty se spolupracovníky, zneužívání služebního telefonu a internetu k hazardu v pracovní době. Patologické hráčství zhoršuje kvalitu života dalším 10–15 lidem.

Pro společnost: Vyšší náklady na zdravotní péči u hráče i jeho příbuzných. Sociální náklady v souvislosti s nižším vzděláním a horším zdravím dětí. Problém bezdomovectví. Náklady v souvislosti s delikvencí a kriminalitou (krádeže, zpronevěry, podvody, loupeže, vydírání, korupce, lichva, organizovaný zločin). Při míře, do níž se hazard rozvinul u nás, představuje značné bezpečnostní riziko – např. praní špinavých peněz různých gangů a s tím spojený organizovaný zločin mezinárodního charakteru. Ekonomicky nepředvídatelné prostředí vytvářené nevymahatelnými dluhy. Nezodpovědné chování hazardních hráčů podnikatelů.

JAK SITUACI ZLEPŠIT

Nejlepším řešením by byl celostátní zákaz hazardu nebo jeho vykázní do omezených lokalit. Pokud by to nebylo průchodné, navrhuje:

- Co nejrychleji novelizovat zákon 202/1990 Sb. tak, aby podnikatelé v hazardu nemohli odvádět část výtěžku podle vlastního výběru. Zavést standardní a transparentní zdanění, aby se částečně pokryly škody a omezila skrytá korupce.
- Licence k provozování hazardu udělovat pouze na omezenou dobu a za vysoký poplatek.

- Zákaz klamavé reklamy. Pokud reklama například láká jackpotem, musí být uvedena i nepravděpodobnost výhry.
- Zákaz provozování hazardu tam, kam musejí přicházet lidé, kteří hrát nechťejí, například v prostorách určených pro cestující hromadné dopravy.
- Zákaz nonstop provozu ve všech zařízeních, která provozují hazard.
- Striktní zákaz hazardu u nezletilých a okamžité a tvrdé sankce (např. vysoké pokuty, odejmutí licence).
- Zařízení, kde se hazard provozuje, nesmějí být v blízkosti škol, zdravotnických zařízení a kulturních památek.
- Hustota zařízení, kde se provozuje hazard, ať je omezena, aby nevznikala hráčská ghetta s vysokou koncentrací zločinnosti a sociálních problémů.
- Přiznat orgánům místní správy právo v okruhu jejich působnosti zakázat hazard v jakékoliv podobě. Finančně i jinak je motivovat k omezování hazardu.
- Zlepšení právní ochrany rodin hazardních hráčů.
- Striktní zákaz půjčovat hazardním hráčům peníze ke hře přímo provozovatelem hazardu nebo jeho zaměstnanci.
- Zprůhlednit financování politických stran, aby se ztížila možnost skryté korupce.
- Zřídit celostátní registr osob, které z vlastního rozhodnutí nebo z rozhodnutí soudu nemají do heren, kasin a sázkových kanceláří přístup. Těmto osobám nesmí být hazardní hra umožněna.
- Stanovení limitní částky, kterou lze v jednom zařízení provozujícím hazard za 24 hodin prohrát, aby naivní a oklamání lidé neprohrávali během krátké doby cizí peníze, které nebudou moci nikdy zaplatit.
- Hráčům, kteří se dostanou do výkonu tre-

stu, umožnit léčbu pro patologické hráčství ve výkonu trestu. Samo uvěznění návykovou nemoc neovlivní, účinnější je léčba.

- Omezit a ztížit provozování hazardu na Internetu a provoz hazardních videoterminálů. Za nepřijatelný považujeme stav, kdy podpis jednoho člověka stačí k plošnému povolení jakékoli hazardní hry.
- Hledat cesty, jak ztížit přístup do země zahraničním podnikatelům, které láká zdejší málo regulované prostředí. To je zvláště důležité poté, co dochází k dramatickému omezení hazardu v Rusku a v Polsku. Existuje riziko přesunu příslušné techniky k nám.

Omezování hazardu není pouze věcí parlamentu a vlády. Obracíme se ke také ke všem občanům, aby k omezení hazardu přispěli v rámci své působnosti. Lze uvést následující příklady:

- Policie ať důsledně prosazuje stávající zákony, které hazard omezují.
- Místní samosprávy ať hledají cesty, jak omezit hazard v jejich oblasti.
- Vedoucí pracovníci ať dohlížejí na striktní zákaz hazardu na pracovišti.
- Sdělovací prostředky necht' dále neohrožené rozkrývají vazby mezi hazardem, korupcí a organizovaným zločinem a poskytují přiměřený prostor k seznámení veřejnosti se skutečnými dopady hazardu na náš život.
- Občané ať se vyhýbají hazardu a varují před ním své příbuzné a přátele.
- Voliči ať se ptají svých zastupitelů, jak přispěli k omezování hazardu.

AUTOŘI (abecedně)

PhDr. Věra Břicháčková, klinický psycholog, vera.brichackova@quick.cz.

PhDr. Ladislav Čsémy, psycholog zabývající se epidemiologií návykových nemocí, csemy@seznam.cz.

Mgr. et Mgr. Miroslav Erdinger, evangelický farář a sociální pracovník, miroslav@erdinger.cz.

Mgr. Daniela Fischerová, spisovatelka a dramatička, danielafischer@volny.cz.

Mgr. Jasna Flamíková, ředitelka Nadace Veronica, zastupitelka města Brna, iniciátorka petice proti hazardu, jasna.flamikova@veronica.cz.

MUDr. Hana Karbanová, psychiatr a rodinný terapeut, hana.karbanova@gmail.com.

Václav Malý, katolický biskup, sekretar.maly@apha.cz.

MUDr. Karel Nešpor, CSc., lékař specializovaný na prevenci a léčbu návykových nemocí, nespor.k@seznam.cz.

Mgr. Miloš Rejchrt, evangelický farář, milos.rejchrt@tiscali.cz.

MUDr. Mgr. Jiří Šob, katolický orientovaný psychoterapeut, klimakos@seznam.cz.

Mgr. Jiří Zajíc, pedagog a publicista, předseda odboru duchovní výchovy Junáka – svazu skautů a skautek ČR, Jiri_Zajic@seznam.cz.

27

Našli jsme pro vás na internetu

Internet je médium, které se vyvíjí neobyčejně dynamicky. V tomto oboru více než kde jinde platí „Kdo chvilu stál, už stojí opodál“. A protože jsme v našem seriálu některé významné webové stránky komentovali už před dvěma lety, bude vhodné podívat se na jejich obsah dnešními očima. Drží krok s dobou, nebo za ní pokulhávají?

S napětím nejprve otevíráme stránku z policejního hlediska nejobecnější – stránku Ministerstva vnitra www.mvcr.cz. Po formální stránce se na ní jako by nic nezměnilo. Jak to vypadá s aktuálností zveřejňovaných informací? Docela dobře – k pravidelně aktualizované sekci „Informační servis“ nově přibyla sekce „eGovernment“. V ní nalézáme mj. i obsáhlé pojednání o současných elektronických hitech – o datových schránkách a elektronickém podpisu. V pravé části obrazovky klikáme na odkaz „Policie ČR“ a otevírá se naše „profesní“ stránka www.policie.cz. O jejím grafickém provedení, obsahu i aktuálnosti jsme se pochvalně zmínili už v čísle 9/2008 a na tomto hodnocení nemusíme nic měnit. Ocenění si zaslouží např. pravidelně doplňované zpravodajství na titulní straně, nebo podrobné aktuální dopravní informace, připravované kolegy z Policejního prezidia.

Jak to na internetu vypadá s prevencí v oblasti bezpečnosti silničního provozu? Stránka www.ibesip.cz se, v porovnání s dobou před dvěma lety, výrazně graficky zmodernizovala. Pozměnilo se také obsahové uspořádání jednotlivých sekcí. Nezměnila se však snaha pracovníků oddělení BESIP aktuálně informovat o všem, co souvisí s provozem na našich silnicích. Příkladem může být dlouhodobý seriál „Zásady bezpečné jízdy“; začátkem tohoto roku se na stránce objevil už jeho 12. díl. A jak si vede stránka www.rsd.cz, kterou provozuje Ředitelství silnic a dálnic? Pro řidiče je asi nejužitečnější sekce „Dopravní informace“. Na přehledné mapce republiky s možnostmi změny jejího měřítka najde řidič vše potřebné: dopravní události s hodnocením jejich naléhavosti, údaje o počasí a sjízdnosti nebo nalezení optimální trasy. Navíc přibýly aktuální záběry ze spousty videokamer, umístěných v různých úsecích dálnic. Pro aktivaci záběru z vybrané kamery je nutno nejprve kliknout na příslušnou ikonu v horní části mapy.

Inventura obsahu vybraných policejně dopravních webových stránek dopadla dobře a můžeme se tedy s klidnou myslí věnovat jiným tématům. V poslední době se do popředí zájmu automobilových firem a motoristů dostávají automobily s hybridním pohonem. Tato vozidla mají pod kapotou dva motory. Nejrozšířenější je kombinace spalovacího motoru (benzínového či naftového) s elektromotorem. Energie potřebná k napájení elektromotoru se odebírá z akumulátoru nebo palivového elektrického článku. Na stránce

www.hybrid-autos.info jsou podrobně popsány konstrukce a parametry desítek typů hybridních aut různých výrobců.

Podrobnosti o jednotlivých prvcích hybridních pohonů najdete na stránce www.elektroauto-tipp.de. Názvy hlavních sekcí naznačují její obsah: Baterie, Palivové články, Elektroautomobily, Aktuální modely atd. Sekce obsahují i mnoho dalších položek, jejichž obsah souvisí s problematikou elektrického

nebo hybridního pohonu aut v současnosti i minulosti. Obě uvedené stránky jsou sice v němčině, ale zkušený uživatel internetu si snadno poradí. Vždyť už v čísle 8/2008 jsme čtenářům poradili, jak se používat překladač translate.google.cz!

Na velké části našeho území už vysílá televize výhradně digitálně a do konce tohoto roku bude digitálním signálem pokrytá celá republika. Budete-li však pátrat po srozumitelném vysvětlení principu digitální televize, nebudete mít snadnou práci. Obvykle se dozvíte o skvělých vlastnostech a možnostech nového systému, ale skutečná podstata většinou zůstane zahalena hustou mlhou podivných technických pojmů a zkratk. Posuďte sami z úryvku textu, určeného čtenářům – laikům:

„...V praxi je obvykle videokodér, audiokodér a primární multiplexer tvořen jediným zařízením, zvaným „DVB kodér“. Výstupní datový tok (PS = Program Stream) primárního multiplexu resp. DVB kodéru je poté veden do sekundárního, tzv. transportního multiplexu. Ten slučuje datové toky jednotlivých televizních programů s datovými toky doplňkových služeb, jako jsou např. EPG (elektronický programový průvodce), datový karusel, interaktivní aplikace apod. do jediného datového toku, kterému se říká transportní tok (TS = Transport Stream) ...“.

Z uvedeného textu se zdá, že vysvětlit princip digitální televize nebude tak snadné. „Listovali“ jsme mnoha webovými stránkami o digitální televizi, ale výkladu opravdu srozumitelného i pro neškoleného čtenáře jsme se bohužel nedopídlili. Přesto je vhodné nevzdávat se a navštívit například stránky:

www.ceskatelevize.cz/ct/technika (stručné pojednání o pozemním, satelitním nebo kabelovém přenosu signálu, o přijímacích anténách a nechybí ani mapky dosahu jednotlivých televizních vysílačů)

www.parabola.cz/abc (základní principy satelitního televizního přenosu, praktické rady pro výběr přijímače pro příjem signálu ze satelitů)

www.digizone.cz/tiskove-zpravy/prvni-digitalni-tv-multiplexera (článek mj. uvádí, jaké jsou výhody digitalizace televizního přenosu pro běžného diváka)

V dnešním díle jsme hodně pozornosti věnovali strohé technice. Proto na závěr vyjdeme vstříc také těm, kteří si chtějí vybudovat, renovovat nebo vylepšit své bydlení. Stránka se slibnou adresou www.jakbydlet.cz je plná krátkých informativních článků na různá témata. Je rozdělena do několika oddílů: Bydlení, Zahrada, Údržba, Stavba, Rady a nápady aj.

Jaroslav KUSALA

Zlínský krajský ředitel P ČR
plk. Ing. Bedřich Koutný vedle policejního
prezidenta genmjr. Mgr. Oldřicha Martinů

Má Zlínský kraj z hlediska kriminality nějaká výraznější specifika? V letmém, povrchnějším pohledu se můžete jevit jako region s tradicí baťovského propracovaného systému a pořádku na straně jedné, ale na straně druhé jako místo s členitým terénem a řekněme poněkud rázovitým vztahem k lidovým, ovocným destilátům...

Pan Baťa si samozřejmě dokázal na svém teritoriu nastolit pořádek a udržovat ho. To jste trefil důležitý rys našeho kraje. Kdo se v té době nedokázal zapojit do baťovského systému, což znamenalo poslouchat, tvrdě pracovat a užívat plodů vlastní práce, ten tady neměl co dělat. V jeho době ze Zlínska odešla spousta lidí, kteří se nemínili nebo nedokázali s tímto systémem ztotožnit, kteří nezapadli, a nebylo tu pro ně místo.

Přeskočím do osmdesátých let minulého století, kdy se v regionu rozjel další obrovský fenomén – JZD Slušovice. Jeho šéf pan Čuba sem přilákal hromadu zaměstnanců, v tři a půl tisícové obci jich bylo najednou přes šest tisíc. Zaměstnal řadu velice schopných mozků a vytvořil zde obrovský kapitál. Družstvo se potom v devadesátých letech začalo dělit na různé dceřiné společnosti, což doprovázela výrazná finanční, respektive hospodářská kriminalita. Podivná první vlna privatizace, dřevní kapitalismus, tunelování podniků, ve kterých bylo hodně peněz, to všechno přitahovalo na Zlínsko individua nejružnějšího charakteru. Připomeňme si třeba kauzu Kovařík – to byl významný slušovický činovník, kterého odstřelili v bavoráku. Peníze tady v určité době navodily atmosféru téměř jako v Bronxu.

Odlivem peněz z regionu se vše ale postupně uklidnilo a dnes jsme tu se stavem kriminality na běžné úrovni srovnatelné s ostatními částmi republiky. Vybočujeme snad jenom tím, že máme kraj celý přilepený na slovenskou hranici a máme tedy

Přeshraniční zločinnost a zkvalitněný servis policie

Malá série dialogů s policejními důstojníky, kteří v minulých měsících až letech rozhodujícím způsobem ovlivňovali vznik nových krajských policejních ředitelství, dnes skončí na Krajském ředitelství policie Zlínského kraje. Partnerem nám byl „čerstvý“ ředitel, plk. Ing. Bedřich KOUTNÝ.

Během vytváření nových krajských ředitelství Policie ČR docházelo u dřívějších správ krajů k procesu, který připomínal buněčné dělení, tedy rozděvení. Při vzniku policejního Zlínského kraje se ovšem předchozí kraj Jihomoravský rozdělil hned na ředitelství tři: v Brně, na Vysočině a ve Zlíně. Jak se to odehrávalo?

V době mého působení v Brně jsem měl kolem sebe velmi sešraný tým, jehož členy byli Jarda Vaněk a náměstci budovatelé – Pepík Bačkovský a Franta Dočekal. Na všem jsme se snažili dohodnout. Vycházeli jsme z klíče, který jsme si stanovili na základě analýzy více než čtyřiceti ukazatelů. Mezi ně patřili nejen nápad trestné činnosti, kriminogenní faktory a systém dopravy. Ohled jsme museli brát i na rozvoj průmyslu, obchodu, množství sportovních

a kulturních akcí a tak dále. Ve všeobecné shodě nám vyšlo dělení na padesát šest a dvakrát dvaadvacet procent. Takto se dělil majetek předchozí policejní správy i služební místa. Padesát šest procent zůstávalo samozřejmě pro jihomoravskou policii včetně Městského ředitelství Brno, dvaadvacet procent bylo určených pro Vysočinu a dvaadvacet pro budoucí Zlínský kraj. Nebylo to vůbec jednoduché. Na Vysočině by dnes možná mohli mít pocit, že mají málo lidí. Přesto věřím, že se nikdo necítí ukřivděný. Koneckonců více „tabulek“ by se hodilo i nám.

poměrně značnou příhraniční kriminalitu. To znamená, že tu dosti zápolíme s nájeddy pachatelů, kteří dělají vloupáčky do peněžních ústavů, do benzínových stanic, kradou luxusní auta, která pravděpodobně mizí přes Slovensko, Maďarsko nebo Polsko do dalších států. Hraniční kontroly odpadly, ale přitom příhraniční policejní komunikace ještě není dokonale sladěná.

Jinak v našem kraji, podobně jako jinde v republice, převažuje bagatelní kriminalita. Zlobí nás kapsaři, trápí trestná činnost na seniorech, nejružnější podomní podvodníci, kteří nabízejí deky nebo nádoby a současně v domácnostech důvěřivých starých lidí kradou. I přitom bývají často mezi pachateli cizinci.

S jakými prioritami se od Nového roku odvíjí činnost Krajského ředitelství policie Zlínského kraje?

Počkejte, kolikátého máme? 7. ledna? Jsme tady sedmý den! Teď jsme ve stádiu, kdy je naší prvořadou prioritou vybrat ty nejlepší odborníky. Dokončit proces, který už delší dobu probíhá. Některá místa jsme obsadili, ale zdaleka ne všechna. Nejedná se jen o policisty, mám na mysli hlavně ekonomické pracovníky, civilní management, který se bude starat o hospodaření, bude řídit ekonomickou sféru, veškerou logistiku. To, co ještě nedávno pro Zlínsko zajišťovalo Brno, zajišťují od Nového roku naši lidé. Pár jsme si jich na jihomoravské správě v rámci stáží odzkoušeli, ale je nutné je doplnit dalšími kvalitními odborníky.

Nezbytnou věcí je také nastavení úzké spolupráce s krajským úřadem, tedy s hejtnem a krajskými orgány tak, aby naše součinnost měla jasnou, konkrétní podobu.

A konečně třetí prioritou: přes všechny prováděné organizační změny musíme udržet kvalitu poskytovaných služeb jak občanům, tak i našim policistům. Jinými slovy – zachovat nebo zlepšit úroveň našeho servisu jak vnějšmu, tak i vnitřnímu zákazníkovi. V souvislosti s touto velkou organizační změnou nesmí nikdo pocítit jakékoliv negativní trendy. Naopak občané zlínského regionu i sami policisté na územních odborech by měli zaregistrovat přiblížení se krajských útvarů z Brna do Zlína, zjednodušení a zrychlení vzájemné komunikace a poskytovaných služeb a přiblížení se státní správě občanů.

Kde vás, čerstvě spouštěné, nastartované Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, mohou místní i okolní krajiští obyvatelé ve Zlíně najít?

Vedení krajské policie, ekonomické a personální oddělení, štábní a logistické útvary budou tady ve „dvanáctce“, v jedné z prvních budov bývalých baťovských závodů, která byla postavena ve dvacátých letech minulého století. Krajská služba kriminální policie a vyšetřování, odbor služby dopravní policie, a integrované operační středisko zůstávají spolu s územními útvary Zlína v budově bývalého okresního ředitelství na náměstí T. G. Masaryka. A připravuje se ještě jedna budova, která bude přímo v centru Zlína na hlavní tř. Tomáše Bati. Tam se po dokončení rekonstrukce přestěhují veškeré služby, za nimiž občas musí občané na policii docházet. Pod jednou střechou zde lidé najdou zlínské obvodní oddělení, budou se zde projednávat dopravní případy, agenda zbraní a střeliva, sídlit tu bude cizinecká policie a bude zde i odbor azylové a migrační politiky ministerstva vnitra.

Priority ředitelství jsme probrali, rád bych se na závěr vptával na vaše osobní priority a plány do blízkého budoucna. Jste zároveň v jisté zajímavé situaci, když se po letech dojíždění do služby vracíte k policejní práci ve svém trvalém bydlišti...

Ano, po dvouletém působení na Krajském ředitelství v Brně jsem se vrátil zpět do Zlína. Byť to pro mne byly dva velmi náročné a mnohdy i stresující roky, budu na ně vzpomínat jako na zdroj obrovské inspirace a cenných zkušeností. Měl jsem příležitost pracovat s týmem velmi kvalitních a zkušených odborníků a jejich návrhy a nápady se budu snažit uplatnit i při budování a řízení zlínského kraje. Líbila se mi například řada preventivních projektů, které byly zaměřené na vzdělávací programy pro školáky, studenty i seniory, na oblast dopravy i na předcházení majetkové kriminalitě. Samozřejmě jsou pro nás závazné priority stanovené ministerstvem vnitra a policejním prezídiem, se kterými bezvýhradně souhlasíme. Patří mezi ně témata, která jsou celorepubliková a dá se říci i celospolečenská, např. strategie boje proti extremismu a terorismu, boj proti korupci, eliminace nelegální migrace a v neposlední řadě prohloubení vzájemné důvěry a spolupráce mezi Policií ČR, obcany a orgány místní samosprávy.

Nad rámec těchto obecně platných priorit bych snad ještě jednou zdůraznil naši snahu o výraznější ochranu seniorů, eliminaci projevů domácího násilí a rychlost a ofenzivnost policie při oznámení trestného činu. Připravujeme stanovení časových limitů dojezdů policie od oznámení občana kdekoli v kraji. Protože – co člověku zásadně vadí? Něco nám oznámí a pak bezmocně, bez odborné pomoci čeká nekonečně dlouho, než přijede hlídka. Takovéto „drobnosti“ bych ještě nějakou dobu rád pomáhal u policie vylepšovat.

Jaroslav KOPIC
Foto archiv P ČR

Vysoká škola policejní

ZÁKLADY FINANČNÍHO A DAŇOVÉHO PRÁVA

Autoři:
JUDr. Olga Sovová, PhD.,
JUDr. Zdeněk Fiala,
JUDr. Ladislav Šubr

Olga Sovová, Zdeněk Fiala

Vydavatelství
a nakladatelství
Alet Cenek, s.r.o.

Posuzovaná učebnice svým obsahem odpovídá názvu publikace. Autoři seznamují čtenáře s problematikou finančního práva za pomoci výkladu jeho základních institutů. V úvodní části je provedena charakteristika finančního práva v obecné rovině. V dalších kapitolách se autoři zabývají jednotlivými finančně-právními instituty vybraných oblastí zvláštní části finančního práva. Poměrně velká pozornost je věnována problematice daní a daňovému řízení. Stranou nezůstala ani problematika rozpočtového práva, poplatků, měny aj. S ohledem na skutečnost, že je učebnice určena též pro studenty Policejní akademie ČR v Praze, lze pozitivně hodnotit zařazení kapitoly nazvané „exkurs do celního práva“, neboť řada studentů Policejní akademie ČR je příslušníky Celní správy.

Srozumitelnosti a snažšímu pochopení látky zcela jistě přispívá jednak skutečnost, že autoři představují jednotlivé instituty finančního práva z hlediska jejich historie a současnosti, a dále to, že jsou jednotlivé kapitoly doprovázeny nejen praktickými příklady, cvičeními a odkazy na příslušné právní předpisy, ale rovněž i velkým množstvím předmětné judikatury.

Díky těmto vlastnostem, a i díky tomu, že učebnice obsahuje vedle kontrolních otázek a úkolů celou řadu odkazů na webové stránky, kde lze nalézt další doplňující informace, lze dle mého názoru posuzovanou publikaci považovat za studijní pomůcku, kterou ocení zejména studenti dálkové formy studia.

Stran formální stránky textu mohu říci, že je učebnice přehledně a srozumitelně členěna do jednotlivých kapitol a studijní text se dobře čte.

Vzhledem ke skutečnosti, že je finanční právo oborem, které podléhá častým legislativním změnám, bude pravděpodobně nutné ve horizontu dvou až tří let studijní text aktualizovat. V souvislosti s tímto případným dalším vydáním publikace dávám autorům ke zvážení, zda učební text nedoplnit o některé další oblasti finančního práva, např. sféru bankovního práva či v souvislosti s problematikou cla např. problematiku mezinárodního obchodu.

S ohledem na výše uvedené se domnívám, že učebnice najde své uplatnění jako studijní pomůcka, zejména na neprávních vysokých školách, a dále je využitelná i pro širokou veřejnost.

JUDr. Břetislav ČECHMÁNEK

„Jak jste na nás přišli?“ zazněl několikrát nefalšovaný údiv nad reportážním záměrem přiblížit čtenářům policejní život v jihočeské Horní Vltavici. Přijeli jsme v době, kdy krajinu přetvořil všudepřítomný sníh v tak trochu zimní pohádku... Nikoliv ale unylou! I tady totiž musí řešit policisté dnes a denně problémy, aby v praxi naplnili ideu POMÁHAT A CHRÁNIT.

UNIFORMY v zasněžených KOPCÍCH

Při uvítací kávě se dozvídáme od nadporučíka Bc. Ladislava Drabeše základní data o zdejší policejní „revíru“, početním stavu týmu a zvláštěnostech zdejšího nápadu.

Pod OO P ČR Horní Vltavice, náležící k Územnímu odboru vnější služby Prachatic, tedy pod Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje, spadají obce Kubova Huť, Horní Vltavice, Lenora, Strážný, Borová Lada, Kvilda a Nové Hutě. Co jméno, to turistický pojem... Velikost spravovaného úseku je 265 kilometrů čtverečních s relativně pouhými 2 357 obyvateli. Podtrhněme slova „relativně pouhými“, vždyť zájem turistů, cykloturistů, vodáků, ale taky samozřejmě milovníků sněhových radovánek počet bydlících lidíček enormně narůstá. Však o tom bude ještě řeč.

STĚHOVÁNÍ NA VÝBORNOU

OO P ČR Horní Vltavice patří početním stavem k těm menším oddělením. 1 + 11 + 1, tedy velitel, jedenáctka podřízených a sekretářka. „Je to na hraně“, říká bez příkras npor. Drabeš. „Jedno místo zůstává neobsazené, stačí dovolená, nemoc nebo studium někoho z kolegů a máme problémy. I proto nám při některých akcích vypomáhají psovodi z policejního kynologického střediska v Prachaticích.“

Oddělení dřív sídlilo ve Strážném, tedy na samé státní hranici a trochu z ruky... Pak ale hornovltavický starosta Jiří Fastner nabídl mužům zákona budovu někdejšího kina. Byl to dobrý tah, policisté teď sídlí v pomyslném středu dění, starostové si změnu chválí...

Kráčíte služebními prostorami, ale stejně poznáte, že nejde o bývalá kasárna nebo barák pohraniční roty. Na to je architektura budovy příliš specifická, snadno se dovítíte, kde se nacházel foyer a kde kinosál...

Nadporučík Drabeš slouží u policie 10 let, patří ke třem „zakládajícím“ policistům, kteří v roce 2000 osídlili policejní budovu ve Strážném. Pochází z Vimperka (ostatně nikdo z jeho kolegů není přímo z Horní Vltavice, všichni dojíždějí), zná tudíž zdejší kraj velmi dobře. Rok si pobyl v Prachaticích u kriminální služby, i tam řešil případy, týká se prostoru, kde dnes šéfuje.

NEJEN OBLÍBENÍ BAVIČI

Preventivní práce policistů má stěžejní slovo „kontrola“. Ať už jde o restaurační zařízení, tedy se zaměřením na popíjení alkoholu osobami mladšími 18 let. To samé se týká hracích automatů, zmínit

Fotka má trochu aranžmá, nicméně npor. Drabeš a jeho tým vědí, že na sekretářku Petru Mikešovou je vždy spolehnouti.

musíme i tzv. osoby v pátrání. Zejména o víkendech uplatňují svou mimořádnou znalost prostředí tzv. okrskáři. Menší nápad – za rok 2009 došlo k 51 trestným činům a cca 300 přestupkům, objasněnost čítá 66 % – neznamená leháro, ale více času na preventivní občůzky.

Což starostové, ale i zdejší občané samozřejmě kvitují s povděkem. „Jsme malé oddělení a tak nás zdejší lidé všechny dobře znají“, komentuje npor. Drabeš. „Stejně tak ale provádíme plánované společné hlídky s policií Spolkové republiky Německo na jejich území, zejména v době kulturních a společenských akcí, kde lze předpokládat i vyšší návštěvnost českých občanů.“

Hornovltavíčtí muži zákona dále provádějí spolu s cizineckou policií kontroly nočních klubů, jakož i všech ubytovacích zařízení, kde jim sekunduje Hasičská záchranná služba z Prachatic. Oblíbené jsou i besídky v mateřských a základních školách. Na chodbě a v kancelářích policejní budovy jsme viděli hodně fotek z těchto akcí – soudě dle pobavených dětských tváří osvědčili někteří policisté nadání „bavičů“, své diváky rozhodně potěšili a zaujali.

Hornovltavický kostelík působí v prostředí sněhu mile a starosvětsky

prohledali jsme v okolí všechny předválečné bunkry, taky krmelce, – ale dotyčný L. ležel ukrytý zhruba 200 metrů od nás v hustém porostu lesní školky. Dostali jsme ho až později, chodil krást rohlíky z pekařských přepravků před hotelem Arnika.“

Druhý z bratrů změnil revír, vykradl chalupu u Vimperka, ale chytili ho v Německu. Taký se dozvídáme, že rodiče nehodných „chlapců“ L. jsou slušní a pracovití lidé, třetího syna jim přejel vlak, životní smůly tedy mají dost a dost... Nádavkem zmiňme ještě jiného zloděje, který se vloupal do jisté chalupy a snad pamětliv pověřivostí někdejších kasařů, na místě činu se poctivě vykadil.

O LÁSCÉ PRODEJNÉ

Strážný je typický dnešní česko-německý hraniční přechod, tedy místo plné vietnamských prodejců a prostitutek. Tedy jak těch „půvabnějších“, co přebývají v nočních klubech (Strážný jich má šest, jeden stojí v Lenoře, jeden v Horní Vltavici), stejně jako

Horní Vltavici a Kubovou Hutí jich stávalo taky třicet. Jsou to většinou ženské, které nemají šanci na jiný zdroj výdělku, přesně řečeno, jsou vesměs drogově závislé a prostitutky si vydělávají hlavně peníze na denní dávku... Pokud se nějaká nová, neobeznámená skupina objeví uvnitř obce, místní lidé jsou pobouřeni – ale ne každý nás zavolá. Nechce se jim absolvovat pozdější poznávací řízení, možná mají strach z nějaké odvety, pomsty.“

Na prodejnou lásku se nabaluje další trestná činnost, navyšující policejní nápad. Vedle už zmíněných drog jsou zhruba dvě modelové situace mezi holkou a kunčoftem. Za prvé ohlásí prostitutka, že byla znásilněna, rozumně nedostala zaplacení. Za druhé ohlásí zákazník, že ve chvíli, kdy se dostatečně nekontroloval (v protokolu stálo „při masáži penisu“), že byl okraden... Někteří sexuální turisté bývají cílem loupežných přepadení, kdy prostitutka přebírá roli volavky, jiní zákazníci touží holkám ubližovat. Neveselý svět!

Parkoviště u policejní budovy má slušné parametry.

Prodejná dívka pod policejním drobnohledem.

LESNÍ MUŽ KRADL ROHLÍKY

Zmínili jsme sedm zdejších obcí. Většina z nich má svoje specifikum. Kvilda a Borová Lada jsou centrem zájmu turistů a cykloturistů, Lenora je zas vodácký pojem – za milovníky rekreačního sportování se ovšem stahují i různí nenechavci. Ale i v dalších obcích, např. v Kubové Huti nebo Horní Vltavici jsou různě rozsetá rekreační zařízení, obydlí především od jara do podzimu, mimo sezónu tedy další cíl zlodějů.

Dvojice bratrů L. může mít – s výjimkou těch postižených a okradených – v očích veřejnosti parametry jakýchsi hříšných lidí kraje šumavského. Střídají se jako vojáci na vartě, vždycky jeden sedí za mřížemi, druhý se vloupává do chalup, po nějaké době si vymění pozice... Podle npor. Drabeše se rozhodně dokáží postarat policii o práci, jejich trestná činnost čítá zhruba čtyři desítky skutků.

„Na útěku před zákonem si osvojili dovednosti lesních mužů, žijí v úkrytech, umějí splynout s okolím. Hledali jsme jednoho z bratrů, byla to docela slušná pátrací akce,

holek rekrutujících se z podřadnější garnitury. Tedy dámiček, které v zimě v létě postávají u silnic a předvádějí své sporné, spíš umolousané vnaďy projíždějícím řidičům.

V příhodnějších ročních dobách, než bývá leden, se ovšem tyto „stopařky“ rozlezou po celém revíru – a je to hydra, která se zřejmě nedá zdolat jednou provždy. S dnešními zákony rozhodně ne. Za chvíli se o tom můžeme přesvědčit osobně.

Jedeme v krátkém odstupu za policejním vozidlem... Mezi Horní Vltavici a Kubovou Hutí chodí v štiplavém chladnu po silnici 1, slovy jedna holka. Prochází se až za cedulí obce, dobře si už vstřípila, stejně jako její kolegyně, že na jejich modus vivendi či operandi jsou v prostorách obcí starostové a policisté přímo alergií. Ale i tak musí holka ukázat doklady a dostává pokutu za to, že se pohybuje po silnici na nesprávné straně, tudíž porušila pravidla silničního provozu.

„Je to hra kočky s myši“, glosuje npor. Drabeš. „Nicméně starostové jsou rádi, že jsme prostitutky postupně vytlačili z obcí. Byly doby, že na třech kilometrech mezi

JE TO SNAD NORMÁLNÍ?

Holka, co chodila po nesprávné straně silnice, dostala složenku, odchází i kolem našeho auta, a přestože ví, že ji v předchozích momentech Václav Šebek pilně fotografoval, nečertí se, nezvedá významně prostředníček, spíš se tváří pobaveně. Méně pobavený je výraz starosty obce Kubova Huť pana Zbyňka Kloseho – přestože jeho slova jsou, aspoň z počátku, velmi pozitivní:

„Já bych nerad, aby to znělo pyšně. Ale my tu problémy nemáme, aspoň ne takové, které by nás drtily. Krádež vozidla z parkoviště se u nás stala naposledy snad před patnácti roky. Podmínky spolupráce s policií jsou nadstandardní, jde nám přece o společnou věc... Kdyby si takhle počínal náš stát i v jiných oblastech, žili bychom jako v ráji.

Jediné, co v našich podmínkách stát neumí řešit, je prostituce. Já se občas ze své funkce setkávám s vyššími policejními funkcionáři regionu a říkám jim: *Nojo, Community policing, to je skvělý, že se plácáte s německými policisty po ramenou někde pod křišťálovými*

lustry – ale co uděláte s těma kurvama u nás na cestách a v obcích? Víte, mně se moc líbil přístup newyorského starosty Giulianiho, jeho nulová tolerance k přestupníkům zákona a pořádku – i kdyby šlo jen o úmyslně rozbitou výlohu nebo jiné vandalství, prostě byla nastavená nulová tolerance a časem zločinnost výrazně poklesla.

Už slyším ty různé humanisty, nebo ještě spíš pseudohumanisty, jak se ohání tím, že i přestupníci zákona mají svá práva a podobně. Bohužel si neuvědomují, že po té obci a silnici denně chodí malé a dospívající děti, den za dnem, měsíc po měsíci – a že ty lehké holky se pro ně stanou všední, to jest normální kulisou života. A to je špatně! Dvakrát do roka provádíme úklid obce, pomáhá samozřejmě i mládež, ty děti samozřejmě vědí, k čemu posloužily hromádky odhozených prezervativů a obalů od nich. Sice to neohroží dramaticky jejich duševní vývoj – ale není správné, aby něco podobného vnímaly jako normál!“

Prostitutky v nočních klubech jsou jiná liga, zde spíš policie řeší vzájemné rvačky mezi holkami, nebo „tresty“ od pasáků, kteří si někdy počínají až se sadistickou brutalitou. Nejsou v některých pokojících drženy zavlčené dívky násilím, nuceny k prostituci pod pohrůžkou? Npor. Drabeš to skoro vylučuje. „Dík preventivním prohlídkám budov, především těm spolu s hasiči, neexistuje místnost, do které bychom nemohli vstoupit, a tudíž neviděli, že tam někdo existuje v podmínkách jakéhosi žaláře, zmlácený a týraný.“

OČISTNÉ KOPCE SNĚHU

V závěsu služebního vozu jsme i cestou na Kvildu. První zastávka je poblíž lyžařského vleku, kde se policisté vyptávají člena Horské služby Josefa Tischlera, zda je všechno v pořádku, zda se nevyskytl nějaký problém. Všechno O. K., *to je dobře, kdyby něco, víme o sobě...* Na svahu k vleku (patřícímu mimochodem SKP Sušice, kde spravuje bývalý špičkový fotbalový rozhodčí Veverka) „válí“ na sjezdovkách rozjařená omladina.

Zatímco pocit zimy nebyl v Horní Vltavici nijak silný, teď velice dobře vnímáme, že jsme nedaleko Horské Kvildy, jednoho z nejstudenejších míst České republiky. Další policejní návštěva patří kvildskému starostovi Václavu Vostradovskému. S npor. Drabešem domlouvají spolupráci před blížícím se Ski-maratonem, patřícím mezi soutěže Evropského poháru. Zápolení několika kategorií zabere celý víkend a mimo jiné bude nutno připravit se na problémy s mnoha (zřejmě špatně) parkujícími automobily.

„Dřív k nám jezdilo více lidí v zimě,“ říká starosta Vostradovský, „ale dnes, kdy je Šumava v létě doslova protkána linkami tzv. ekobusu, včetně možnosti zajet si do SRN, je poměr návštěvníků vyrovnaný. Přibýlo hodně privátů, Kvilda má sice jen 170 stálých obyvatel, ale v průběhu roku k nám dorazí kolem 750 000 návštěvníků. To už je nějaké číslo, to je obrovský potenciál pro problémy všeho druhu... Jako starosta a zdejší obyvatel proto nerad slyším o zamýšleném stahování policistů z našich kopců dolů do měst, kde budou sídlit a zdejšími prostorami jen namátkově projíždět. To by byla chyba!

„Mámnivé červené lucerničky“... Ve Strážném sídlí několik nevěstinců.

Npor. Bc. Ladislav Drabeš a prap. Mgr. Tomáš Hošek na Kvildě, při preventivním pohovoru se členem Horské služby p. Tischlerem.

My jsme rádi, že tu policii máme – a budeme se snažit, aby tu i nadále zůstala.“

KOMUNITA SAMA PRO SEBE

Projíždíme zas Strážným, s přibývajícím tou se rozsvítla světlá a poutače, například prodejna s výrobky z ušlechtilého skla a křišťálu vypadá velmi exkluzivně. Majitelé jsou Vietnamci, jak jinak.

„Vietnamci jsou obecně uzavřená komunita, problémy si vyřizují mezi sebou. Vzpomínám si na maníka, co měl až k mozku rozseklou hlavu mačetou, mimochodem si dezinfikoval ránu něčím jako pavučina... Tak tento poškozený rozhodně neměl zájem, aby policie vypátrala, kdo mu to udělal. Nebrali jsme na to ohled, zjistili jsme pachatele, ale

on stačil uprchnout. Prý je ve Vietnamu, ale moc bych za to nedal, že je zase někde v České republice, pro ně není nesnadné dostat nový pas na jméno jiného Vietnamce. Navíc Evropanům připadají všichni jakoby stejní, a pokud nejsou k dispozici daktylky nebo DNA, je to s určením totožnosti složité,“ glosuje npor. Drabeš.

„To už musí být, aby žádali o policejní zákrok, většinou se tak stává ve chvíli, kdy dvě komunity mezi sebou soupeří o nějaké výhodnější stanoviště. Informace se od těchto lidí taky získávají nesnadno, spíš je dostane od nějakého středního nebo vyššího bosse, který má z těch či oněch důvodů zájem vycházet dobře s policií.“ Z hlediska pořádkové policie představují Vietnamci modelové problém v situaci, kdy nějaký

Kubova Huť má nejvýše položenou železniční stanici v rámci České republiky a to v nadmořské výšce 995m.

Na Kvildě panuje mráz, ale malým lyžařům je to fuk.

Práce policisty není jen šlapačka v terénu, ale taky administrativa u počítače. Potvrzuje to i zástupce vedoucího nadpraporčík Bc. Ondřej Kovář.

v době 7.15 až 7.30 porada mužstva, kdy si policisté rozdělili svoje plány, úkoly a povinnosti. Dva muži odjeli do Volar na tělesnou přípravu, další dva se zúčastňují v rámci plánované Krajské dopravně bez-

pečnostní akce, zaměřené mj. na kontrolu řidičů, porušujících ustanovení o rychlosti jízdy, dále osob, které nevlastní řidičské oprávnění a další předepsané doklady.

Vašek Šebek vyrazí za praporčíkem Josefem Frčkem a praporčíkem Ondřejem Sovou do terénu, ale jak už to bývá ve chvílích novinářského zájmu, po vozovkách jezdí ve středečním lednovém dopoledni jakoby naschvál jen málo vozidel a jejich řidiči rozhodně nejsou silničními piráty.

Príslovečných „pět minut“ slávy si zdejší policisté prožili v létě 2007. Snad to bylo okurkovou sezónou, každopádně média přišla na to, že v Horní Vltavici se řeší – poprvé v rámci republiky „krádež“ esemesek. Přesně vzato se jednalo o trestný čin porušování domovní svobody, krádež a porušování tajemství dopravovaných zpráv podle § 238/1, § 247/1c a § 239/1b trestního zákona. Případ napadl, když jistý muž neoprávněně vnikl do bytu své bývalé přítelkyně, vytřhl jí mobil a následně si přeposlal nezjištěné množství zpráv SMS na svůj mobil... V jindy klidném šumavském městečku se vystřídaly snad všechny televizní štáby, důležité bylo, že hornovltavíčtí policisté si při této nečekané premiéře počínali správně a státní zástupce s jejich postupem souhlasil.

Vyprávíme si s npor. Drabešem, jeho zástupcem nprap. Ondřejem Kovářem a nprap. Michalem Uhlíkem už zase ve velitelově kanceláři. Třeba o českých zlodějích, které přistihli vietnamští prodejci při vloupáče do obchodu – příjezd policie byl pro mladé přestupníky zákona téměř vysvozením. Nebo o záchranné pátrací akci na Boubíně, které předcházelo pohřšování starší osoby trpící Alzheimerem. Chudák starší se choulil v jehličí pod stromy, policisté procházeli jen „kousek“ od něho, nicméně duševní stav muže byl takový, že na sebe neupozornil. Lokalizovat jeho přesnou polohu pomohla až termokamera policejního vrtulníku...

Nprap. Uhlík se s námi dělí o zajímavý postřeh ze své služby na německé půdě: „Zažil jsem tam situaci, kdy dospělá dcera zavolala na policii, že se její matka často opíjí, že se chová jako skutečná alkoholička, aby jí domluvili... Ta paní měla určitě něco vypito, koukala na německého policistu dost matně, ale mlčky poslouchala, jak k ní hovoří. Jak jí domlouvá, aby nepila, aby se zbavila svého návyku, že k ní za týden zase přijede, aby se přesvědčil, jestli došlo k nějaké nápravě... No nevím, jak by se dařilo někomu z nás v Čechách, ale tenhle respekt Němců k policii na mě rozhodně dojem udělal.“

V daném ohledu se asi opravdu jedná o hudbu budoucnosti. Nicméně jsme odjížděli s přesvědčením, že muži zákona v Horní Vltavici si už svůj respekt u slušných občanů rozhodně získali.

Viktorín ŠULC
Foto: Václav ŠEBEK

JAK ZÍSKAT MEDIÁLNÍ SLÁVU

Dobře jsme přespalí v penzionu Klose a vracíme se z Kubovy Hutě do Horní Vltavice. Tady proběhla

MAGICKÝCH SIL STŘEDOBOD

znaky evropských měst

„Prochází-li člověk středočeskou krajinou a dlouze pátrá po horizontu, nemůže si nevšimnout míst, která – nemají-li posvátnost – mají alespoň osobnost.“
Píše Václav Cílek ve strhující knize Makom, kniha míst.

A pokračuje: „Po letech prohlížení a zvažování, kopání a prolézání štol považuji za jeden z posvátných českých vrchů také Kaňk. Není v té první linii kopců-velikánů, jako je Blaník, Říp či Vyšehrad, ale ocitá se v druhé řadě a v dobré společnosti Zlatého koně, Oškobrhu, Milešovky, Sněžky, Vladaře, hostomického Plešivce a nemnoha dalších vrchů.“

No a pod Kaňkem leží – podmanivě působivé, bohatou historií opředené – město, jehož název jistě bude jednoduše zvládnutelnou hádankou v našem dlouhodobém soutěžním seriálu. Zvláště, když si hned takhle na počátku řekneme, že zmíněný Kaňk býval „stříbra plnou“ horou!

A ještě pár citací z díla věhlasného geologa, klimatologa, ekologa a vůbec moderního myslitele: Zástavba tady „představovala ještě před počátky hlubinné těžby stříbra důležitou románskou aglomeraci, dnes vesměs skrytou pod pozdějšími představami. Množství románských památek rozptýlených po okolí je impozantní. Z šesti katedrál českých staveb jich zde najdeme většinu – sedleckou katedrálu, chrám svatě Barbory, presbytář kolínského chrámu a osamělý pilíř katedrálního zmaru v Klášterní Skalici. Na pražskou oblast pak zbývají pouhé dvě stavby – chrám svatého Víta na Hradě a husitsky zničená zbraslavská katedrála.“

Teď trocha slovníkové faktografie:

Ve středověku (koncem 13. století) poskytoval zdejší revír zhruba jednu třetinu produkce stříbra v Evropě. Již v 10. století byly na nedalekém hradišti v Malíně – významném sídle rodu Slavníkovců – raženy stříbrné denáry, a je tedy pravděpodobné, že surovinovou základnu tvořily povrchové partie ložisek stříbrných rud v blízkém okolí hradiště...

Do husitských válek vstoupilo město se svým německým patri-

ciátem na straně císaře Zikmunda. Do městských dolů bylo v té době svrženo na dva tisíce zajatých husitů. Po Zikmundově ústupu urbanistický celek husitská vojska vypálila v roce 1422 a poté ještě v roce 1424 za tažení přímo Jana Žižky. Provoz mincovny ve Vlašském dvoře byl přerušen a rovněž zničeny mnohé šachty...

V roce 1448 se tu na zemském sněmu stal zemským správcem pozdější král Jiří z Poděbrad a v roce 1471 tady zvolili českým králem Vladislava Jagellonského. V místě pak vyrostly mnohé pozdně gotické stavby (např. Kamenná kašna stavitele Matěje Rejska, která patří mezi významné památky zároveň technického charakteru a je spolu s celou městskou památkovou rezervací na českém seznamu památek Světového dědictví UNESCO), obnovena byla tenkrát i výstavba kostela sv. Barbory...

A město též nezapomenutelně proslavily „filmové“ zdejší veselé paničky, jimž vydatně pomáhal jistý Mikuláš Dačický, byt' původně bytem z Heslova. Vzpomínáte?

/ki/
Foto

Dana KUTÁLKOVÁ

Kresba

František DOUBEK

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 31. března 2010

Řešení z č. 1/2010 zní: město KOLÍN

Ze správných odpovědí jsme vylosovali:
Eva Zápotocká, Ústí nad Labem; Ivo Stejskal, Praha; Dagmar Papíková, Trutnov.

Blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

**Znaky
evropských
měst**

Policista č. 3/ 2010

KUPON č. 3

JEDNORÁZOVÝ poutací systém

Během policejního zákroku může nastat zoufalá potřeba použití dalších pout, a přitom není kde brát. Případy, kdy je nutné „omezit na osobní svobodě“ větší počet lidí, přitom nejsou vzácné. Mít najednou u sebe víc kusů tradičních kovových pout, jež nejsou zrovna nelehčí, by bylo nepraktické. Nyní se však ve výbavě policistů opět začíná objevovat prostředek, který by, jak se zdá, mohl řešit svízelné situace. Je to jednorázový poutací systém z dílny ESP.

Ve světě a vlastně ani u nás to není novinka. V USA se zjevně nechali inspirovat stahovacími páskovými spojkami z plastické hmoty. Princip této pomůcky, známé spíš elektrikářům či pěstitelům rajčat, je jasný – na jednu stranu lze „stahovák“ utáhnout, zpět jej však už nelze povolit ani velkou silou... Následovalo uzpůsobení principu pro provizorní poutání lidí, a tak vznikly tzv. Flex Cuff. Tato praktická jednorázová pomůcka se začala prosazovat v bezpečnostním sektoru. Vzhledem k nevelké hmotnosti a možnosti mít u sebe víc kusů je časem začala užívat i americká armáda, zvláště pro protiteroristické operace. U nás se podobná plastová pouta začala opět oficiálně objevovat u policejních jednotek až v souvislosti se dvěma masivními bezpečnostními akcemi na přelomu století – zasedáním Mezinárodního měnového fondu a o něco později summitu NATO.

Plastové „jednorázovky“ v zásadě plní svůj účel: mají na určitý čas provizorně zabezpečit zájmovou osobu do doby, kdy budou k dispozici standardní kovová pouta. Jinak ale trpí četnými neduhy. Nejstarší pouta jsou tvořena jen jedním velkým okem, které se navléká přes obě zkřížené ruce. Při ledabylém utažení se pachatel může osvobodit. A vzhledem k tomu, že pouta pro svou tuhost jen stěží kopírují křivku zápěstí, při maximálním utažení zas mohou osobě doslova odumírat ruce. Tuhý

charakter pout dovoluje jejich přenášení v narovnané formě, když pásy ještě nejsou prostrčené zámkem. Donucovací prostředek tak není připravený k okamžitému použití.

Proto vznikla poptávka po podobném jednorázovém služebnímu prostředku, který by však byl mnohem skladnější. Řešením se ukázaly silonové popruhy podobné těm, které se například užívají v horolezectví. Jsou dostatečně flexibilní a snesou zátěž i stovek kilogramů v tahu. Bylo však třeba najít vhodný zámek – mechanismus, který by umožňoval snadné zatažení pout na ruku bez šance jejich následného povolení. Právě to se však stalo kamenem úrazu, mnohé zámkové neobstály. Do řešení problému se pustila také pražská firma ESP. Její konstruktéři téměř tři roky pendlovali mezi dílnami, designérem a konzultanty z řad zkušených policistů. Jeden ze zkoušených systémů nakonec slavil úspěch. Vznikla ojedinělá konstrukce rotujícího kovového čepu se stranovým bodcem, fixovaného v plastovém korpusu pryžovým špalíkem.

Od počátku ale nešlo jen o pouta, ale i dalšího souvisejícího příslušenství. Musel se například vyřešit způsob snímání pout.

U starších plastových předchůdců s tím byl často nemalý problém. Vznikl

Nová bezpečnostní pomůcka je k dispozici i ve výrazné žluté barvě. Při zákrocích proti velkému počtu osob mohou mít příslušníci pořádkových jednotek snadnější kontrolu již zabezpečených rukou, a to i v noci. Existuje také červená výcviková varianta pout, která lze po utažení opět povolit a užívat opakovaně.

Zámek je tvořen otočným čepem se stranovým bodcem, který se protáhne pevně „zakousne“, podobně, jako je tomu u horolezeckého speletu. K zajištění utažené tkanice pak ještě významně přispívají pryžové válečky.

tedy nevelký, ale důmyslný plastový přívěsek s cenou nepřevyšující cenu jedného pout, tzn. kolem 25 korun. Díky krytému ostří lze sejmut pouta bleskově, a přitom bez jakéhokoli ohrožení všech kolem. K umístění složených pout pro všechny, kdo nechtějí svůj služební prostředek nosit jen tak v kapse, byl vytvořen jakýsi kontejner. V budoucnu se chystá i zásobník na 3, 6 či dokonce 9 kusů pro masové nasazení pořádkových jednotek.

**Text a foto
QK**

POLICIE SPOLKOVÉHO SNEMU

Hned při vstupní bezpečnostní kontrole do majestátní historické budovy Spolkového sněmu na náměstí Republiky v centru Berlína se každý příchozí dostane do bezprostředního kontaktu s příslušníky výjimečné a dnes již poněkud archaické policejní složky, kterou je Policie Spolkového sněmu. Tato svébytná bezpečnostní instituce přitom sama klade své historické kořeny až do revolučních dnů roku 1789, kdy byla k ochraně francouzského Národního shromáždění zřízena samostatná parlamentní „policejní moc“, podléhající poprvé nikoliv králi, nýbrž přímo parlamentu jako představiteli na výkonné moci nezávislé a suverénní moci zákonodárné.

Samostatná a na výkonné, respektive královské moci nezávislá parlamentní policie byla v samotném roztržitém Německu první poloviny 19. století poprvé formálně ustavena již v roce 1818 v Bavorsku a poté i v některých dalších německých zemích včetně Pruska (1848). V roce 1919 pak došlo ke zřízení samostatné policejní složky i v rámci správy Říšského sněmu, a to nejprve na základě jeho jednacího řádu a dodatečně pak bylo její výjimečné posta-

vení výslovně zakotveno přímo ve Výmarské ústavě. Časově krátké, ani ne čtrnáctileté období fungování demokraticky voleného Říšského sněmu jakožto vrcholného představitele zákonodárné moci Výmarské republiky a současně i jeho samostatné policejní moci přitom bylo velmi rychle ukončeno brutálním nástupem nacionálně socialistické diktatury v prvních měsících roku 1933; ta samozřejmě nestrpěla jakoukoli nezávislou protiváhu ke své absolutní moci.

K následné obnově parlamentní policie poté mohlo dojít až v návaznosti na ustavení Spolkové republiky Německo a na základě její ústavy (dosud stále nazývané Základní zákon) na podzim roku 1949. Až do roku 1994 přitom byla parlamentní policie Spolkového sněmu se sídlem v Bonnu úředně označována jako Inspekce správy Spolkového sněmu (Hausinspektion der Verwaltung des Deutschen Bundestages). Ta se v souvislosti se stěhováním vrcholných ústavních orgánů včetně federálního parlamentu přemístila v roce 1999 z Bonnu do Berlína.

Obecně přitom platí, že sama existence na výkonné moci (vládě, resp. ministerstvu vnitra) nezávislé parlamentní policejní složky je v současné době poměrně neobvyklá systémová záležitost, i když na druhé straně však nejde o úpravu ve světě zcela výjimečnou. To ostatně mj. dokládá i obdobný příklad Policie Kongresu USA (US Capitol Police), která byla zřízena již

v roce 1828 a dodnes plní prakticky shodné úkoly jako Policie Spolkového sněmu.

Pokud jde o Spolkovou radu (Bundesrat), která představuje druhou parlamentní komoru SRN „sui generis“, ale současně i samostatný ústavní orgán, jenž je tvořen zástupci vlád jednotlivých spolkových zemí, na tu se nevztahuje působnost Policie Spolkového sněmu a bezpečnostní opatření týkající se budovy Spolkové rady tak jsou výhradně věcí Spolkové policie a berlínského policejního prezidia.

Právní a organizační základy

Jak již bylo řečeno, jsou samotné právní základy Policie Spolkového sněmu, jejíž celý oficiální název zní Policie Německého Spolkového sněmu (Polizei beim Deutschen Bundestag), z pohledu většiny evropských států velmi nezvyklé. Výsadní postavení předsedy spolkového (federálního) parlamentu v otázkách vnitřního pořádku a bezpečnosti je totiž výslovně upraveno přímo v ústavě, a to konkrétně v jejím článku 40 odst.2, podle kterého vykonává v budovách Spolkového sněmu „domácí (vnitřní) právo a policejní moc“ prezident Spolkového sněmu a bez jeho souhlasu nesmí být v prostorách sněmu provedena žádná „prohlídka nebo zabavení“. Poněkud archaická formulace citovaného ustanovení přitom vyplývá z toho, že při koncipování textu Základního zákona v roce 1949 bylo důsledně dbáno na to, aby dotčená formula-

ce výsadního postavení prezidenta parlamentu byla totožná s původním textem článku 28 Výmarské říšské ústavy.

Ve shora uvedeném ústavním vymezení tak tvoří Spolkový sněm, jeho nemovitosti a vnitřní prostory, samostatný „policejní obvod“, ve kterém je právně vyloučena pravomoc jiných policejních složek, než je Policie Spolkového sněmu, a to jak spolkových, tak i zemských. Kromě toho mohou být i představitelé justičních orgánů na parlamentní půdě činní výhradně se souhlasem prezidenta Spolkového sněmu. I v tomto směru tak má být Spolkový sněm na základě ústavní dělby moci komplexně chráněn před jakýmkoli vlivy výkonné a soudní moci.

V praktické rovině však samozřejmě Policie Spolkového sněmu vykonává své úkoly v úzké součinnosti s ostatními příslušnými policejními složkami, do jejichž věcné působnosti nebo územního obvodu budovy Spolkového sněmu či dění v něm spadají. V prvé řadě jde o spolupráci se Zajišťovací skupinou Spolkového kriminálního úřadu (Sicherungsgruppe des BKA), která má na starosti ochranu vrcholných ústavních činitelů Spolkové republiky a jež chráněné osoby doprovází i v prostorách Spolkového sněmu. Vedle toho, pokud jde o vnější prostory a přiléhající pozemky, je Policie Spolkového sněmu v častém kontaktu se Spolkovou policií (Bundespolizei), která mimo jiné objektově chrání naproti stojící areál Úřadu spolkového kancléře, dále pak s pracovníky oddělení ochrany

státu Spolkového kriminálního úřadu i berlínského zemského kriminálního úřadu a v neposlední řadě i s příslušnými složkami berlínského policejního prezidia. Územně přitom areál Spolkového sněmu konkrétně spadá do působnosti policejního ředitelství 3 – oddělení 34 (Abschnitt 34) ochranné policie, v jejímž rámci je i zřízena samostatná hlídková služba parlamentní a vládní čtvrti.

Policie Spolkového sněmu tedy odpovídá jak za pořádek a veřejnou bezpečnost ve všech budovách, prostorách a na pozemcích Spolkového sněmu, tak i za nerušenou činnost vlastních zasedání parlamentu a jeho grémií. Z řídicího hlediska podléhá Policie Spolkového sněmu přímo prezidentovi Spolkového sněmu a organizačně je pak součástí jeho správy. Příslušníci Policie Spolkového sněmu jsou spolkovými policejními výkonnými úředníky a jejich právní postavení je tak upraveno zákonem o spolkových policejních úřednících, který je však ve služebních věcech výslovně vyjímá z personální pravomoci spolkového ministra vnitra.

Na tomto místě je třeba pro úplnost uvést, že vlastní areál Spolkového sněmu v centru Berlína se nachází v parlamentní a vládní čtvrti a speciálně k ochraně a zajištění nerušenosti jednání Spolkového sněmu bylo jeho okolí zákonem prohlášeno za uzavřené území pro konání veřejných shromáždění a demonstrací. Ke komplexu budov Spolkového sněmu přitom kromě historické budovy bývalého Říšského sněmu s hlavním plenárním sálem a prostorů parlamentních frakcí patří i další objekty, zejména Paul-Löbe-Haus s prostory pro zasedání jednol-

vých parlamentních výborů, Marie-Elisabeth-Lüders-Haus s parlamentní knihovnou, bývalý palác prezidenta Říšského sněmu a Jakob-Kaiser-Haus, přičemž tento areál tvoří dohromady 25 budov.

Výkon služby

V současné době má Policie Spolkového sněmu zhruba 200 výkonných příslušníků (z celkového počtu 300 zaměstnanců), kteří mají na starosti nejen hlavní historickou budovu Spolkového sněmu, ale i všechny vedlejší budovy a prostory parlamentního areálu a přilehlé pozemky. Tato náročná služba tak zahrnuje bezpečnostní zajištění nejen veřejných plenárních zasedání Spolkového sněmu, ale rovněž i nespočet veřejných i neveřejných zasedání jednotlivých stálých a vyšetřovacích výborů, schůzí poslaneckých frakcí (klubů), anebo porad vedení sněmu. K tomu všemu přistupuje i nasazení příslušníků Policie Spolkového sněmu při oficiálních státních návštěvách, mezinárodních konferencích či seminářích, jakož i jiných politických, společenských a vzdělávacích akcích, které se konají v parlamentních prostorách nebo v bezprostředním okolí Spolkového sněmu.

Službu vykonávají příslušníci Policie Spolkového sněmu zásadně v civilu, přičemž svou příslušnost navenek projevují štítkem s nápisem „Polizei“, anebo také s tímto označením nosí služební bundy či výstražné vesty. Výkon policejní služby se provádí v pěti směnech, přičemž do konkrétních úkolů Policie Spolkového sněmu zdaleka nespadá pouze vnější ostraha parlamentních budov, vstupní bezpečnostní kontrola, vnitřní pochůzková služba a přímá ochrana zasedacích prostor a v nich přítomných osob, ale i další úkoly, jako je například shromažďování a vyhodnocování údajů týkajících se zvýšených bezpečnostních rizik pro budovy Spolkového sněmu a jeho zasedání, pro poslance, vrcholné ústavní činitele a všechny další osoby. V tomto směru tak tvoří nedílnou součást každodenní služby příslušníků Policie Spolkového sněmu takové úkony a činnosti, jako jsou prohlídky osob a věcí, vnitřní i vnější ostraha prostor a nejbližšího okolí areálu Spolkového sněmu, doprovod chráněných osob v prostorách sněmu nebo bezpečnostní kontrola došlé pošty.

Velmi významnou a také neobyčejně náročnou součástí výkonu služby příslušníků Policie Spolkového sněmu je i bezpečnostní zajištění návštěvních prohlídek hlavních historických budov Spolkového sněmu turisty z celého světa, pro které je obrovským lákadlem zejména prosklená moderní kopule na střeše zcela rekonstruované budovy. Ročně se přitom jedná zhruba o tři miliony návštěvníků, z nichž si dva miliony prohlédnou pouze prosklenou kopuli budovy a jeden milion návštěvníků v organizovaných skupinách pak navštíví i další prostory. Všichni však musí projít velmi důkladnou bezpečnostní prohlídkou u vstupu do budovy, kterou precizně a odpovědně provádějí pracovníci referátu ZR 3, centrálního místa pro doklady a návštěvníky.

JUDr. Pavel KOUKAL
Foto autor a DBT

**Areál Spolkového sněmu
na berlínském náměstí Republiky**

**Příslušníci Policie Spolkového
sněmu při vnější ostraze areálu**

Před deseti lety by jej ani nenapadlo, že bude oblékat policejní uniformu, ačkoliv od mládí k tomuto povolání inklinoval. Hříčkou osudu dnes jednatřicetiletý muž uniformu Policie České republiky nosí. V roce 2005 vyplnil dotazník, úspěšně prošel výběrovým řízením a těšil se na policejní práci v hlavním městě. Tak to je policejní inspektor prap. Petr Dočkal z MOP Hostivař.

CHTĚL BÝT POLICISTOU UŽ JAKO MALÝ KLUK

HRA O ŽIVOT

Policejní práce mu opravdu přirostla k srdci, a proto se snaží ji dělat co nejlépe a naplňovat tak heslo „Pomáhat a chránit“. Loni v prosinci se vracel na oddělení od přestupkového jednání řidiče na benzínové čerpací stanici v Průmyslové ulici. Dozorčí služba ho prostřednictvím vysílačky informovala o telefonátu muže ze sídliště Košík, který držel v paneláku zloděje. Ten den prap. Dočkal jezdil sám, protože jeho kolegyně byla v pracovní neschopnosti. Petr otočil oktávku, dozorčího požádal o posíly a vyrazil do sídliště. Zaparkoval v ulici Tesařkova a šel ke vchodu. Na zvonicích hledal vizitku pana Klobásy, ale zvonit už nemusel. Muž stál v chodbě domu a když policistu zahlédl, otevřel dveře. „Na úvod mi řekl, že pachatel bohužel utekl, vyjel výtahem do poschodí a vyskočil z okna. Mně se tak trochu ulevilo, přeci jenom jsem byl sám,“ přiznal se praporčík. „Zažertoval jsem, že jsme se přeci nedávno viděli, to když udělal dopravní přestupek a já mu chtěl dát pokutu. Pán mě ale ujistil, že jsem si jej nejspíš s někým spletl a s úsměvem dodal, že se snaží přestupky nedělat.“ Během této komunikace se oba šli podívat na ony vykradené sklepy. Prap. Dočkal šel první a pan Klobása za ním. Policista nahlédl do chodbičky, viděl otevřené sklepní kóje a v chodbičce vyházené věci, najednou ale uslyšel ránu. Když se otočil, pan Klobása

ležel na zemi. „Řekl jsem si, že asi omdlel, přiskočil jsem k němu a trochu ho propleskl, to jsem ale netušil, co mě ještě čeká. Omdlení se nekonal, vím, že trvá pouze několik vteřin, ale tady se ty sekundy trochu protahovaly. Olízl jsem si prst a zjišťoval, zda vůbec dýchá, nedýchal, tep nebyl hmatatelný a srdce nepracovalo,“ s roztržseným hlasem vyprávěl Petr Dočkal. Rychle začal hledat telefon, aby zavolal záchranku, ale znáte to, když je člověk ve stresu, nic se nedaří. Telefon nenašel, a proto raději začal s oživováním – s masáží srdce. Bylo odpoledne a praporčík se domníval, že někdo půjde do domu, nebo naopak ven a záchranku zavolá, nikdo ale nešel a minuty strašně rychle utíkaly. Muž stále nedýchal a policistovi bylo jasné, že musí dostat lékařskou pomoc, nebo bude zle. „Vyběhl jsem před dům,“ pokračoval prap. Dočkal, „...dva kolemjdoucí jsem zastavil, poslal je do domu masírovat na zemi ležícího muže a ze služebního vozidla, pomocí vysílačky instruoval dozorčího, aby přivolal záchranku.“ Po návratu policista ale zjistil, že náhodní chodci bezvládného muže pouze obhlíželi a jeho srdce nemasírovali, bylo evidentní, že vůbec netušili, co by měli dělat. Proto je poslal vyhledat lékařskou pomoc a sám pokračoval v masírování.

Najednou se ve dveřích objevila drobná žena, lékařka. Sama se okamžitě ujala masírování srdce pana Klobásy a praporčíkovi se tak trochu ulevilo a konečně taky

našel svůj mobilní telefon. Sanitka stále nejela, vzal tedy telefon, vytočil číslo 155 a urgoval záchranku. Asi po deseti minutách paní doktorka řekla, že je konec, že je to zbytečné, protože muž už je mrtvý. „Šel jsem ji tedy zase vystřídat a řekl jsem si, že pokud nepřijede sanitka, budu mužovo srdce masírovat.“

Když se konečně záchranáři objevili, dodnes si přesně pamatuji, jak je paní doktorka přivítala,“ a přesně do slova citoval rozhořčenou lékařku: „No to je dost, že jste tady, ale musím vám říci, že jedete s křížkem po funuse.“ Záchranáři převzali oživovací pokusy do svých rukou a při druhém šoku s pomocí defibrilátoru srdce naskočilo. Prap.

porčíkovi se ulevilo podruhé a opravdu si oddechl.

Oživovací procesy i příjezd záchranky trvaly hodně dlouho a Petr se obával, jak to všechno dopadne. Když se na místo dostavil i lékař a muže v sanitce prohlédl, řekl, že mu policista zachránil život. Toho ale čekal další těžký úkol, musel tuto nepřijemnou zprávu oznámit paní Klobásové, která byla doma a vůbec nic netušila. Dá se říci, že i druhý úkol Petr Dočkal splnil na jedničku.

Hned následující den se zajímal, co se vlastně stalo a jaký je zdravotní stav pana Klobásy. Rozjel se opět na sídliště Košík a zazvonil na zvonek u paní Klobásové. Když žena otevřela dveře a policistu s úsměvem přivítala, už ani nic nemusela říkat. Prap. Dočkal věděl, že její manžel žije. Paní Klobásová mu za záchranu manžela poděkovala, byl po operaci a dařilo se mu mnohem lépe. Ležel sice ještě na jednotce intenzivní péče, ale údajně už laškoval se sestřičkami. Zdravotní problémy, díky kterým pan Klobása bojoval desítky minut o svůj život, nastražila srdeční i mozková příhoda a obě se bohužel spustily současně. Z onoho osudného odpoledne si muž vůbec nic nepamatoval, ale jinak byl v pořádku a bez jakýchkoli problémů.

Další překvapení čekalo mladého policistu o několik dní později, to když mu přímo z nemocnice pan Klobása volal a za záchranu života praporčíku Dočkalovi poděkoval i on sám. Potvrdil, že si sice nic

S policejní oktávkou prap. Dočkal vyrazil na sídliště Košík

ranní, bylo jasné, že tam někdo byl. Okamžitě volali na policii a s policejní hlídkou prohledávali garáže. Na pomoc tehdy přijel Petr Dočkal a společně v garážích našli dvě odemčená vozidla, dodávku a osobák a v nich evidentně našli věci z krádeží. Manželé poznali své sluneční brýle, hever, a dokonce i odcizená kola z Porsche. Ani jeden vůz neměl registrační značku a chyběl i VIN kód, proto praporčík zavolal na stálou službu a žádal na místo technika. Než policejní specialista dorazil, zajela do podzemních garáží Škoda Fabie. Posádka škodovky se nad ránem opravdu chovala podivně, a tak řidiče i spolucestujícího policisté zkontrolovali. Jeden z mužů neměl občanský průkaz a chtěl si pro něj odskočit. Když ho ale Petr Dočkal prověřil v evidenci celostátně hledaných osob, zjistil, že je v pátrání. „Další postup už byl strašně rychlý,“ pokračoval Petr ve svém vyprávění. „Kufr škodovky byl plný kradebných věcí, našli jsme tam nabíječky, telefonny i speciální klíč na kola, s kterým zloději bezpečnostní šrouby povolují. Oba podezřelí, asi třicetileté muže, si nakonec převzali kolegové z kriminálky,“ zakončil praporčík vyprávění o krádežích.

SETKÁNÍ S JOSEFEM KLOBÁSOU

Než jsme se rozloučili, zamířili jsme společně na sídliště Košík. Jeli jsme navštívit pana Klobásu, který se už vrátil z nemocnice a měl zájem se se svým zachráncem opětovně setkat. U panelového domu praporčík zazvonil a v domácím telefonu se ohlásil muž. Když se z venku ozvalo Policie ČR Hostivař ..., pan Klobása nenechal praporčíka domluvit a řekl, že jede dolů. Společně jsme se přivítali a na chvíli zašli v přízemí do kanceláře zdejšího bytového družstva.

„Já si pamatuji, že jsem šel do Intersparu nakoupit a vyzvednout si opravené brýle,“ zavzpomínal Ing. Josef Klobása na loňský šestnáctý prosinec. Když se z nákupu vracel domů, nejprve zašel do kanceláře. Tady se chvíli zdržel a při odchodu procházel chodbičkou kolem sklepů k výtahu. U sklepních kójí uviděl mladého hubeného muže, klečel na zemi a něco přebíral. Zepřítal se ho, co tam dělá. Pachtal ale na víc nečekal, vyběhl do chodbičky a dál už si Ing. Klobása bohužel nic nepamatoval. „Sousedé mi potom říkali, že jsem byl až v pátém patře a hledal tam zloděje,“ vyprávěl pan Klobása a pokračoval. „On se totiž nemohl dostat z domu, protože bylo zamčeno. Chtěl vykopnout skleněnou výplň vchodových dveří, ale ty jsou z tvrzeného skla, proto se mu to nedařilo. Nakonec vyskočil z okna chodby o patro výš.“

Než jsme se rozloučili, pan Klobása ještě jednou a s úsměvem prap. Dočkalovi za záchranu vlastního života poděkoval. „Loni 16. prosince jsem se podruhé narodil a na ten den díky Vám nikdy nezapomenu,“ a s touto větou se s námi rozloučil.

Redakce časopisu Policista přeje Ing. Josefu Klobásovi hodně zdraví a prap. Petru Dočkalovi, aby ho práce u Policie ČR bavila i nadále.

Eva BROŽOVÁ
Foto autor

Ing. Klobása svého zachránce přivítal v kanceláři bytového družstva

vě mezi pětadvaceti a třiceti lety a jejich společníkem byl asi pětapadesátiletý muž, kterému říkali „dědek“. Chtěli si udělat aspoň nějakou radost a Vánoce prožít jinde než na ulici. Bráškové si z dědka prý neustále dělali legraci, ale jinak bylo jejich společné soužití bezproblémové. Večer si povídali, mladšasové si ze staršího spolubydlícího opět utahovali, prý hodně kašlal a tak mu říkali, že nedožije Vánoc. Špičkování podporoval alkohol, který sourozenci celý večer popíjeli.

Spát šli všichni kolem třetí hodiny a ráno když se probudili, dědek ještě spal. Bylo jim to divné, protože byl vždy první vzhůru. Šli ho tedy vzbudit, že takhle by to nešlo, aby na Štědrý den vyspával, jejich kamarád ale nedýchal. Zavolali záchranku a střídavě masírovali jeho srdce. Když přijel lékař, bohužel už mohl konstatovat pouze smrt a dobu úmrtí stanovil asi na čtvrtou hodinu ranní.

ZLODĚJI V GARÁŽÍCH

Na závěr nám prap. Dočkal vyprávěl případ, kdy zadrželi zloděje, kteří vykrádali věci z různých podzemních garáží, které se staví u nových bytů. Muž, který bydlí na Slunečním vršku na policii oznámil krádež všech čtyř kol z Porsche. S autem parkoval právě v podzemních garážích a kola měl zajištěna bezpečnostními šrouby. To ale pachatele neodradilo a majitel svého plechového miláčka ráno našel na špalcích. Manželé potom občas chodili do podzemních garáží na kontrolu. Při jedné návštěvě je překvapilo, že s jejich příchodem zhaslo světlo na fotobuňku. A i když hodiny ukazovaly několik minut po druhé hodině

nepamatuje, ale co se stalo, věděl z vyprávění sousedů a manželky. Osmapadesátiletý Ing. Josef Klobása měl na tu dobu výpadek paměti. „Když si na celý případ zpětně vzpomenu, uvědomuji si, že jsem si při masírování jeho srdce několikrát pro sebe opakoval. Ten člověk přece nemůže zemřít, vždyť je před vánočními svátky, je to nespravedlivé, musím přeci něco udělat,“ doplnil Petr Dočkal. Paní Klobásová zachránce jejího muže navštívila na policejní služebně těsně před vánočními svátky. Popřála mu klidnou službu a přidala vánoční cukroví:

VÁNOČNÍ SLUŽBA

Vánoční cukroví přišlo prap. Petru Dočkalovi vhod, protože opravdu přímo na Štědrý den pracoval. Když si 24. 12. 2009 hned po ránu udělal kávu a ochutnal několik vánočních kousků cukroví, opět se mu celý příběh vybavil. Příliš času ale na velké přemýšlení neměl. Kolem deváté hodiny se už zase oblékal, honem do vozidla a mířil na ubytovnu pro bezdomovce přímo v Hostivařském sídlišti, kde měla být mrtvola. Na místě zjistil, že do jednoho pokoje se ubytovali tři bezdomovci. Dva bratři, věko-

Rozhodnutí občana stát se policistou a přispět tím k plnění důležitého celospolečenského úkolu, k ochraně společnosti a státu, znamená též řádně se na toto náročné povolání připravit. Hlavním posláním Vyšší policejní školy a Střední policejní školy MV v Praze je poskytnout odbornou přípravu policistům pro výkon funkcí na útvarech Policie České republiky.

V Praze 9 se připravují na své povolání

Výcvikový trenažér služebního vozidla slouží k nácviku střelby při jízdě

Areál Vyšší policejní školy a Střední policejní školy MV v Praze 9 se rozkládá na ploše 13,5 ha. Patří mezi největší školy v resortu vnitra. Má 52 kmenových a 39 specializovaných učeben, 3 tělocvičny, plavecký bazén, saunu a kulturní dům. Celková kapacita je 1200 studujících a účastníků kurzů a 140 učitelů. Je školou UNESCO a Fakultní školou Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy v Praze.

Zástupce ředitele školy plk. Ivana Dufková nám na úvod našeho povídání řekla, že to nejdůležitější pro začínající policisty je základní odborná příprava. Adepty po nástupu k policii čeká povinných devět měsíců studia. První měsíc absolvují odbornou přípravu na školním policejním středisku příslušného krajského ředitelství policie. Následuje šestiměsíční studium na některé z policejních škol. Po zdárném zakončení studia se nováčci vrací do školního policejního střediska, kde je čekají dva měsíce řízené odborné praxe.

Studium na policejní škole

V průběhu šestiměsíčního studia na policejní škole jsou studující hodnoceni z jednotlivých předmětů a musí úspěšně projít dvěma didaktickými testy. „Závěrečné zkoušky mají dvě části, nejprve policisty čeká zkouška praktická. Před komisí si každý student vylosuje otázku – úkol a ten musí provést, poté následuje zpracování příslušné dokumentace v rámci Elektronického trestního řízení (ETR). Druhá část zkoušky je ústní, to student řeší případovou studií a musí říci, co bude dělat, a zejména proč to bude dělat. Členové zkušební komise kladou doplňující otázky, například zda bude jednat stejně, když půjde o osobu nezletilou, nebo když bude situace probíhat v noci atd.,“ říká Ivana Dufková a pokračuje. „Případové situ-

ace proto, aby noví policisté přemýšleli a neučili se odpovědi z paměti. Odpověď vychází nejen z prosté znalosti právních norem, ale ze schopnosti je aplikovat.“ Pokud policista při závěrečných zkouškách neuspěje, může jedenkrát příslušnou část opakovat. K tomu je nutný souhlas ředitele školy. Pokud student neuspěje ani napodruhé, nemá splněnu základní odbornou přípravu, a tudíž nemůže vykonávat samostatnou práci policisty.

Zástupkyně ředitele policejní školy si tak trochu posteskla, že šestiměsíční školní část studia budoucích policistů je až příliš intenzivní. „Vidíme to pak u závěrečných zkoušek. Chybí dostatek prostoru na opakování, kterým si studující upevňují komplexní dovednosti. Například dvoučlenná hlídka procvičuje určitou situaci, konkrétní zákrok, při kterém udělá chybu a je na ni učitelem upozorněna. Ale už není většinou dostatek času na opakování. To znamená, aby si hlídka stejnou situaci ještě jednou vyzkoušela a zafixovala si správný postup. Studenti proto mají hodně samostudia, ale mladí lidé k tomu přistupují různě,“ prozradila nám zástupkyně ředitele a ještě doplnila. „.... chceme po každém nováčkovi hodně dovedností, musí se naučit používat techniku, umět zvládnout zákrok, provést kontrolu osob či vozidla a naučit se dobře komunikovat, například s podezřelou osobou atd.“

Doplňkem vyučovacích hodin jsou domácí úkoly. Kromě ostatních je to i zpracování různých písemností, studující píší např. úřední záznam k nějaké události. Učitelé v první řadě hodnotí věcnou a formální stránku záznamu, mnohdy ale bohužel musejí upozornit i na gramatické chyby. Mladí lidé se téměř odnaučili psát, v osobním životě psaní moc nepoužívají. Pokud ano, jedná se o SMS na mobilu, ale většinou píšou bez háčků a čárek, chyby prostě neřeší. I v tomto případě se studentům snažíme

pomoci a na škole proto máme nepovinný kroužek. Za dohledu učitele si odpoledne procvičují právě psaní úředních záznamů na různé modelové události.“

Dozvěděli jsme se také, že mladá generace nemá vždy dostatečnou zodpovědnost. Určený čas na ranní nástup jim mnohdy nic neříká, prostě přijdou později, vždyť se přece nic neděje. Jiní zase nezdraví atd. Ale abychom pouze nekritizovali, byli jsme ujištěni, že jsou na škole i vynikající studenti.

Kantoři

Učitelský sbor se tady výrazně vyměnil a hodně omladil. Učitelé, kteří jsou momentálně na škole, dělají svoji práci s celým srdcem, věnují tomu i svůj volný čas. Přicházejí za vedením školy se spoustou nápadů, a pokud to jen trochu jde, ředitel školy novinkám vytváří podmínky.

„Z řad vyučujících přišla například iniciativa na vytvoření prstenu s logem školy, protože symboly organizace obecně přispívají k firemní kultuře. Další námět se týkal rukávového znaku na služební stejnokroj a spony k policejní kravatě, ta je rovněž doplněna logem školy. O sponu i prsteny je ze strany učitelů značný zájem, což prokazuje hrdost na práci ve škole,“ pochlubila se Ivana Dufková.

Učitelé absolvují stáže na základních útvarech a vedoucí obvodních oddělení zase chodí do školy a přímo na některé vyučující hodiny. K tomu Ivana Dufková říká: „Chceme, aby měl vyučující zpětnou vazbu, že to co vyučuje, je totožné s praxí. Důležité také je, aby učitel věděl, že se třeba něco změnilo a uměl nové skutečnosti pohotově zařadit do výuky.“

Před vstupem na ředitelství školy nás upoutala výstavní vitrínka. Je plná různých pohárů, většinou za vynikající výsledky ve sportovních kláních. Paní Dufková nás upozornila na pohár, kterého si vedení školy

velice váží. Pohár je z loňského roku, v rámci projektu Policista roku pplk. Roman Bartoš získal ocenění v kategorii Učitel roku. Další ceny, na které je škola pyšná, jsou z mezinárodního festivalu Techfilm z roku 2008 a 2009. Škola obdržela ocenění v kategorii výukových programů na téma Extremismus a terorismus a Strategie a taktika policejní činnosti. V roce 2009 škola získala Evropskou jazykovou cenu za multimedialní program v jazyce německém, anglickém, ruském a romském „Jazykové mosty“, který učí komunikaci s cizincem v rámci základních situací výkonu služby.

Střelecký výcvik

Ostrou střelnici přímo v areálu školy nenajdeme. Policisté na střelbu jezdí do Hloubětína a na soukromou střelnici do Čelákovic. Na škole je ale střelecký trenažér a laserová střelnice. V podzemním podlaží jedné z budov jsme zavítali na střelecký výcvik. Právě nacvičovali úplní nováčci, kteří nastoupili na šestiměsíční studijní část v prosinci. Byla to jejich úplně první čtyřhodinová, učili se základní dovednosti manipulace se zbraní. Jednu skupinku vedl kpt. Mgr. Vladimír Novák a policisté v černých uniformách zkoušeli držení zbraně i míření a plnili pokyny učitele. Mířená střelba probíhala i v další části místnosti. Počítač

Výcvikový trenažér služebního auta

Další policista právě nacvičoval střelbu z jedoucího vozidla. Byl to takový v podstatě polovůz, který si zhotovili sami zaměstnanci školy. „Není těžký a můžeme ho posunout, kam potřebujeme. Při napojení na síť se trenažér rozhybe. Připomíná to jízdu auta v terénu při pronásledování ujiždějího pachatele. Proud vzduchu z ventilátoru simuluje reálný odpor vznikající při jízdě. Snažíme se modelové situace co nejvíce přiblížit realu,“ doplnil Vladimír Novák.

Stržm. Miroslav Rajzák nám odpověděl, proč chce vykonávat policejní práci. „Práce policisty je prestižní a zajímavá. Já jsem konkrétně z OO Policie ČR Nová Role u Karlových Varů a jednou bych chtěl dělat vedoucího oddělení.“ Jeho studijní kolegyně stržm. Irena Vavroňová nastoupila k oddělení hlídkové služby v Plzni, jinak pochází z Rokycan a kolegu Miroslava doplnila, „...práce je to opravdu zajímavá a toto cvičení se zbraní se mi líbí. Teprve se ale všechno učíme, třeba to, kdy a jak mohu použít služební zbraň, aniž bych porušila zákon. Jednou bych ale chtěla pracovat na dopravce a řešit dopravní nehody. Myslím si, že od těchto policistů občané očekávají rychlou a kvalitní pomoc. Hlídková činnost na ulici je tak trochu nebezpečná, protože nevím, koho mohu potkat a co udělá. Jinak z naší rodiny u policie nikdo není a rodiče to dosti těžce nesou. Chtěla bych jim udělat radost a být dobrou policistkou.“

Nácvik modelové situace

V jedné části areálu školy jsme zastihli skupinu policejních studentů, kteří nastoupili na šestiměsíční studium loni v listopadu. Kpt. Mgr. Aleš Hala právě vysvětloval modelovou situaci. Dvoučlenná hlídka nacvičovala kontrolu podezřelé osoby v parku. Po předložení občanského průkazu jeden z policistů ověřoval data z průkazu přes vysílačku. U druhé vysílačky seděla v učebně další skupinka policistů a pomocí počítače zjišťovala v databázi celostátně hledaných osob, zda například kontrolovaný sedmadvacetiletý Patrik Novák neprochází evidencí. Druhý z dvoučlenné hlídky měl při ověřování kontrolované osoby sice ruku na pouzdře zbraně a kolegu jistil, ale jinak nic nedělal. Proto ho kapitán Hala upozorňoval, že nesmí pouze nečinně stát; „...kolega zjišťuje, zda muž není v pátrání, vy ale musíte s podezřelým mužem komunikovat. Je nutné této osobě klást jednoduché otázky a získat tak co nejvíce informací, které mohou s tímto problémem souviset,“ upozornil policistu kpt. Hala. Modelové situace vyučující různě obměňují a policejní hlídky za odborné asistence uložené úkoly plní. Stržm. Aleš Volf pochází z Oseku na Berounsku. Jeho starší bratr je také policista, práce u policie se mu líbí a on sám nám prozradil: „Práce to je určitě pestrá, nikdy nevím, co mě při nástupu do práce bude čekat. Modelové situace, které na škole nacvičujeme, mě připraví k tomu, abych mohl nastoupit k hlídkové službě. Jinak bych chtěl ke Speciální pořádkové jednotce v Praze. Je to sice

náročná práce na fyzickou, ale já sportuji a závodně hraji fotbal.“

Složitější modelové situace

Na závěr jsme sledovali nácvik modelové situace dalších studentů šestiměsíčního cyklu, kteří nastoupili už loni v září. Evidentně bylo vidět, že jsou mnohem zkušenější, než ti úplní nováčci. Nácvik tentokrát vedl pplk. Mgr. Antonín Tesárek. Dvoučlenná hlídka seděla ve vozidle, když na ně najednou začala střílet ozbrojená osoba. Jejich prvořadý úkol byl jasný, nejprve se dostat nepozorovaně z vozidla, aby je střelec nezasáhl. V druhé části nácviku byl jeden z hlídky skrytý za otevřenými dveřmi vozidla, se zbraní v ruce sledoval situaci a oba policisty jistil. Jeho kolega nepozorovaně musel otevřít kufr vozidla, vyndat neprůstřelné vesty a obléknout se. Potom se vyměnil.

Poslední nácvik modelové situace byl zase o jiném příběhu. Podplukovník Tesárek nejprve všem nastínil problém. „Při ranní konferenci jste dostali informaci, že došlo k přepadení benzinové čerpací stanice. Pachatel či pachatelka (to nebylo upřesněno) z místa činu odjel červeným vozidlem, byla to snad Škoda Felicie nebo červený Seat.“ S takto získanou informací policisté měli odejít z porady a plnit uložené úkoly na dopravně bezpečnostní akci v ulicích města. Při běžné kontrole vozidel dvoučlenná hlídka zastavila červenou škodovku, ta byla v učebně připravena. Oba policisté přistoupili k vozidlu a měli za úkol předvést, jak budou kontrolovat podezřelého řidiče. Ve vozidle seděla policistka, která dostala od učitele úkoly, jak a co má dělat. Ukázalo se, že hlídka kontrolovala pachatelku loupeže, ta měla zbraň a nebála se ji proti policistům použít. Najednou učebnou zazněla střelba, to když řidička několikrát vystřelila na policistu, který stál při kontrole u jejího okénka. Po tomto nácviku Antonín Tesárek s pomocí přihlížejících studentů upozornil na chyby, kterých se policejní hlídka dopustila a vyzdvihl i tu část, kde kontrola probíhala bezchybně.

Zajímavosti na závěr

Na závěr návštěvy nám plk. Ivana Dufková řekla, že na škole se zaměřují i na další oblasti. Začala o tom, jak zdejší nováčky učí základy první pomoci s tím, co mají jako policisté ve službě u sebe. První pomoc zkoušejí na figurínách maskovaných umělou krví. Často je vidět, že znalost první pomoci, se kterou studující přicházejí, je malá. A také to, že v „reálné“ situaci může policista snadno zpanikařit. Cvičení záchrany lidského života probíhá i ve spolupráci se záchrannou službou a s kolegy z pražské Speciální pořádkové jednotky. To už je ale téma zase na další povídání.

Každopádně musíme souhlasit s tím, že Vyšší policejní škola a Střední policejní škola MV v Praze se snaží připravit policisty pro výkon svého budoucího povolání opravdu profesionálně. Záleží tedy na samotných policistech, jak se tohoto těžkého úkolu zhostí.

Eva BROŽOVÁ
Foto Václav ŠEBEK

Plk. Ivana Dufková – zástupce ředitele

na monitoru ukazoval, jak stržm. Petra Bendová držela zbraň, kam mířila i jaký byl výsledek. „Zbraně se nebojím, ale ostré střelby teprve přijdou. Nácvik míření zbraně je zajímavý a musím se pochlubit, že jsem se hodně trefovala do středních kruhů terče, i když chyby tam byly taky,“ přiznala stržm. Bendová.

V další podzemní místnosti nováčci procvičovali střelbu zase trochu jinak. Na plátně běhaly různé postavy a některé měly zbraň. Policisté nejprve museli rychle vyhodnotit situaci a potom střílet. A i tady výsledky okamžitě vyhodnocoval počítač. Pokud se na spodní části obrazu ukázal červený pruh, znamenalo to, že policista byl zasažen a nemohl ve střelbě dál pokračovat. „Výhoda je, že policisté mohou střílet vlastní zbraní, na kterou si pouze nasadí laserový zářič,“ okomentoval tento nácvik kapitán Novák.

VÁNOČNÍ STŘELECKÁ SOUTĚŽ

Sportovní klub policie Rakovník uspořádal již 9. ročník tradiční meziresortní střelecké soutěže na policejní střelnici v katastru obce Ruda. Na střelnici se sešli nejen k soutěžnímu klání, ale i k přátelskému setkání zástupci policejních útvarů ale i dalších složek IZS a institucí. Kromě policistů rakovnických Územních odborů se soutěže zúčastnili zástupci Letecké služby Policie ČR, Střední policejní školy Praha, Útvaru odhalování organizovaného zločinu, 152. ženijního praporu Armády ČR – Rakovník, Aktivních záloh Armády ČR, Vězeňské služby – útvaru Oráčov, Hasičského záchranného sboru a další jednotlivci, vysloužilí vojáci a policisté, členové sportovních klubů a příznivci sportovní střelby. Soutěže se zúčastnilo celkem 100 účastníků, včetně policistek a příslušnic armády z toho bylo 70 soutěžících.

Soutěž se skládala ze dvou disciplín, a to střelby ze služební pistole vz. CZ 75 D Compact na mezinárodní pistolový terč ze vzdálenosti 25 m a střelby ze samopalu vz. 58 vstoje na terč – nekryté ležící figura s kruhy na vzdálenost 100 m. Kromě hodnotných sportovních zážitků měli účastníci soutěže možnost si pobesedovat a vyměnit zkušenosti z práce v ozbrojených složkách. Tím dochází rovněž k navázání přátelských vztahů a mnohem užším vazbám a následné kvalitní součinnosti při práci a společných zásazích a akcích v terénu a na místech mimořádných událostí. Účastníkům soutěže byly rovněž zástupci renomovaných zbrojovek předvedeny nejmodernější ruční palné zbraně, jejichž využití v řadách naší armády a policie lze v budoucnu předpokládat.

VÝSLEDKY:

Kategorie mladší profesionál (do 40 let)

- 1.) pprap. Martin Budínský
Policie ČR – Obvodní oddělení Rakovník
- 2.) npor. Jiří Horehled
152. ženijní prapor Armády ČR – Rakovník
- 3.) por. Milan Hornof
Policie ČR – Služba kriminální policie

a vyšetřování Rakovník

Kategorie starší profesionál (nad 40 let)

- 1.) pprap. Václav Richter –
Letecká služba Policie ČR
- 2.) plk. Jaroslav Pekař –
Krajské vojenské velitelství Praha
- 3.) nprap. Antonín Kubička Policie ČR –
Skupina služební přípravy Rakovník

Kategorie hosté – neprofesionálové

- 1.) Rudolf Rom
- 2.) Bohumil Kapoun
- 3.) Petr Konečný

Soutěž družstev:

- 1.) Aktivní zálohy Armády ČR
- 2.) 152. ženijní prapor Armády ČR –
Rakovník
- 3.) Střední policejní škola MV Praha

nprap. René ČERNÝ
tiskový mluvčí P ČR ÚO Rakovník

CHTĚL SKOČIT Z VÝŠKY 25 METRŮ

Jako profesionální vyjednaváci si počínali ostravští policisté při záchraně mladistvého, jehož na zábradlí mostu pravděpodobně dovedla tíživá životní situace. Dne 18. 1. 2010 kolem 21.00 hodin si všiml sedícího mladíka na zábradlí mostu vedoucího přes řeku Lučinu ve Slezské Ostravě na Frýdecké ulici ostravský kriminalista. Mladík sedící na zábradlí, zjevně vystrašený, třesoucí se, telefonoval, jeho nohy byly svěšeny vně zábradlí nad řekou. Výškový rozdíl mostu a řeky činí zhruba 25 metrů. Kriminalista ostravské „násilné“ se snažil s mladíkem navázat kontakt a přistoupit blíž k místu kde seděl. Mezi zábradlím, na němž mladík seděl a silnicí byla nahnuta nejen vrstva zmrzlého sněhu, ale je zde instalováno i další zábradlí, bránící možnosti osobu zachytit.

Mladík odmítal, aby kriminalista překročil zábradlí a přiblížil se. Na místo dorazil také další krimi-

nalista ostravské „násilné“. Situace byla velmi dramatická, mladík sedící na nebezpečném místě odmítal jakoukoliv komunikaci. Snahy kriminalistů však byly přece jen po intenzivním vyjednávání úspěšné, mladík podal nprap. Michalu Svěrkotovi mobilní telefon, kterým telefonoval. Kriminalista pak hovořil s operátorkou Linky bezpečí, na kterou mladík v krizové situaci volal. Na místo dorazili i přivolaní policisté Obvodního oddělení policie Slezská Ostrava, nstržm. Rostislav Ivanov a nstržm. Břetislav Szczurek. Možná že uniformy, ale bezpochyby profesionální postup těchto policistů obvodního oddělení, přispěl k navázání důvěry mladíka.

Po příjezdu mladík sice nejprve s hlídkou nekomunikoval, na oslovení reagoval nedůvěřivým pohledem. Postupně sdělil, proč sedí nad „propastnými“ asi 25 metry, uvedl osobní problémy a jako jediné řešení viděl skok z mostu do řeky Lučiny. Vzhledem k tomu, že šlo o rušnou komunikaci, požádali uniformovaní policisté, zda by se mohli k muži přiblížit, neboť je špatně slyšet. První úspěch v podobě souhlasu mladíka se dostavil. Policistům se podařilo navázat důvěru a s mužem hovořili o jeho přítelkyni, sportovních aktivitách, zálibách, kamarádech... Mladík sice zpočátku neodpovídal, ale ani tato krizová situace policisty neodradila. Muž následně na některé otázky začal přikyvovat. Policisté neustávali v intenzivních pokusech o záchranu života, mladíkovi nabídli zprostředkování kontaktu s jeho přítelkyní či rodinou nebo kamarády. Všechny nabídnuté možnosti však odmítl, stejně jako jídlo či kávu. Neustále trval na svém úmyslu, tj. skočit z mostu a zabít se. Až po několikátém pokusu zvrátit osudné rozhodnutí, po dlouhých minutách, podal mladík nstržm. Ivanovovi levou ruku, nohy přehoupl zpět směrem k vozovce a policistům sdělil, že se mu točí hlava – ti ho rádi vtáhli na most, do bezpečí. 17letý mladík byl následně hospitalizován v nemocnici.

Při rozhovoru s policisty se mladík svěřil se svou svízelnou životní situací. Byl umístěn v ústavu, pobyt v něm ale nezvládá, stejně jako chování některých spolubydlících. Trápí jej problémy ve škole, bohužel se nemá komu svěřit. Vychovatelům nevěří, matka o něj nejeví zájem, otec je v zahraničí. Odpoledne se stavil za sestrou, ta ale řešila jiné problémy a řekla mu, že na něho nebude mít čas. Další jeho cesta vedla proto na most...

Zasahující policista nstržm. Rostislav Ivanov, kterému se po dlouhých minutách podařilo nejen navázat komunikaci, ale též získat mladíkovu důvěru, mi řekl: „Byla to

výjimečná situace, vyvolaná krizí v životě mladíka, cítil se sám a v bezvýchodné situaci. Jsem strašně rád, že se povedlo jej zachránit.“ Záchranu mladého lidského života bere jako součást své práce, při našem rozhovoru byl velmi skromný. Ani kriminalista ostravské „násilné“, tedy 9. oddělení obecné kriminality územního odboru Služby kriminální policie a vyšetřování Ostrava, nprap. Michal Svěrkot, nebyl sdílnější a pouze skromně konstatoval radost ze záchranu mladíka.

por. Bc. Gabriela HOLČÁKOVÁ
komisařka

Zn.: MUSÍME SI POMÁHAT

Z několika trestných činů obvinili v závěru loňského roku detektivové ÚOOZ skupinu občanů vietnamské národnosti. V České republice měli organizovat nelegální migraci. Pětici osob ve věku od 23 do 48 let nyní detektivové ÚOOZ stíhají podle konkrétního podílu na trestné činnosti pro trestný čin **napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky a organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice**. Za dobu svého „podnikání“ mohli podle detektivů takto pomoci desítkám možná až stovkám svých krajanů.

Činnosti tří žen a dvou mužů se detektivové zabývali řadu měsíců. Při dokumentování trestné činnosti přitom úzce spolupracovali jak s kolegy z cizinecké policie tak s německými policisty. Z dosavadního šetření je zřejmé, že na této trestné činnosti se podílely i osoby mimo naše území a nelze vyloučit ani podíl dalších osob přímo v České republice. Při domovních prohlídkách a prohlídkách jiných prostor byly ve větším množství detektivy ÚOOZ zajištěny cestovní doklady a další listinné materiály včetně finanční hotovosti.

Obvinění měli společně na území České republiky organizovat pro své krajany nedovolené překročení státní hranice z Vietnamu do ČR a dále do SRN. K tomuto účelu vyřizovali na základě plných mocí veškeré formality nutné k udělení dlouhodobých víz k pobytu nad 90 dnů, udělených za účelem podnikání, na podkladě kterých poté z Vietnamu do České republiky běženci „legálně“ přicestovali. Poté, co na našem území byly vyřízeny další potřebné formality, byli běženci následně převezeni na hranici s Německem, kterou po turistické stezce překročili. Takového vyřízení dlouhodobého pobytu na území ČR znamenalo pro žadatele pochopitelně nemalé finanční náklady a to ve výši zhruba kolem 10 tisíc dolarů na osobu.

Další náklady, zhruba 2 tisíce Euro, čekaly běžence za vyřízení prodloužení doby pobytu. Podle obvinění toto zajišťovala skupina zadržovaných, přestože byla obeznámena s tím, že osoby, kterým byla tato víza udělena, od počátku neplní účel jejich vydání, na území ČR nepodnikají, nezdržují se na

Nikdo v muzeu ani nedutal, když probíhal tento zákrok proti nebezpečnému pachateli

vídali na jednotlivé dotazy, se kterými se na ně děti, rodiče či doprovázející pedagogové obračeli. Ani odsud neodcházeli nikdo s prázdnou, všichni obdrželi drobné ceny nebo materiály s preventivní tematikou.

V protější expozici na návštěvníky čekali kolegové z Národní protidrogové centrály a o čem se zde hovořilo, je více než zřejmé.

Dalším zpestřením pro ty, kteří do muzea přišli, bylo stanoviště specialistů z odboru kriminalistické techniky a expertiz. Zde policistky vysvětlovaly postupy v zajišťování a následném zkoumání otisků prstů. Každý si tak mohl za jejich pomoci vytvořit vlastní otisk prstů či dlaní.

Doslova akční podívanou si připravili členové skupiny „Zásahová jednotka – sportovní klub“, kteří předváděli zákrok proti nebezpečným pachatelům či nález nebezpečného předmětu – výbušniny. Jejich povely se rozléhaly celou budovou Policejního muzea a asi nikdo by se nechtěl dostat s těmito „ostřími hochy“ do křížku. Nebyli to ale jenom mladí policejní adepti, kteří za ukázkou sklidili potlesk a obdiv přítomných. Svoji práci skvěle odvedla i jednoroční labradorka Maggie, která mladým nadšencům v některých ukázkách pomáhá.

Během posledních tří lednových dní se opravdu bylo v policejním muzeu na co dívat. Všichni ti, kteří přišli nebo přijeli, určitě nelitovali. O tom, že tento ročník „Ledové Prahy“ si opět našel řadu příznivců, svědčí i fakt, že muzeum přivítalo více než tisícovku návštěvníků. Neodradila je ani zima, sněhové závěje či komplikovaná doprava, skupiny dětí přijely z Českých Budějovic, Časlavi, Plzně, ale i ze Slovenska. Takový zájem svědčí o tom, že tyto a podobné akce mají smysl, jsou poučné i zajímavé a všichni ti, kteří se na nich podílejí, svou práci dělají především srdcem.

por. Bc. Daniela RAZÍMOVÁ
Foto Policie ČR

I pro tohoto účastníka akce je otisk vlastního prstu velký zážitek

uvedených adresách a bez řádné pracovní smlouvy a povolení mnohdy pracují v soudním Německu.

Podle trestního zákoníku č. 40/2009 Sb., účinného od 1. ledna 2010, hrozí pěti obviněným v případě prokázání viny až osmiletý trest odnětí svobody. Vypadá to, že dalším krajanům tak nějaký čas rozhodně nepomohou.

Plk. Mgr. Pavel HANTÁK
tiskový mluvčí ÚOOZ

LEDOVÁ PRAHA V POLICEJNÍM MUZEU

Poslední lednový víkend proběhl pro pražské policejní preventisty ve znamení desátého ročníku akce „Ledová Praha“.

Děti za zvýhodněných podmínek měly možnost navštívit Muzeum Policie České republiky, které si pro ně připravilo kromě stálých expozic také zajímavý doprovodný program. Co všechno na dětské návštěvníky čekalo?

Úvodní slovo patřilo policistům z historické skupiny „Četnická pátrací stanice Praha“, kteří v dobových uniformách provedli veřejnost expozicí. Poutavý výklad však narušila nečekaná zpráva, že v prostoru muzea se pohybuje podezřelý muž, který má na svědomí těžký zločin. Samotné děti se podílely na dopadení velmi nebezpečného kasáře, který si v muzeu uschoval cennou poštovní známku. Šťastlivec, který ji podle zajištěného plánu našel, obdržel nejen četnické poděkování, ale také drobnou odměnu.

Na stanovišti současné pražské policie si nejen děti, ale také dospělí s chutí vyplnili testy bezpečného chování. Přítomní policisté varovali před nejčastějšími chybami, kterých se lidé dopouštějí nejen doma, ale také na ulici či v dopravě. Trpělivě a ochotně odpo-

PILOTNÍ PROJEKT AKT týmů Policie ČR

Antikonfliktní týmy jsou integrální součástí policejních útvarů KŘP Policie ČR, jejichž základním úkolem je zprostředkování komunikace mezi veřejností a Policíí ČR, event. mezi pracovníky sdělovacích prostředků nebo orgánů státní správy či samosprávy a Policíí ČR. AKT je využíván při akcích či událostech, které jsou charakteristické velkou koncentrací lidí. Během uplynulých čtyř let se antikonfliktní týmy staly nedílnou součástí bezpečnostních opatření a četnost jejich využívání rok od roku roste. Vystali tudíž i nové požadavky na kvalifikační kompetence jejich členů.

Z tohoto důvodu byl vytvořen ve spolupráci s představitelstvem pro řízení lidských zdrojů, odborem vzdělávání, pilotní projekt inovačního programu formou Celorepublikového instruktivně metodického zaměstnání, prohlubujícího dosavadní znalosti a zkušenosti členů antikonfliktních týmů Policie ČR..

Inovační program vycházel z aktuálních potřeb praxe a dosavadních zkušeností s nasazením členů antikonfliktních týmů PČR (dále jen AKT) v rámci bezpečnostních opatření. Na edukačním programu se podíleli vybraní lektori z celého spektra policie, ministerstva vnitra a nevládních organizací.

Celorepublikové instruktivně metodické zaměstnání (dále jen IMZ) přímo navazovalo na základní vzdělávání členů AKT ve specializačních kurzech, které byly realizovány VPŠ MV v Brně v uplynulém období (*dosavadními 16 kurzy prošlo na 240 policistů a policistek – pozn. autora*). Celorepublikového IMZ se zúčastnilo 126 členů AKT a dalších 15 přednášejících a hostů. Obsah celorepublikového IMZ vycházel z výsledků dotazníkové sondy, po evaluaci dotazníku byla vytyčena jasně preferovaná témata, jako např. pravicový extremismus, psychologie davu, divácké násilí nebo komunikace s etnickými menšinami.

Po slavnostním zahájení koordinátory projektu AKT z Ředitelství služby pořádkové policie Policejního prezidia ČR (dále jen ŘSP PP ČR) pplk. Mgr. Milanem KROUŽILEM a kpt. Mgr. Martinem KORYČANSKÝM, byl odstartován maraton přednášek a seminářů. Prostor dostali krajští koordinátoři AKT, kteří představili fungování AKT ve svých krajích.

Znalosti právního rámce a taktiky případného zákroku pod jednotným velením umožňují členům AKT poskytovat validních informací občanům – první střední podvečer zasvětila policisty z AKT do tajů zákona o shromažďování Mgr. Kateřina JAMBOŘOVÁ z odboru bezpečnostní politiky MV ČR. Poté navazovalo představení spolupráce speciální pořádkové jednotky KŘP hl. m. Prahy (zastoupené mjr. Bc. Ludkem PROCHÁZKOU a mjr. Mgr. Jiřím STEJSKALEM), s tamním AKT, který byl v roce 2009 co do četnosti nejvíce využíván (*byl nasazen na více než 80 bezpečnostních opatření – pozn. autora*).

Plnění úkolů antikonfliktního týmu vyžaduje, aby komunikace s občany vyhověla požadavkům kvality i z pohledu psychologického. Z tohoto důvodu byli účastníci kurzu hlouběji seznamováni s fenomény posttraumatické stresové poruchy a psychologického pozadí demonstrací, které přiblížily psychologka z VPŠ MV v Brně Mgr. Jitka JURÁSKOVÁ a psychologka ze speciální pořádkové jednotky v Brně por. Mgr. Eva OTRÍSALOVÁ. Následovala přednáška pplk. Bc. Martina SYNECKÉHO zaměřená na problematiku diváckého násilí včetně aktuálního stavu sportovního násilí v EU a ve světě.

Odborníci z ÚOOZ se zaměřili na současné trendy pravicové extremistické scény. Jejich vystoupení podnítilo věcnou diskusi, zejména opatření typu Janov. Největší ohlas ovšem způsobil přednášející „nepolicista“ – aktivní novinář a úspěšný reportér TV Prima Jiří FORMAN, který se ve své práci zaměřuje na ryze kriminální a policejní témata. Jeho přítomnost na řadě bezpečnostních opatření a otevřený způsob komunikace podepřený profesionalitou zabírá apriornímu klíse nevráživosti mezi novináři a policisty v terénu obecně. Redaktor TV Prima prezentoval téma „Městské násilí z pohledu médií“ takovým způsobem, který dokáže přimět policisty k hlubšímu zamyšlení s tím, že propracovaná spolupráce s médii je možná. Za to také sklídl obrovský potlesk a uznání.

Poslední den pilotního inovačního kurzu byl zahájen neformální debatou s koordinátory všech KŘP, ve které se pracovníci ŘSP PP ČR za účasti pplk. Mgr. Petra SOBOTOVIČE z odboru vzdělávání, ŘŘLZ PP ČR, zaměřili na jejich postoje k nabídkám z projektu „Dovedu to pochopit? Hrozby neonacismu, příležitosti demokracie“, jehož garantem je o. s. Asi-milovaní a organizace Člověk v tísni. Výstupem tohoto projektu by mělo být navázání spolupráce základních a středních škol s Preventivně informačním odborem, do které by se angažovali policisté z AKT.

Taktéž byly představeny nové modely radiostanic Matra včetně jejich bezdrátových bluetooth příposlechů, které den předtím představil pracovník CIAP pplk. Ing. Tomáš HRUBÝ. V dalším přednáškovém cyklu pokračovali pracovníci ŘSP PP ČR, kteří se zaměřili na dosavadní čtyřletý mediální obraz AKT na veřejnosti. Mozaika doposud

vytvořeného mediálního image byla sestavena z desítek novinových a internetových zdrojů, zpráv a policejních vyhodnocení.

Z důvodu participace posluchačů a zapojení interaktivních vzdělávacích metod měli všichni přítomní a účastníci kurzu v jeho průběhu možnost pokládat dotazy prostřednictvím mikrofonu lektorům, přednášejícím a pracovníkům ŘSP PP ČR, čehož bylo také hojně využíváno nejen při poslední části semináře, kterou vedl Mgr. Tomáš HIRT, Ph.D. z organizace Člověk v tísni. Ve svém vystoupení se zaměřil na ožehavý problém komunikace s etnickými menšinami, zejména Romy, a přislíbil vytvoření jakéhosi komunikačního desatera policistů s Romy. Na závěr pátečního dopoledne obdrželi všichni účastníci IMZ „Potvrzení o absolvování celorepublikového IMZ“, které bylo zpečetěno jedinečnou hromadnou fotografií všech přítomných členů AKT.

Na prevenci se zpravidla mediálně neúčtují, proto by byla velká škoda, pokud by se AKT v dostatečné míře nevyužívaly nebo naopak nadužívaly k činnosti, které jim ze své podstaty nepřísluší. K jejich správné aplikaci má přispět nejen probíhající školení pro velitele bezpečnostních opatření, ale i plánované mezinárodní setkání členů AKT a zemí využívající nové trendy policejních činností, zejména tzv. Low profile a 3 D Filosofie. V nových tren-

*Jitka Jurásková, gestor VPŠ MV v Brně
za vzdělávání AKT*

dech je komunikace považována za základní nástroj při zapojení na akcích za účasti většího množství osob. Přípravované mezinárodní setkání by se mělo uskutečnit v ČR v prvním pololetí tohoto roku a na jeho organizaci se podílejí jako spolugestori OBP MV ČR a ŘSP PP ČR.

K pochopení složitosti problému nasazování policistů během bezpečnostních opatření v duchu nových trendů policejních činností přispěl i tento způsob vzdělávání policistů. Na historicky prvním Celorepublikovém IMZ členů AKT byla všemi přítomnými oceněna zejména jedinečná možnost výměny informací mezi jednotlivými policisty AKT napříč všemi dnes již 14 policejními kraji.

kpt. Mgr. Martin KORYČANSKÝ
pplk. Mgr. Milan KROUŽIL

Pirátské, nezodpovědné a bezohledné skutky na našich cestách neubývají. Dnes se za příkladem na první pohled nepochopitelného, až jasně vražedného jednání za volantem vrátíme do předloňské zimy.

Dvojnásob těžké řidičovo minus

Tenkrát se kolem šesté ranní hodiny pohyboval osmatřicetiletý, dalo by se říct zralý, dospělý muž s vozem Kia Sorento v zastavěné části severomoravského Šenova. Na rovném, přehledném úseku nejprve srazil (přehlédl?) čtyřiaadvacetiletého chodce.

Pak přešel do protisměru a čelně „trefil“, narazil do jedenačtyřicetileté cyklistky. Sřet s automobilem ženu katapultoval, odhodil deset metrů vpravo před motorové vozidlo.

Zabíjácký šofér sice ihned zastavil, jenomže pouze kvůli tomu, aby se na vozovce otočil a z místa tragických srážek s lidskými kuželkami rychle zmizel. Aniž by komukoliv poskytl první pomoc, nebo zásah záchranářů, odborníků neprodleně přivolal.

Pěšáka svědky nehod alarmovaní zdravotníci převezli do havířovské nemocnice se středně těžkým zraněním. Cyklistka však podlehla na místě úrazům neslučitelným s přežitím.

Kriminalisté zajistili důležité stopy, sbírali očitá svědectví a po intenzivním pátrání se jim podařilo během několika hodin objevit výše uvedené auto u Větrkovické přehrady na Novojičínsku. Stálo předními koly ve vodě, dráty spínací skříňky byly vytrhané, což mělo něco naznačovat – zejména potom zastírat pravdu.

Samotného řidiče se podařilo vysledovat a nalézt v psychiatrické léčebně, kde se nechal z vlastního rozhodnutí, tedy dobrovolně hospitalizovat (ukrýt?).

Po zadržení policií přiznal pachatel svoji vinu a vysvětloval, že po karambolech s lidmi zpanikařil. A vůbec netušil, že by někoho z nich mohl zabít. Soudní znalci, psychiatři uznali muže plně zodpovědným za nešťastné skutky způsobené nepatřičným ovládáním dopravního prostředku.

Za ublížení na zdraví v jednom případě a za ublížení na zdraví s následkem smrti v případě druhém (+ v obou kauzách za neposkytnutí pomoci) dostal řidič od okresního soudu trest nepodmíněného odnětí svobody na 4 roky...

/ki/

Foto archiv Policie ČR

Doktor Kubát měl mizernou náladu vlastně od rána: v osm nastoupil do ordinace a do oběda se nezastavil, lidí pořád plná čekárna, chřipky, angíny, kaše a rýmy, jako na běžícím páse. V poledne zhltnul oběd v závodce v takovém fofru, že když se ho pak sestra ptala, co vlastně měl, nedokázal si vzpomenout.

„Asi guláš,“ vydedukoval posléze, „aspoň to tak vypadalo.“

A pak už vpustila sestra prvního pacienta z odpolední várky, a když konečně začal dav řídnout, vzpomněl si Kubát, že má ještě ke všemu noční na pohotovosti. Že tuhle slíbil kolegovi Laveckému, že dnešek vezme za něj. A měl po náladě definitivně, neboť pohotovostní služby upřímně nesnášel.

Lékařská pohotovostní služba patřila v půli let osmdesátých na českém venkově k hojně využívaným vymoženostem: k pilířům socialistického zdravotnictví, jak se kasal resortní ministr. Drželi ji po nocích a o víkendech a svátcích povinně obvodní doktoři a pobírali za to navíc ke svému nevysokému platu peněz hodně podobný almužně. Pacienti si ale zvykli, že když zvednou sluchátko, musí lékař přijet, i kdyby se mu stokrát něco nezdálo, i kdyby skoro s jistotou tušil, že jede zbytečně, že ho na udané adrese čeká flamendr ztrápený kocovinou nebo namyšlená fífle, která se přece nebude v ordinálních hodinách zdržovat v čekárně, když si může doktůrka zavolat až do domu. Dlouholetí obvodáci navíc už dobře znali svoje pappenheimské, po jménu i po adrese, a věděli, kdo je regulérní simulant, který pohotovost drze zneužívá, a komu asi musí být setsakra ouvej, když si troufl a volá o pomoc.

A tak se jezdilo venkovem i městy jako o závod, navíc v bídně vybavených sanitkách se slabým motorem a sjetým obutím. Něco jako zimní pneumatiky za onoho času prostě neznali. Fakt ovšem je, že pacienti za onoho času fyzicky napadali lékaře jen výjimečně, ne jako dneska, kdy záchranka jede zachraňovat a za snahu to od ožralého velmože schytá. Ale i tehdy se ovšem našly výjimky, a jednu dlužno připomenout...

Když napsala noční sestra doktoru Kubátovi na papírek další adresu, míjelo teprve půl desáté večer a měli už za sebou tři výjezdy, přičemž dalších pět pacientů se dostavilo na pohotovost osobně. Vše nasvědčovalo tomu, že noc bude možná všechno, jenom ne krátká – a doktor brkl do garáže šoferovi a za dvě minuty už zase uháněli.

„Tam to znám,“ komentoval šofér, starý zkušený saniták, cíl cesty. „Pachlíkovi... Něco mi to jméno říká. Jestli on Franta nehrával kdysi fotbal za S. K. Loučín, já jim fandil, doktore, taková fajn parta to bejvala...“

Doktor potřásl hlavou, natáhl si nohy a opřel se dozadu. S Babulou jezdil rád, byl to gardový řidič, jak se říkalo, a tahle štace nepatřila k nejdelším. Podle adresy čtvrti rodinných domků, povětšinou nových či zánovních: za pár minut svižné jízdy budou na místě. V okrese byly taky štace čtyřicet kilometrů tam, čtyřicet nazpátek. Ale stejně

DOKTOR na odstřel

stačil zaklimbat, než dojeli, a Babula ho musel decentně vzbudit.

„Vystupovat, konečná,“ zahlaholil řidič a doktor se oklepal, popadl brašnu a hrnul se ze dvířek.

„Jo, konečná,“ zahučel chmurně, „leda tak ve snu!“

Ani strůjce doktorova výjezdu, František Pachlík, se nenacházel v nejskvělejší náladě, třebaže už několik hodin činil všechno možné, aby si ji vylepšil. Napřed zapadli s kámošem na pivo a pár jich s chutí ztrestali, pak se jim v zakouřeném lokále přestalo líbit a zašli k Pachlíkovům domů a svorně dorazili jednu láhev myslivce, rodného to bratra „visky“, jak se mu v letech osmdesátých říkalo. Nebyla sice už plná, ale zato původně litrová, takže kamarád se docela fest kymácel, když se vydal asi v devět večer k domovu. A pan Pachlík, aby si náladíčku dotvořil, spolkl hned nato tři alnagony – a po krátké úvaze si strčil do úst i dva poslední. Zapil je panákem, ale jeho nálada zůstala pod bodem mrazu. Jeho manželství poslední dobou skomíralo a kdyby si byl ochoten připustit svůj podíl viny na rozvodu, jenž se už nad ním a Kamilou snášel s výhrůžností Damoklova meče, shledal by, že je značný, ne-li přímo zásadní. Vcelku tolerantní manželce začal vadit jeho čím dál průkaznější sklon k alkoholu a neušlo jí ani to, že pít stále častěji František umocňuje prášky, převážně analgetiky. Za onoho času nebylo zrovna snad-

né získat skutečné drogy a některé léky tak suplovaly jejich funkci, a to dosti úspěšně. Ostatně, někteří lidé jimi začínají podnes...

V hospodě a pak při posezení s kamarádem byl ještě František Pachlík frajer a furiant, ale teď mu docházelo, že nejspíš může očekávat další scénu. Kamila byla doma, už skoro měsíc totiž po úraze marodila s naraženými žebry, a ačkoli se její stav nehoršil, nechtěl se ani pohnout k lepšímu. A tak si její muž dodal odvahy a vydal se do podkroví, kde měli pokoj, v němž stonala, aby jí projevila účast a poptal se po zdraví a zdali něco nepotřebuje.

Neuvědomil si, že ho bezmála po dvaceti letech soužití má „přečteného“ a nepochybně hned při prvních slovech postřehne, že má opět upíto, a setsakra hodně.

„Zavolám ti doktora, takhle to dál nejde,“ pravil ovšem snaživě manžel, když ho poslala do háje a vyzvala, aby ji nechal být. „Setsakra, musej přece s tebou něco udělat, to bych se na to podíval!“

Pachlík sloužil asi patnáct let v místních kasárnách, sice to dotáhl jen na praporek a proviantáka, avšak velitelské manýry si uchoval i poté, co ho vylili, protože inventura shledala, něžně řečeno, nějaké nesrovnalosti. Pachlík musel být tehdy rád, že ho nedali prokurátorovi a nezavřeli, ale vzdor tomu v něm zůstal pocit křivdy. Teď rázně odkráčel zpět do přízemí, kde měli telefon. V seznamu našel číslo na lékařskou pohotovost a už vytácel, už hovořil... Dramaticky vyličil, kterak se vrátil ze zaměstnání a našel svou drahou polovici úpící v boles-

Podobný idylický domek na předměstí se před pětadvaceti lety málem stal dějištěm vraždy

když už je na místě, přece jen by paní aspoň zběžně vyšetřil, změřil by tlak, teplotu a pacientku proklepal. Kamila Pachlíková pokrčila rameny, posadila se a opřela o polštář – a odložila si kabátek od pyžama, zatímco doktor vybaloval z kufříku fonendoskop a tlakoměr. V té chvíli vstoupil do pokoje vzteky funící Pachlík a jal se doktorovi vulgárně nadávat.

Kubát na něj úkosem pohlédl, vyzval ho, aby se uklidnil – a prohlásil, že zřejmě podá na Pachlíka stížnost pro zneužití pohotovostní lékařské služby.

„Paní se zdá v pořádku a vy jste nás volal zbytečně,“ dodal doktor Kubát klidně. „Co jestli teď někdo doktora potřebuje opravdu z vážných důvodů a my tady jen darmo ztrácíme čas?“

V té chvíli postřehl, že Pachlík doluje něco

z kapsy – a když se podíval líc, zjistil, že funící opilec třímá v pravačce pistoli a míří mu jí na hrudník. V té chvíli udělal doktor reflexivně jediný pohyb: pozvedl před sebe kufřík s nástroji jako improvizovaný štít. Vzápětí už ložnicí zahřměl výstřel.

Pistole ráže 6.35 velký kravál nedělá, nicméně vystřelila v uzavřené místnosti, jejíž okno bylo pootevřené – a tak ránu slyšel řidič sanitky Babula. Byl to výstřel, nebo ne, stačil si pomyslet – a v té chvíli zazněla druhá rána, a šofér měl jasno. Včetně směru, z něž se střelba ozvala. Vběhl do předzahrádky rodinného domku Pachelíkových, po schodech ke vchodovým dveřím, popadl za kliku – a zjistil, že pán domu prve zapomněl zamknout. Vyřítel se po schodech do patra, odkud slyšel vzrušené hlasy, a spatřil dramatickou scénu na vlastní oči.

První výstřel – ústí hlavně při něm mřítlo na doktorův hrudník a nacházelo se zhruba deset centimetrů od bytelného doktorského kufříku – prorazil sice obě jeho stěny a střela doktora zasáhla do prsou, ztratila však už průraznost a zdeformovaná spadla neškodně na koberec. Druhý výstřel, vypálený vzápětí, zasáhl doktora Kubátu do boku a srazil ho na pacientčino lůžko. Po první ráně se totiž napůl otočil k pacientce, bláhově se domnívaje, že Pachlíkův atak je u konce, a nemoudře vystavil blesnícímu střelci levou stranu těla. Nicméně, ani tahle opilcovská rána se zázrakem nevyvedla tak, jak střelec zamýšlel. Sklouzla po doktorových žebrech

a sice pak vnikla na kraj hrudní dutiny, nezasáhla však žádný z životně důležitých orgánů. Nicméně Pachlík dál vyhrožoval, takže Kubát radši předstíral bezvědomí. Řidič Babula, školený ošetřovatel, mu pak poskytl první pomoc a zalarmoval ze sanitky vysílačkou Bezpečnost.

Potenciální vrah Pachlík ještě chvíli nadával střídavě všem přítomným, odkráčel ale z místnosti. A dole pak na něj padla zřejmě únava a než dorazila hlídka a kriminálka, spal spokojeně jako nemluvně. Muži v uniformách ho nešetrně vzbudili, načež jim vynadal a rázně odmítl dýchnout do balónku – a také krevní zkoušce se zpěchoval. V nemocnici mu vzorek nakonec odebrali a zjistili, že má v krvi 1,8 promile alkoholu. Na množství lihových nápojů, jež dle vlastní výpovědi z večera požil, vlastně docela málo. Zřejmě jeho cvičený organismus dobře a rychle alkohol odbourával... Nepochybná intoxikace analgetiky se zpětně změřit nedala, při odebírání vzorků v nemocnici bohužel opomněli na kontrolní vzorek moči. Nicméně ovlivnění léky se jevílo jako zcela zřejmé, v bytě se navíc alnagonu našly hojné zásoby.

Při vyšetřování se Pachlík snažil vymlouvat na neutěšenou rodinnou situaci, která ho prý psychicky rozhodila, takže v posledních dnech a týdnech ze žalu hodně pil – a navíc svůj stav „dolaďoval“ i prášky. K pokusu o vraždu, z něž byl obviněn, mu ovšem připočetli i nedovolené ozbrojování. Na zbraň, z níž střílel, neměl povolení, a neměl je ani na další tři pistole, které uchovával v malém trezorku, a skoro tisícovku kusů ostré munice různé ráže. Armádní „přebytky“, jak se ukázalo – a to se tehdy nevidělo vůbec rádo...

Doktor Kubát se sice naštěstí vyléčil záhy a bez následků, přesto ale do roka opustil svůj obvod a našel si radši místo ve špitále – na interně. Tam se sice taky slouží noční a víkendy, ale aspoň během nich doktorůi nevyjždějí do neznáma – a ještě se snad nestalo, aby po nich na oddělení někdo střílel, nechal se slyšet.

František Pachlík a jeho advokát dělali u soudu co mohli, nicméně pokus vraždy zůstává pokusem vraždy – a tak skutek kvalifikovali i rozsudek. Třebaže obžalovaný zarytý a dojemně tvrdil, že zabít nechtěl, jen hodlal doktůrkovi nahnat strach a své ženě Kamile předvést, jaký je její opovrhovaný chlap frajer. (Mimochodem, paní Pachelíková se s manželem rozvedla ještě předtím, než nad ním soudy vyřkly definitivní ortel. Soudili se pak spolu – to už krotit svůj třest na Borech – ještě o dům a ostatní majetek, ale to už by byl zas jiný příběh. Taký neveselý.)

Tak či onak, senát v první instanci sečetl paragrafy a vyměřil Pachlíkovi deset let, a když se dotyčný odvolal – ostatně, stejně jako prokurátor – ještě dva a půl roku mu nadřazený soud přidal. Dvanáct a půl natvrdo, zněl konečný verdikt. Inu, takové to byly tenkrát před čtvrt stoletím časy...

Jan J. VANĚK

Ilustrační foto Václav ŠEBEK

tech. Příznaky utrpení popsal tak barvitě, že zkušena zdravotnice nabyla dojmů, že by se při troše smůly mohlo jednat o srdeční kolaps, neřku-li o infarkt. A v takovém případě ovšem není radno vyčkávat a pochybovat. Bez odkladů vyslala do terénu doktora Kubátu – a další část příběhu už známe. Doktor zazvonil u dveří domku, Pachlík mu otevřel a jal se na uvítanou lékařů spílat, kde se flákal, že manželka může umřít a páni doktorů si nejspíš někde chlastají...

„Podle sebe soudím tebe,“ ucedil suše doktor Kubát, vešel do předsíně, zul se jako slušně vychovaný Čech a optal se, kde hledat pacientku.

Pachlík zalapal po dechu. Ten parchant doktorská bude ještě drzej, blesko mu hlavou. Ale mechanicky ukázal ke schodům do patra a doktor Kubát je vzal po dvou. Jestli popis příznaků, které pacientka má, nepřehání, může být opravdu každá minuta drahá, říkal si. Znechucení, jež pocítil při pohledu na evidentně nameteného manžela, ho rázem přešlo, teď byl profesionál v akci. Dveře pokoje, v němž pacientka na posteli ležela, našel otevřené, zaklepal tedy na zárubeň, pozdravil, vstoupil a představil se.

„Ten kretén opravdu zburoval pohotovost?“ záupěla čtyřicetiletá žena, takto civilní zaměstnankyně armády. „Je mi to moc líto, k žádnému zhoršení u mě nedošlo, všechno je v normě. To jenom můj drahý choť se zas ožral a hodlá dělat dobré skutky. Abych si asi všimla, co mám doma za poklad!“

Doktor potřásl hlavou, prohlásil však, že

VRAH je v domě

V bytě byl cítit podivně štiplavý zápach. Na světlém koberci mohl i méně zkoumavý pátrač poznat příčinu nezvyklého „oděru“ – kdosi rozsypal po podlaze předsíně, ale i obýváku rozemletý pepř. Bizarním překvapením ovšem nebyl konec.

Šňůry na ledničce posloužily jako vražedný nástroj

Uprostřed místnosti totiž seděl na křesle osmapadesátiletý majitel bytu Jan Dobrodský – oblečený do nátělníku a po kolena stažených trenýrek, tělo přivázané ke křeslu – a kolem hrdla měl utaženou smyčku!

Tak aspoň popisovala svůj příchod domů manželka mrtvého, řekněme rovnou zavražděného, Marie Dobrodská. Vrátila se krátce před půlnocí – stále se ještě psala sobota 25. října 1975 – z návštěvy u provdané dcery. Nemohla najít klíče v kabelce, proto zvonila, neboť předpokládala, že manžel je ještě vzhůru a kouká na televizi. Ale nedozvonila se.

Pracně „vyštrachala“ klíče, odemkla si... a pak už byla paní Marie jeden slzavý potok, který nevysychal ani po příchodu kriminalistů. Vystřídalo se jich tu během noci početně: nejdřív ti místní, pak z obvodu, k ránu dorazila i mordparta.

Sobotní snímek času

„Z prvních výsledků se nám podařilo sestavit přijatelný časový snímek oné soboty,“ vzpomínal na jeden z nejzajímavějších případů major Jaroslav Zahrádka, někdejší eso pražské vyšetřovачky.

„Dobrodský byl celé dopoledne na melouchu, vrátil se kolem 15. hodiny. Doma byla jenom manželka a nejmladší dcera – obě starší se už provdaly a měly vlastní rodinu – která krátce na to odešla randit. Manželé Dobrodští poobědvali... A tady se jejich cesty definitivně oddělily: Paní měla namířeno k jedné z dcer, bydlící jen o pár bloků v sousedství. Dobrodský si chtěl po melouchu trochu odpočinout. Marie se u dcery zdržela až do noci. Když objevila mrtvé manželovo tělo, vrátila se kvapně k dceři a teprve odtud volaly společně na Veřejnou bezpečnost.“

Kdo byl onen návštěvník, který z bytu Dobrodských odešel, obtěžkán vraždou? A jaký měl motiv? Spoutané a naplň obna-

žené tělo Dobrodského dávalo výmluvnou odpověď – sexuální, nejspíš homosexuální hrátky, které vyvrcholily vraždou ze žárlivosti, msty nebo sadistických pohnutek. „Loupežné pohnutky nepřipadaly v úvahu, vždyť z bytu se nic neztratilo. Nemohli jsme ani předpokládat, že by pachatele něco vyrušilo, to by přece neměl čas důkladně posypat koberec pepřem,“ komentoval po letech starý Zahrádka.

Korunní svědkyně

Nastalo nepřijemné kolo dotazů na sexuální život manželů Dobrodských. Paní Marie vypovídala vcelku ochotně: V poslední době se s stýkali s manželem málokdy, prý ji odpuzovaly praktiky, které po ní vyžadoval. Ani jinak to nebylo šťastné manželství. Pán domu pravidelně, víkend co víkend, vedle svého povolání melouchařil, jenomže ze svých slušných výdělků dával na domácnost zanedbatelný peníz.

„Hádky kvůli penězům byly u Dobrodských skutečně na denním pořádku. Jenomže když jsme se poptávali mezi příbuznými a v sousedství, začal se nám rýsovat trochu jiný obrázek. Všichni líčili Dobrodského jako pracanta a dříče, možná trochu škudlivého, ale kdo by se mu divil? Vždyť ta jeho by uměla peníze rozfofrovat, ta by jim uměla thrat drápky!“

A kde ty peníze vlastně jsou? To nevěděla ani Dobrodská. Předpokládala, že suma našetřená manželem by se mohla pohybovat kolem sto tisíc, tenkrát šlo o velmi slušné peníze, hledala je na všech možných místech, ale zatím neúspěšně. Každopádně paní Marie

s námi příkladně spolupracovala, chodila k nám do Platněřské pomalu obden. My byli vlastně rádi, doufali jsme, že se rozpomene na něco, co by nás přivedlo na stopu vraha. V podstatě pro nás znamenala jakousi korunní svědkyni a přítom... Nojo, hrála na nás divadýlko a my jí to baštili!“ doznával s úsměvem Zahrádka prohru mordparty – aspoň v prvním poločase.

Okamžik zlomu

Ne snad, že by detektivové, výkvět kriminálky a vyšetřovачky, byli na hlavu padlí a nesnažili se o Marii Dobrodskou zjistit maximum. Nabídnutý motiv vraždy z homosexuálních pohnutek byl ovšem lákavější a věrohodnější. Jenomže...

Ani sebezvrubnějším pátráním se nepodařilo zjistit jediného mužského nebo mládence, se kterým by měl zavražděný techtle mechtle. A to bylo na pováženou, vždyť lidé stejného založení měli tenkrát o sobě velmi dobrý přehled (a policie o nich),

Pachatelka se zaplétala do nepravdivých verzí své výpovědi...

scházeli se na vybraných místech... I ten největší tajnůstkář by se musel po čase prozradit nebo aspoň zanechat stopu nějakého kontaktu.

„Do figury nám nezapadal ani další fakt,“ upozorňoval emeritní major Zahrádka, „totož že nejmladší dcera Dobrodských poznala ve šňůrách, použitých při svazování a škrcení, šňůry, které ještě den před vraždou ležely na ledniče v igelitovém obalu. Dobrodský je chtěl vzít na chatu a rozvěsit na nich lůžkoviny, aby je přes zimu neprožraly myši...“

Sakra, sakra, říkali jsme si, co je to za pachatele, který přijde do cizího bytu s úmyslem vraždit a nic si s sebou nevez-

me? Na spontánní popud činu jsme moc nevěřili, to by se v bytě našly aspoň nějaké stopy rvačky nebo divočejší výměny názorů... Bůhví, kolikrát jsme takhle pohromadě seděli a mudrovali, jak s případem dál. A jeden kolega najednou povídá: Kluci, a co když to nakonec udělala přece jen ona?“

Osudný anonym

Kriminalistům nepřihrála náhoda, ale pachatelčina chyba. Jako už tolik zločinců před ní podlehla Marie Dobrodská touze vylepšovat své alibi a odvracet možné podezření – až tuto snahu přehnal... Jednoho dne přinesla dopis, který jí někdo vhodil do schránky. Jak jinak, šlo o anonym, sestavený z písmenek, vystříhaných z tisku.

„Snůšku takových nelogických pravopisných chyb jsem v životě neviděl,“ smál se i s odstupem let Jaroslav Zahrádka. Takhle by to snad nenapsal ani Hotentot, ani Marťan, ani ten nejhorší poškolák! Ocituju poslední věty: *BILI SMEHO A UŠKRTILY / BIL NEŘÁT / JESTLITO DATE FISUM TAK STE NA ŘADĚ VI / BUDEM NA POŘBU...*

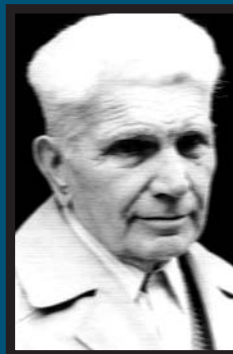
Nelogické nebyly jen chyby v pravopise, ale natně kulhala i logika obsahu. Pokud by měl někdo zásluku mstít se i dalším členům rodiny, musel by už dávno zjistit, že vyšetřování je v běhu, bez ohledu jestli to rodina „DA FISUM“, nebo nikoliv. Pohřeb zavražděného už taky dávno proběhl... Prostě jsme milou paní, která nás chtěla zaujmout svým ohrožením, seznámili se stavem zjišťování kolem její osoby, včetně poznatků svědčících proti ní – a umístili jsme ji do cely předběžného zadržení. Měli jsme podle tehdejších zákonů k dispozici 48 hodin, ne jako dneska pouhých 24 hodin.

Ony i ty dva dny byly někdy málo, ale na Dobrodskou to stačilo. Náhlá změna situace ji překvapila. Nejdřív vyhrožovala, komu všemu si bude stěžovat... Ale najednou se začala přiznávat. Protokol s ní jsme psali celé odpoledne, pamatuji si dobře i den – 15. ledna. Bylo to totiž na moje narozeniny, jenomže oslava, přes nachystané chlebičky a nějakou tu lahvinu v ledniče, musela jít stranou.“

Chvilé upřímné lítosti

Co se vlastně v sobotu 25. října v bytě Dobrodských odehrálo? Začalo to hádkou, jako obvykle kvůli penězům. S menšími přestávkami vydržela výměna názorů až do siesty, kdy pán domu usedl do křesla. V nestřeženém okamžiku vzala Marie šňůry z ledničky a přichystala si smyčku, kterou hodila manželovi kolem krku a utáhla ji. Než odešla k dceři zajistit si alibi, zinscenovala situaci v bytě tak, jako by šlo o nějaký sexuální zločin.

Později, už ve vazbě, Marie Dobrodská změnila několikrát svou výpověď před kriminalisty či před psychiatry a psychology. Mimo jiné uváděla: „Manžel seděl v křesle, na mně vyžadoval pohlavní styk včetně svázání. Já jsem se tomu bránila, rozmlou-

Major
Jaroslav Zahrádka

vala jsem mu tuto pozici. Ale on mě urazil, měl narážky, že jsem břichatá, že mám panděro... Tak jsem mu hodila šňůru kolem krku.“ Tato verze ovšem neobstála, protože škrtidlo bylo jasně utahováno zezadu, nikoliv zepředu.

Dobrodská si proto vymyslela další verzi, opět vycházející z chystané soulože, kterou uvedla při psychologickém vyšetření: „Pane doktore, jste první, komu to říkám úplně po pravdě... Odešel do předstínané, vrátil se se šňůrami a říkal: *Něco nového, přivázeš mě a bude to fajn. Kluci v práci říkali, že je to fajn.* Mezitím jsme se pořád hádali o ty peníze, že mi nedává nic na domácnost, proto jsem taky neměla náladu na ten styk. On na to: *Bud' ráda, že k tobě vůbec jdu. Podívej se na sebe, jak nemožně vypadáš!*“

Když stále naléhal, abych ho přivázala, začala jsem ho s nechutí přivazovat ke křeslu. Když jsem to dokončila, hodila jsem mu přes hlavu zelenou šňůru, měla jsem vztek, plna vzteku jsem byla, až jsem z toho dostala záchvat. Jenom jsem cítila, jak padám za křeslo. Když jsem se probírala, viděla jsem nad sebou viset šňůry a taky že manžel mlčí.

Jak jsem ležela za křeslem, přilezla jsem po čtyřech k jeho rukám, které byly bezvládné. Líbala jsem mu je a prosila, ať se rozejdeme, ať mě už netýrá... Jeho smrt si vysvětluju tak, že jak jsem padala, utáhla jsem šňůru. Pak jsem z toho byla celá šlepná, když jsem viděla, že nedýchá. Vzala jsem v koupelně žínku, omývala ho a pak jsem zpanikařila...“ Ani tato verze neobstála, nesouhlasili s ní soudní lékaři. Před dlouholetým trestem za vraždu nezachránily paní Marii ani výmluvy na psychické potíže. Nakonec se se svým osudem jakž takž smířila...

„S čím se ovšem každopádně nesmířila,“ zakončil svoje vzpomínky Jaroslav Zahrádka, „byly peníze. Lépe řečeno, dědictví po manželovi. Jak už jsem se zmínil, přes všechno hledání je nedokázala najít. Nám se to podařilo až na několikátý pokus, skoro čtvrt milionu leželo v důmyslně skrýš pod těžkým kusem nábytku a pod koberecem... Když se obžalovaná dozvěděla sumu a uvědomila si, že jako dědic nepřípadá vzhledem k trestnému činu v úvahu, byla moc a moc smutná. To snad byl pro ni trest největší.“

Viktorín ŠULC
Foto z archivu

Předcházela zločinu erotická předehra?

Tento pohled se naskytl kriminalistům na místě činu 26. října 1975

Film

Leda se zavřenýma očima

Karel Roden je vsutku dobrý herec a děla co může, ale ani on nedokáže dělat zázraky

Na začátku byla povídka Ivy Hercíkové z knihy Pavouk, který kulhal, již si prý všimli ve filmové společnosti Universal Pictures a hledající údajně nový námět pro doyna světového hororu Alfreda Hitchcocka, koupili práva na zfilmování. Velký režisér ovšem v osmdesátém roce zemřel a příběh zůstal nenatočen.

Koncem devadesátých let český producent – a posléze i režisér snímku – Miloš J. Kohout se rozhodl koupit filmovací práva zpět, další roky mu ale trvalo, než sehnal peníze na natáčení. Při psaní scénáře mu ještě pomáhala autorka původní předlohy, natáčení, natož premiéry, se nedařilo. Iva Hercíková spálila předloni sebevraždu...

Oko ve zdi, jak se film dnes jmenuje (název se v průběhu realizace několikrát měnil, ale to se u filmařů děje nezdědka) je komorním příběhem několika lidí a ze značné části se odehrává v klaustrofobicky působícím prostoru nevelké koupelny. V ní se totiž octnou milenci, muž a vdaná žena, kteří si vyjeli jako obyčejně za trochou sexu do malého motelu. Cestou popadne ženu touha po změně, po dobrodružství. Přiměje svého milence, aby zaparkoval – a společně vejdou do bizarního opuštěného domu. Procházejí místnostmi a sílí v nich pocit, že nejsou sami. Že jim někdo chodí v patách... A nemýlí se: když vejdou do koupelny, zámek zapadne – a není úniku.

Kdosi je pozoruje otvorem ve zdi, rozeštvává je a terorizuje – a kochá se jejich vzrůstající nervozitou a strachem.

„Jen jeden přežije, ale který?“ napíše na papír, jenž do koupelny podstrčí pode dveřmi.

A přejde i k akcím: do místnosti začne proudit voda, vniká tam plyn... Hlavní role filmu vytvořili Karel Roden a populární německá herečka Catherine Flemmingová, postavu tajemného zloducha ztělesnil hvězdný herec hollywoodských filmů Ponorka, Air Force One, Anglický pacient, Šifra mistra Leonarda či seriálu 24 hodin Jürgen Prochnow. Dále se ve snímku objeví slovenští herci

Soňa Valentová, Csongor Kassai a Robert Roth. Žel, výsledek neodpovídá režisérově touze a snaha filmu vyděsit diváka vzbuzuje nezdědka v hledišti útrpný smích. Snad jedině, co zasluhuje chválu, je kamera Vladimíra Smutného, jež ctí žánr hororu a snové scény zaujmou. Výsledek? Škoda peněz, škoda úsilí, škoda času. Už se nedozvíme, co by s námětem udělal Mistr Hitchcock. Ale třeba o dotyčné látce neměl ani potuchy a celá historka užívá jeho jméno jen jako reklamní vábníku... Nu, bránit se už nemůže! Hitchcockovský příběh v Čechách rozhodně nevznikl.

(jjv)

Televize

MAŠÍNOVÉ OŽIJÍ NA OBRAZOVKÁCH

Vedle řady podivuhodně zbytečných projektů z posledních měsíců a let se v dramaturgické dílně České televize chystá seriál, jenž nepochybně vyvolá mnoho zcela protichůdných reakcí, nicméně slibuje, že by se mohl stát skutečným činem: půjde totiž o zevrubnou a pravdivou kroniku rodiny Mašínů. Jeho pracovní název zní Babička... a ti druzí a pracují na něm zkušený scenáristé Lucie a Josef Konášovi. Ano, ti, kteří uspěli i narazili s okupačním dramatem Silver A. Svaz bojovníků za svobodu po vyslání zvažoval žalobu na jeho tvůrce, nicméně řada diváků ocenila upřímnost a autentičnost, s níž autoři příběhy svých hrdinů vyprávěli.

Scénář budoucího seriálu je vystaven na základech autobiografické knihy Zdeny Mašínové Tři české osudy, nahlíží ale do propletence dávných dramatických dějů i z mnoha dalších úhlů a využívá vzpomínek pamětníků i nově objevených souvislostí. Autoři předpokládají, že by se realizace jejich seriálu měl opět ujmout režisér Jiří Strach, s nímž našli při práci na Silver A společnou řeč. Herecké obsazení hlavní rolí „mašínovského“ seriálu není zdaleka definitivní, překvapení nejsou prý vyloučena. Titulní hrdinku, nezlomnou babičku Emmu, již osud postihl ztrátou většiny blízkých a která dožívala v totální bídě, by měla ztělesnit Jiřina Bohdalová. Její nepříteli četné dramatické postavy byly vždy zážitkem, sama si navíc s režimem v padesátých letech užila své trápení vzhledem k vězněnému tatínkovi...

Jak scenáristé seriálu prohlašují, saga rodiny Mašínových má rozměr antické tragédie a jejich snahou rozhodně nebude dávat na složité otázky zjednodušující odpovědi. Nemají ambici rozhodnout letitý společenský spor o to, zda Ctirad a Josef byli národní hrdinové, anebo sprostí vrazi, snaží se jen poodhalit další kus pravdy a předložit divákům ke zvážení. Nu což, uvidíme...

(jjv)

Kniha

LOUČENÍ S REBUSEM?

Policejní inspektor John Rebus, jemuž vdechl život skotský spisovatel Ian Rankin, se i u českých čtenářů dočkal v posledních desetiletích značné obliby – v překladu u nás vyšel asi deset románů, vesměs v nakladatelství BB art. Nezaměřil se na něj – jako třeba v případě Dicka Francise – jediný překladatel, respektive překladatelka, do češtiny jej v průběhu čtvrtstoletí převáděly čtyři ženy: Alena Jindrová-Špilarová, Věra Šťovíčková, Jitka Fialová a Jarka Stuchlíková. A všechny tak činily s porozuměním pro humor, skotský svéráz a kolorit tamních realit.

Nuže, asi je teď namístě sdělit, že nejde o autorův nekrolog, ale o předzvěst loučení s literární postavou. Jak autor Ian Rankin ve svém posledním český vydaném románu prozradil, jeho John Rebus odchází do penze. (V Británii se tak stalo už před dvěma lety, kdy originál knihy vyšel, český čtenář se s touto myšlenkou musí smířit až teď).

Poslední příběh početné série nese – s obsahem vtipně konvenující – název Poslední rebus a odehrává se opět převážně v městě autorova srdce, Edinburghu.

A stárnoucí inspektor je opět v dobré formě. Pije sice příliš skotské

a míchá ji s pivem, což mu občas působí drobné potíže, pořád je prostorek před nadřizenými a na nějaké povýšení, které by se před penzí mile odrazilo na platu, už dávno rezignoval. Ještě na odchodnou ovšem stačí rozřešit vraždu ruského básníka a nahlédnout do podivuhodných osudů poslanců skotského parlamentu a bosse edinburského podsvětí. A český čtenář s neveselým pobavením shledává, že je nám Skotsko o hodně bližší, než jsme se kdysi domnívali.

Ian Rankin zalidnil své příběhy množstvím pozoruhodně životných postav, detektivových parťáků i protihráčů. Umí charakterizovat figuru dialogem i několika zručně načrtnutými rysy, jeho příběhy číší životem a Rebusovy profesní úspěchy jsou tvrdě zasloužené. Svým čtenářům bude nepochybně inspektor scházet – a tak se už jeho „rodič“ Ian Rankin nechal slyšet, že ono penzionování neznámá, že by už další rebusovský(é) příběh(y) nemohl(y) vzniknout. Detektiv v.v. se přece může do zajímavého případu pustit coby amatér, ať už ze zájmu, z nudy – či ne zcela dobrovolně. To když se sám octne v úzkých, případně se na něj bývalí kolegové mohou obrátit s žádostí o pomoc. Zkrátka, existuje spousta způsobů, kterak oblíbené literární postavě ještě trochu prodloužit život...

(-ěk)

Výcvik
liberijských
policistů

10 LET ZAHRANIČNÍCH MÍROVÝCH OPERACÍ S ČESKOU ÚČASTÍ

V loňském roce tomu bylo již deset let od prvního vyslání českých policistů k výkonu služby v zahraniční mírové operaci. První cílovou destinací byla etnickým konfliktem ztížená část tehdejší Jugoslávie a v současné době samostatný stát Kosovo. Za uplynulých deset let čeští policisté vykonávali službu v deseti zemích na třech světadílech a přispěli k obnově válkou zničených států a k budování bezpečnostních sborů v zemích se slabou domácí státní správou.

KOSOVO

Mise Organizace spojených národů UNMIK (Interim Administration in Kosovo) de facto zastávala funkci státní správy na území Kosova. Jádrem mise byl mezinárodní policejní sbor, který nahrazoval činnost neexistující místní policie. UNMIK zároveň pracoval na tvorbě nového policejního sboru. Mandát UNMIK přešel v prosinci roku 2008 na misi EULEX KOSOVO, ve které v současnosti působí 26 českých policistů.

POKRAČOVÁNÍ NA BALKÁNĚ

V roce 2003 byli čeští policisté vysláni do dalších dvou zahraničních mírových operací, opět na Balkáně. V tomto roce byly zahájeny první dvě operace v rámci Evropské bezpečnostní a obranné politiky. První z nich byla European Union Police Mission in Bosna i Hercegovina (EUPM), neboli Policejní mise Evropské unie v Bosně a Hercegovině. EUPM vykonává poradní, monitorovací a inspekční činnost v rámci budování policejních sborů. V této mírové operaci v současné době působí čtyři čeští policisté. Druhou „balkánskou misí“ otevřenou v roce 2003 byla EUPOL PROXIMA („blízkost“). Mandát zahrnoval monitorování, poradenství a školení místních policejních složek v boji proti organizovanému zločinu

a při zavádění standardů policejní práce běžných v Evropské unii. Tato zahraniční mírové operace se zúčastnili čtyři čeští policisté. Operace byla ukončena v roce 2005.

MISE AFRIKA

Dějštěm další mírové operace byla africká Libérie. Po podepsání mírové dohody v ghanské Akře v srpnu 2003, byla ukončena občanská válka a bývalý liberijský prezident Charles Taylor se uchýlil do exilu v Nigérii. Nyní čelí obviněním před Zvláštním soudem pro Sierra Leone v Haagu, mimo jiné ze zločinů proti lidskosti a porušování Ženevských konvencí. Ještě téhož roku byla do Libérie vyslána rozsáhlá multidimenzionální mírová operace Organizace spojených národů UNMIL (United Nations Mission in Liberia). Ve zhruba deseti tisícičlenném kontingentu je policie zastoupena dvanácti sty muži a ženami. V UNMIL v současnosti působí 5 českých policistů.

JORDÁNSKO

V lednu 2004 odletěla první desetičlenná skupina českých policistů do zahraniční mírové operace v Jordánsku. Jejich posláním bylo školit nové irácké policisty ve výcvikovém středisku JIPTC (Jordan International Police Training Centre). Irácké bezpečnostní sbory byly po válce v roce 2003 rozpuštěny a začal výcvik nové policie a armády. Z kapacitních a bezpečnostních důvodů byli noví policisté cvičeni i v Jordánsku, kde JIPTC pojala až 3000 nových policistů. Výuka probíhala v angličtině a byla tlumočena iráckým kadetům do arabštiny. Mezinárodní projekt v Jordánsku byl zahájen v souladu s rezolucí Rady bezpečnosti Organizace spojených národů č. 1511.

Projekt byl ukončen na konci roku 2006.

IRÁK A MOLDÁVIE

Také Evropská unie se aktivně zapojila do obnovy irácké policie a justičního systému. V roce 2005 byla zahájena mírová operace EUJUST LEX. Iráčtí policisté jsou díky této operaci školeni ve státech Evropské unie, přičemž EUJUST LEX zajišťuje plánování a realizaci vzdělávání. Tato operace stále probíhá. Dva čeští policisté působili jako styční důstojníci v Bagdádu. O rok později byla zahájena asistenční mise na podporu hraničních a celních kontrol na hranici Ukrajiny a Moldávie. Také tato mise je stále aktivní, momentálně bez účasti příslušníků Policie České republiky.

AFGHÁNISTÁN, GRUZIE, PALESTINA

Na imaginární mapě zahraničních mírových operací na celém světě přibýly v roce 2007 tři české vlaječky. Čeští policisté byli v tomto roce vysláni do Afghánistánu, do Gruzie, a na Palestinská území. Mise v Afghánistánu a v Palestině stále běží. V Afghánistánu pracuje pět českých policistů na výcviku místních policistů, z toho čtyři ve spolupráci s českým Provinčním rekonstrukčním týmem v Lógaru. V Palestině působí jeden český policista. Zahraniční mírová operace Organizace spojených národů v Gruzii UNOMIG (UN Observer Mission in Georgia) probíhala v letech 1993 až 2009. Jejím úkolem bylo monitorovat dodržování příměří mezi Gruzii a Abcházíí. Během působení mise byl roku 2003 v Kodorské soutěsce sestřelen vrtulník s devíti členy mise na palubě. V Gruzii od září roku 2008 probíhá i pozorovací mise evropské unie EUMM, v níž nyní působí dva čeští policisté.

ZÁVĚR

Po deseti letech účasti Policie České republiky v zahraničních mírových operacích lze říci, že čeští policisté zanechali ve světě výraznou stopu. Naši policisté vynikajícím způsobem reprezentují Českou republiku a svůj ozbrojený sbor. Účast v misích se stala z mezinárodního hlediska „výkladní skříní“ Policie České republiky. Všichni účastníci misí svým dílem přispívají k budování bezpečnějšího světa.

pplk. Mgr. Kamil VODIČKA
odbor mezinárodních vztahů
Kanceláře policejního prezidenta
Foto OMV

Policisté v misi UNMIK v Kosovu

	předložka	gorila	příběh na pokračování	První část tajenky	pražská čtvrť	baskičtí teroristé	slabika smíchu		průvodní jevy bouřky	cizopasný červ	část koňského postroje	Druhá část tajenky	sloní zub	planetka
bystrá reakce								ovocný plod						
hra se zpěvy								rozmach kloudná						
	severská zvířata	slaná minerálka ukrajinské město					potřeby instalátéra umělecké styly							
závazky						zřícenina u Ústí n/O. šumavské středisko							rostlina podobná heřmánku	japonské rýžové víno
elipsa					auly hybné části těla					šalby	chomáč provaz se smyčkou			
trýznivá									podnebí nízké dřeviny					
římská čtyřka			vyhynulý kočovník nadutci					kus dřeva						
	přírodní rezervace	příbuzné nejst. latin. překlad bible						nabírané kanony						
batohy (hovor.)							vlast věnované věci						bůžek lásky	shluky lidí
korálové útesy						holčiny šarvátka					africký stát odpočívat			
otroci					nevelcí plevelnaté rostliny					oční maz obojživelník				
český dramatik									ruský dramatik skupina cyklistů					
dvě různé samohlásky			ústřely duchovní					ohně obdělávaná půda						
	platový vrchol	pružiny smyčcový nástroj					doupě výslovnost						stolička savců	selanka
stráně						dosah letadla unfér zákrok						římsky 1001 nuzně		
válečný slovenský prezident					svršek v kartách ševcovské lepidlo						Západočech fáze měsíce			
německy „červený“				balík zn. mili-ampere						číslovky autozn. Peru				
moravské velkoměsto								blízko						
deštník								manželský prohršek						

Policista
3/2010
Křížovka
soutěžní kupon

V tajence naleznete titul detektivního případu kapitána Exnera od spisovatele Václava Erbena.

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 31. března 2010

Řešení z č. 1/2010

1. PRVNÍ PODEZŘENÍ

2. NOČNÍ VIZITA

3. SKLENĚNÝ DÁBEL

Ze správných odpovědí jsme vylosovali: Ludmila Havlová, Praha; Roman Čech, Praha;

Jaroslav Vlach, Stod.

Všem vylosovaným blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

Pokud žil starý Makovička, neměl Václav Beneš se svým sousedem žádné problémy. Vždycky se o všem v klidu dohodli a jejich sousedské vztahy, včetně vztahů mezi rodinami, byly vykonávány na základě vzájemné důvěry a úcty. Jenže nic netrvá věčně a všechno se rázem změnilo, když důchodce Makovička zemřel a celou nemovitost zdědil jeho nejstarší syn Vlastimil. Bylo mu přes čtyřicet, byl svobodný, s lidmi ve vesnici se nestýkal, do hospody mezi chlapy nechodil. Vesnický samostat, kterého držel na uzdě táta – dokud byl živ.

Byl konec dubna, pár dní po svátku svatého Jiří. Podle staré pranostiky v den jeho svátku vylézají hadi a štíři. Václav Beneš, pětadesátiletý penzista, sice žádného hada a štíra neviděl, ale zato si všiml, že na zahradě sousedního stavení je mladý Makovička. Leštil starou Škodovku stopětku. Byla to práce, kterou dělal pětkrát do měsíce, i když jen málokdy s vozem někam vyjel. Sluníčko svítilo, pěkný jarní den.

„Ty, Vlastíku,“ začal Beneš řeč přes plot, „můžeš se mi chvíli věnovat? Mám takovou prosbu...nebudu tě zdržovat.“

„Kdopak vám poradil, že se v tomto převleku lépe infiltrujete mezi počítačové piráty, detektive?!”

Evžen DAVID

Makovička stál k Benešovi zády, roztíral leštadlo po střeše vozu a nereagoval.

Asi neslyšel, pomyslel si Beneš. „Vlasto,“ zvýšil hlas, „můžeš chvíli?“

Teprve teď se oslovený pomalu obrátil. „Co chcete? Nemám čas.“

„Jenom na chvilku. Chtěl bych opravit plot, ale to se neobejde bez toho, abych nevstoupil na tvůj pozemek. Chci ti to jenom říct, abys věděl.“

„Ne,“ odpověděl Makovička a obrátil se k autu.

„Co ne,“ nechápal Beneš.

„Říkám, že ne.“

„Jako že s tím nesouhlasíš?“ nechápal stále Beneš.

„Jo. Nesouhlasím.“

„Vlasto, vždyť víš, že to jinak nejde. Za dvě hodiny to bude hoto-
vý, žádnou škodu ti tady neudělám.“

„Ne a hotovo. Já od nikoho nic nechci a nechci taky, aby někdo obtěžoval mě.“

„Ale s tátou jsem se vždycky bez problémů domluvil,“ nechtěl to vzdát Beneš.

Makovička neodpověděl. Nechal hadr ležet na střeše vozidla a beze slova odešel do stavení.

Asi má nějakého brouka v hlavě, řekl si důchodce. Netrefil jsem na správnou chvíli, řeknu mu zítra.

Řekl mu zítra, pozítří, zkusil to ještě několikrát, ale Makovička stál na svém. Žádná řeč a domluva už vůbec ne.

Beneš přemýšlel jak souseda přesvědčit a nakonec se rozhodl, že přitvrdí. „Hele, Vlasto,“ řekl mu, když si ho vyčíhal před domkem při příchodu z práce, „ty mě tam musíš pustit. Jsou na to paragrafy tak si nastav hlavu a nevyvolávej rozbroje.“

„Je to můj majetek, já to zdědil a na svůj pozemek nikoho pouštět nemusím. Vlastnictví je nedotknutelný, říkali to v televizi. Je to moje právo – na to jsou paragrafy. V Americe, když někomu vleze na jeho pozemek, tak vás může zastřelit a nic se mu nestane.“

„Vlasto, jsme sousedi. Vždycky jsme vycházeli dobře, vždyť o nic nejde. Přece si nebudeme navzájem vyhrožovat paragrafy. Nutíš mě, abych si na tebe stěžoval. Vždyť to nemá cenu.“

„Stěžovat si můžete třeba na lampárnu,“ řekl Makovička. „Na pozemek mi nepolezete. Jak jsem řekl, tak bude, a pro mě je to vyřízeno.“

„Hm...vyřízeno to není a jak vidím, tak po dobrém to hned tak nebude,“ řekl Beneš, otočil se a pomalu odcházel domů.

Josef KRATOCHVÍL
Ilustrace Kristina POKORNÁ

OTÁZKA:

Vážený čtenáři, existuje nějaký právní předpis, který takovou situaci řeší?

1 z. č. 200/1990 Sb., o přestupcích

2 z. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník

3 z. č. 140/1961 Sb., trestní zákon

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 3. března 2010

Řešení z č. 1/2010 zní:

V každém soudním řízení musí být zjištěn skutkový stav. Podklady pro rozhodnutí se získávají dokazováním. Jedním z nejčastějších důkazů je výslech svědka. V občanskoprávním řízení povinnost svědčit stanoví § 126 z. č. 99/1963 Sb., obč. soudní řád. Každý občan je povinen dostavit se na předvolání soudu a vypovídat jako svědek. Tuto povinnost však nezakládá pouhé přání účastníka řízení. O tom kdo má být vyslechnut jako svědek rozhoduje výlučně soud. Správná je odpověď č. 1.

Ze správných odpovědí jsme vylosovali:

Petr Vrba, Kladno; Vlasta Kohútová, Tachov;
Václav Bouček,
Česká Lípa.

Všem vylosovaným blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

deset minut s

POLICISTA

Kupon č. 3/ 2010

Během podvečerní hodinky, po kterou jsme přihlíželi dění v „podkrovní tělocvičně“ svitavské policie, se přišlo po pracovní době do zajímavého prostoru – na tatami a kolem „mučících“ strojů – trápit/potit i relaxovat/posilovat na tučet zdejších policistů.

V POSILOVNĚ pro další osobní zbraň

Sportovní klub policie Svitavy má zhruba čtyřicetiletou tradici. Dnes sdružuje v desítkách oddílů na 130 „rekreačních“ sportovců (vloni jich přibýlo 15), vedle stovky lidí od policie také spřízněné zájemce z řad civilistů. Nejstarší, nejtradičnější a historicky zřejmě nejúspěšnější budou střelci, ostatně jejich činnost vřadycky tak trochu „dublovala“ služební přípravu policistů.

Podobně je tomu ovšem s boxery, jejich oddíl tady kdysi už býval, poté na čas „cvičné duely usnuly“. Teď se bezmála deset vyznavačů bojového sportu, někdy označovaného rovněž jako rohování, opět cíleně setkává a připravuje. Díky příslušnému bakalářskému studiu předsedy klubu mají zájemci o vylepšení vlastní fyziky i „akčních“ schopností také kvalitní, nejen teoreticky podložené vedení tréninků.

Nejpočetnější součástí klubového výčtu „specializací“ představují tři desítky kulturistů

a vyznavačů prostého posilování, stejně jako, řekněme, základního tělesného cvičení. Denně se jich v dobře vybaveném „spor-

tovním sále“ po práci mezi 16. až 22. hodinou tuží půldruha tuctu. A výsledný „efekt“ jejich snažení se může nepochybně velice často více než hodit při policejní práci. Jako svým způsobem další osobní zbraň pro mnohdy dosti nebezpečný výkon služby při ochraně a pomoci občanům.

Poměrně zdatní jsou ve Svitavách hokejisté, oblíbené a na vzestupu se v posledních letech projevuje cyklistická „sekc“ se svými pravidelnými sportovními podniky.

Přestože se mezi boxery zápolí pouze cvičně, je bezpečnost a ochrana zdraví každého sportovce první nezbytnou podmínkou

A že jsme v klubu s rovnoprávností žen, dokládá dobrovolná „práce“ v posilovně v provedení kriminalistky Věry Kopecké

Solidní svalové objemy svitavských sportovců

Předsedou SKP Svitavy a současně boxerským „vrchním rádcem“ je v současnosti Bc. Luděk Souček

Kopy a údery se mohou v policejní praxi často hodit

Popularitou si pak s nimi vůbec nezadá opakovaný podzimní, celým klubem organizovaný Branný den – soutěž čtyřčlenných týmů, které se pohybují s mapou a buzolou terénem,

plní rafinované úkoly, přenášejí břemena, vyhledávají stanoviště, předvádějí střelecké položky atp. Mezi účastníky bývají nejen policisté, ale i hasiči, záchranáři, zdravotníci, kamarádi místní i „hosté“ ze vzdálenějších končin.

Ostatně dveře jsou tu otevřené...

/ki/

Foto Václav ŠEBEK

PC hra GheittOut

– trenážér životních strategií

Žáci jsou samotnou hrou
úplně nadšeni

Jak už jsme v minulém čísle informovali, projekt PC hra GheittOut – trenážér životních strategií získal první místo národního kola Evropské ceny prevence kriminality za rok 2009. Projekt realizovala Společnost Tady a teď, o. p. (s)., do soutěže ho nominoval Plzeňský krajský úřad spolu s Krajským ředitelstvím policie Plzeňského kraje.

Chtěli jsme o vítězném projektu získat více informací, a tak jsme vyjeli do Plzně a na Mikulášském náměstí jsme navštívili Společnost Tady a teď. Výkonná ředitelka společnosti Michaela Hirtová nám řekla, že tento projekt chce atraktivní formou simulovat reálné problémy sociálně vyloučených lidí a ukázat mladým hráčům počítačových her, že nemusí být zrovna jednoduché je řešit. Projekt se ale nakonec zaměřil převážně na děti staršího školního věku. Cílem projektu je rozvíjet zodpovědnost a schopnosti starších dětí, důležité při budoucím zaměstnání a zároveň pomocí komunikačních technologií vytvářet podmínky pro plnohodnotný život znevýhodněných skupin. Vývoj samotné hry trval třináct měsíců. K jejich konečné podobě výrazně přispěl i herec Tomáš Hanák, jehož hlas se ve hře objeví, a hudební skupina Bow Wave.

Projekt financovala Nadace Vodafone a koncem loňského roku financování nadace skončilo. „Pokud budou školy chtít s tímto projektem pracovat i nadále, budou muset najít v rozpočtu finance na uhrazení

alespoň nejnutnějších výloh, nebo si sami podat projekt k finančnímu zajištění. Nebude se jednat o žádnou horentní sumu, počítáme, že úhrada za dvouhodinový workshop bude kolem tisíce korun. Záleží, kolik se zapojí dětí a jak je škola, dětský domov či nízkoprahový klub vzdálen od našeho sídla“, řekla Michaela Hirtová. Lektori nemohou stále objíždět školy či jiná zařízení, a proto chce Společnost Tady a teď vyškolit zájemce i z jiných organizací. Počítají například se zástupci společnosti Člověk v tísni nebo s výchovnými poradci na základních školách. Cílem školení je, aby hru společně s dětmi správně používali. Prozatím pracovníci realizátorské společnosti a jejich lektori s hrou GheittOut navštívili nejen děti v Plzni či Plzeňském kraji, ale i v kraji Karlovarském, Středočeském nebo přímo v Praze.

Pro workshop je nejjednodušší doba dvě hodiny, případně více. Před spuštěním hry je nutné si s dětmi nejprve popovídat a upozornit je na to, co je během hry čeká. Je důležité, aby žáci přemýšleli, aby věděli, že jejich cílem je sehnat do roka peníze na vlastní bydlení, a je jedno jak. Každý žák potom už sám vymyslí, jak si na bydlení peníze opatří. Je to hra, to znamená, že si žáci hrají. Peníze mohou získat prací, brigádami, půjčkami, ale i krádežemi. Záleží na tom, jaký si konkrétně zvolí postup. Teprve potom si mládež spustí samotnou hru. „Nej-

kratší doba, za kterou je možné dojít až do cíle, je dvacet minut, ale měli jsme tady v Plzni jednoho žáka, který udělal rekord. S dětmi jsem ve škole besedoval a zmínil jsem se, že si příště hru vyzkoušíme. Chlapec si ji stáhl z internetu a trénoval tak intenzivně, že ji při našem společném sezení ukončil za pouhých osmnáct minut, což nezvládnou ani já“, řekl Jakub Václavů, sociální pracovník společnosti. Po skončení samotné hry přichází na řadu opět diskuse s dětmi. „Chceme znát, co žáky při hře překvapilo, ptáme se taky na důležité životní strategie, které děti vedly k získávání peněz“, upřesňuje ředitelka společnosti a pokračuje. „Během hry starší žáci poznávají důsledky svých rozhodnutí. Pokud například nezaplatí nájem, přijde exekutor a začne vymáhat dlužnou částku. Nebo opakovaně nepřijde do práce a hra ho z práce vyhodí.“ Na závěr žáci anonymně vypisují dotazníky, které pochopitelně pracovníci společnosti vyhodnocují. V dotazníku jsou např. otázky, co děti na hře bavilo, překvapilo, nebo co je štválo, kde získávaly peníze atd. „Jeden žák například odpověděl, že ho nejvíce štválo to, že mu úředníci nechtěli dát řidičský průkaz, který by využil k tomu, aby získal lepší práci a tím i více peněz. Řidičák ale nedostal proto, že dosti často chodil do hospody, hrál automaty a k tomu popíjel. To si ale děti v průběhu hry ani neuvědomují a samotná hra je neupozorní, že příliš času strávily v restauraci“, okomento-

V této budově v Plzni na Mikulášském nám. sídlí Společnost Tady a teď

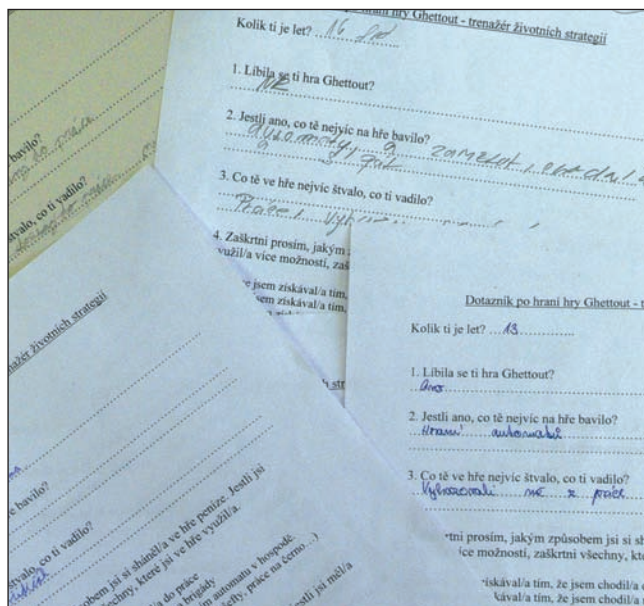
vala odpověď z jednoho dotazníku paní Hirtová. Dalšímu žákovi vadila policie, ale to proto, že ho chytily, když opakovaně kradl. Téměř pravidelně se v závěru dotazníku objevuje, že by si děti hru rády zahrály ještě jednou, a to pracovníky společnosti těší. Pokud lektori přijedou do školy na delší dobu, je to pochopitelně lepší, na vše je více času a děti mají možnost si hru zahrát i opakovaně. Druhá hra je pro žáky úspěšnější, chovají se mnohem zodpovědněji. Při prvním pokusu si totiž opravdu hrají, chtějí si vyzkoušet i špatné věci. „Ze zkušeností mohu potvrdit, že jsou žáci uvolněnější,

když jsou ve třídě bez vyučujícího, prostě bez autority, se kterou se setkávají denně ve škole,“ zhodnotila samotnou hru výkonná ředitelka. Až na samotný závěr workshopu starší děti zjistí, že to není až tak jednoduché, aby za rok získaly na vlastní bydlení dostatečný finanční obnos.

„Při závěrečné diskusi dětem doporučujeme například hodně trpělivosti a uvádíme

I tyto obrázky při hře GhettoOut žáci vidí

Po skončení hry vyplní účastníci semináře dotazníky

jím i příklady. Někdy je pro ně lepší nastoupit nejprve na brigádu a zajistit si alespoň nějaké peníze, než se začnou ucházet o práci,“ upřesnil Jakub Václavů.

Do projektu se za dobu jeho realizace zapojilo devět set dětí ve věku 12–14 let, převážně ze základních škol, dále děti z dětských domovů nebo ze škol speciálních. Hru GhettoOut si vyzkoušely i dvě třídy střední školy a tito studenti si všechny možnosti, které hra nabízí, velice pochvalovali a i oni měli zájem si hru zahrát ještě jednou. Společnost Tady a teď uspořádala padesát šest seminářů v třiceti zařízeních.

Na závěr nám krajský pracovník Mgr. Filip Zapletal sdělil, že radní zdejšího magistrátu Dagmar Terelmešová přislíbila, že Plzeňský kraj ze svého rozpočtu uhradí anglickou verzi této hry. „Hru GhettoOut v angličtině můžeme dále šířit i do organizací v zahraničí, které také pracují s rizikovou mládeží. Zájem o naši hru už teď mají někteří zahraniční kolegové, kteří se o GhettoOut zajímali na konferenci v loňském roce ve Stockholmu, kde se konalo mezinárodní vyhodnocení Prevence kriminality za rok 2009.

Eva BROŽOVÁ
Foto Václav ŠEBEK
Archiv Společnosti Tady a teď

Michaela Hirtová, Jakub Václavů a Filip Zapletal

REGENERAČNÍ A KOMPENZAČNÍ CVIČENÍ

PRO PŘÍSLUŠNÍKY BEZPEČNOSTNÍCH SBORŮ

AUTO / 2

Cvik č. 5

Cíl: uvolnění ramenních kloubů kroužením

Základní poloha: vzpřímený sed, paže volně podél těla

Nádech – kroužit ramena vzhůru a vzad, lopatky táhneme k páteři

Výdech – pokračovat kroužením dolů a

vpřed, lopatky co nejdále přitaženy k páteři

Chyby: přesunutí hlavy, nedostatečné kroužení ramen vzad a dolů, zadržování dechu, pohyb není plynulý

Opakování: 5–10krát

Frekvence: 1–3krát denně

Je možné podložit hrudní páteř overballem

Cvik č. 6

Cíl: protažení prsních a zádových svalů při rotaci trupu

Základní poloha: vzpřímený sed, pravé předloktí na levé straně volantu, levá ruka volně na stehně

Výdech – plynule přetáčet trup vlevo vzad s doprovodným pohybem hlavy a očí, výdrž 10 s, volně dýchat

Nádech – pomalu zpět do základní polohy, totéž na druhou stranu

Chyby: nedostatečná fixace pánve (zvedání hýždí ze sedačky), pánev se přetáčí za trupem, hlava a oči nedoprovázejí směr pohybu

Opakování: 2–3krát na každou stranu

Frekvence: 1–3krát denně

Cvik č. 7

Cíl: protažení svalů trupu do úklonu (čtyřhranného svalu bederního)

Základní poloha: stoj mírně rozkročný,

chodidla rovnoběžně, pravá ruka opřena o dveře

Nádech – vzpažit levou

Výdech – úklon vpravo, nádech do levé strany trupu

Výdech – zvětšit rozsah pohybu do úklo-

Cvik č. 8

Cíl: protažení svalů na přední straně hrudníku a zadní straně dolních končetin

Základní poloha: předklon vzpažmo rozkročný čelem ke dveřím, ruce opřít o dveře

Výdech – stáhnout hýžďové a břišní svaly, hrudník protáhnout směrem dolů – do pocitu mírného tahu na přední straně, výdrž 10 s

Chyby: úzký stoj rozkročný, horní končetiny nejsou propnuty v loktech, zvednutí ramen, záklon a předklon hlavy (hlava není v prodloužení trupu)

Opakování: 1–5krát

Frekvence: 1–3krát denně

Připravila Zdravotní pojišťovna MV
ve spolupráci s Ředitelstvím pro řízení
lidských zdrojů Policejního prezidia ČR
a Fakultou tělesné výchovy a sportu
Univerzity Karlovy
- th -

nu vpravo, výdrž 10 s, volně dýchat

Nádech – zpět do základní polohy totéž na druhou stranu

Chyby: předklon, záklon či rotace trupu, prohnutí v bedrech

Opakování: 2–3krát na každou stranu

Frekvence: 1–3krát denně